MADELINE HARPER

Cer întunecat de noiembrie

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Piscurile munților din depărtare păreau mult mai ascuțite și mai albastre în lumina acelei dimineți, iar lacul de la liziera pinilor prinsese o culoare de cobalt. Aerul devenise mai proaspăt și mai atrăgător odată cu venirea primăverii și păsările, voioase că iarna era acum departe și soarele încălzea din ce în ce mai mult, ciripeau de mama focului, aliniate pe crengile mestecenilor care adăposteau grădina. La rândul lor, florile grădinii, se deschiseseră în soare, într-o explozie de galben, mov și violet care încânta privirile oricărui iubitor al naturii.

Bret Winthrop, însă, nu era niciodată prea impresionat de toate acestea. Își iubea casa spațioasă, cu ziduri înalte de piatră, pe care o alesese mai ales datorită faptului că la doar o azvârlitură de băț de poarta sa, avea posibilitatea să înoate și să pescuiască. În rest, era permanent acaparat cu totul de cercetările lui în domeniul chimiei.

În momentul de față, stătea adâncit în scaunul lui din pânză de cort, ascultând distrat sunetul unei securi ce tăia ritmic un copac, departe în adâncul pădurii, și se gândea la Ted Muraille, un candian francez robust și loial cum nu mai cunoscuse pe nimeni până atunci. Iarna putea fi deprimantă în Canada, dar pentru Ted și soția sa, Gaby, deși se vedeau doar la sfârșit de săptămână, trecea foarte repede. În aceste zile, Ted fusese acasă și se ocupase de gospodărie. Bret se întinse și se ridică brusc, observând-o pe femeia între două vârste care traversa peluza, îndreptându-se spre el.

– Bret, îți amintești de fata aceea care dorea să te vadă? întrebă ea într-o engleză fluentă, dar cu accent. Ți-am spus că a sunat marți și am sfătuit-o să treacă pe aici sâmbătă dimineață.

– Oh, fir-ar să fie, Gaby, spuse el exasperat. Mi-e imposibil să-i ofer o slujbă. Avem doar două locuri disponibile și studiile științifice sunt absolut necesare.

– Dar n-a pomenit de nicio slujbă. A spus că vrea să aibă o întrevedere cu tine și vroia să știe când ești mai liber.

– Cum arată?

Femeia ridică din umeri:

– Nimic foarte special. O fată de douăzeci și ceva de ani, ca oricare alta. Englezoaică, după toate aparențele. Mi-a spus că vine pe la zece și jumătate și e aproape atât, acum.

– Locuiește jos, în Sainte Beauve?

O notă ușoară de ostilitate apăru brusc în glasul femeii:

– N-am întrebat-o nimic despre ea. Pur și simplu, pentru că a insistat foare mult să te întâlnească, i-am spus că te poate găsi în dimineața asta.

– Păi atunci, dacă vine, am s-o primesc, nu-ți face probleme, Gaby, glumi el, bătând-o amical peste umăr... Am fost băiat cuminte în Anglia. N-am cucerit nicio inimă pe-acolo și, oricum, e mult prea tânără, din câte îmi spui.

– Nu pare să vină în legătură cu astfel de probleme, oricum. E prea palidă și rece. Vii în casă, acum?

– Voi intra curând. Nu uita că azi vine pe-aici Mackenzies.

Gaby îi reaminti faptul că nu i se întâmplase niciodată să uite de unul dintre musafirii săi și se întoarse cu o grație uluitoare, pentru rotunjimile ei.

Bret n-o privi. Nu era deloc interesat de ea. Se îndreptă spre marginea balustradei și privi spre lac. Scoase un pachet de țigarete din buzunarul cămășii, luă una, o aprinse și începu să facă rotocoale de fum în aerul proaspăt și, ca orice canadian, se simți foarte mândru gândindu-se la țara lui și la imensul ei potențial.

La un moment dat, regretase pornirea care îl transformase în om de știință, dar, la puțin timp după asta, devenise mult prea absorbit de ramificațiile muncii sale, pentru a se mai putea gândi și la alte lucruri. Cercetările și silvicultura practică erau prea aride pentru a-l putea satisface pe deplin, iar căsătoria era un capitol al vieții pe care îl considera mult prea plicticos. Pentru unii bărbați căsătoria putea fi necesară, dar erau destui membri ai acestei comunități care își îndeplineau foarte bine datoriile sociale, fără a trebui să-și piardă timpul cu chestiuni romantice. În concluzie, se gândi el și buzele i se curbară într-un surâs plin de umor, viața era extraordinar de simplă pentru cineva care excludea femeile din viața sa.

O rafală scurtă de vânt îi împrăștie hârtiile de pe masa de lucru și Bret se întoarse să le culeagă, după care le făcu sul. Își trecu apoi gânditor o mână prin părul subțire și negru. Nu va mai avea timp să se ocupe de munca lui, azi, cu siguranță, exceptând poate cele câteva minute în care își va pune la punct planul pentru a doua zi, înainte de a se retrage în dormitor. Oricum, de mâine dimineață va trebui să intre în laborator, cu noul lui proiect.

Tocmai se îndrepta spre casă în momentul în care auzi motorul unei mașini vechi, oprindu-se brusc în dreptul intrării din față.

Intră apoi în bucătăria modernă și spațioasă, uitându-se o clipă în jur. După câteva momente, apăru și Gaby, gâfâind ușor, ca de obicei.

– Deci, spuse el tolerant, a sosit. Mașina o va aștepta?

– Da, spuse Gaby. E cu Kennedy, de la garaj.

– Foarte bine. Asta înseamnă că nu va sta mult.

Gaby întrebă, oripilată:

– Nu-i oferim o ceașcă de cafea, sau o gustare?

– Îți voi spune eu. Acum, ia hârtiile astea și du-le pe masa mea din dormitor, spuse el, îndreptându-se încet spre sufragerie, unde o figură subțirică aștepta deja în dreptul ferestrei, pentru a fi observată.

Gaby avusese dreptate, se gândi Bret privind-o. Nimic special. O fată ca oricare alta, cu umerii înguști înveliți cuminte în stofa de culoarea ierbii.

Ceva din alura ei îl irită atât de mult când se întoarse spre el, încât Bret i se adresă cu o voce metalică:

– Sunt Bret Winthrop. Vrei să iei loc?

Femeia se așeză în locul cel mai apropiat de ea, un fotoliu mare și confortabil, în care se pierdu cu totul.

– N-ați auzit niciodată de mine, domnule Winthrop, spuse ea cu o voce mică, dar fermă. Numele meu e Loraine Farnley și am sosit în Sainte Beauve marțea trecută. Sunt din Anglia.

– Am reținut din cele spuse de menajera mea că ești englezoaică, spuse el, lipindu-se de șemineul masiv. Cu ce vă pot fi de folos?

– E puțin cam dificil de explicat, dar voi încerca să nu vă răpesc prea mult timp, răspunse ea, ridicând spre el o privire incredibil de albastră. Vă e cunoscut, totuși, numele de Farnley?

Bret se gândi puțin, adâncindu-și mâinile în buzunare.

– Nu cred că am auzit vreodată acest nume.

– Da, e posibil, răspunse ea. Din cercetările mele a reieșit că sunteți angajat la stația de cercetări "Râurile gemene", doar de doi ani. Fratele meu a lucrat acolo un timp, dar a murit cu trei ani în urmă. Deci nu aveați cum să vă întâlniți. Actualmente, mă aflu aici pentru a-l găsi pe fiul și pe... văduva lui.

– Înțeleg, spuse el, întorcându-se gânditor spre nișa din stânga sa. Fumezi? adăugă imediat, deschizând o casetă sculptată.

Femeia ridică grăbită o mână, dar și-o retrase apoi.

– Nu, mulțumesc. Cred că vă indispune prezența mea aici, dar pur și simplu sunt într-un mare impas.

– Dacă ești prin aceste locuri doar de marțea trecută, n-ai avut cum să încerci încă toate posibilitățile.

Spune-mi mai multe despre circumstanțele în care s-au petrecut lucrurile cu fratele tău.

Așteptă ca el să termine țigara, după care începu cu emoție reținută.

– Fratele meu, Patrick, era cu zece ani mai mare decât mine. S-a pregătit în domeniul cercetării chimice, după care a lucrat în cadrul guvernului, până când s-a ivit o oportunitate de a veni în Canada. Stația de la "Râurile gemene" tocmai se terminase și fratele meu a făcut parte dintre primii angajați. Deși deschiderea stației se făcuse oarecum în secret, noi știam din scrisorile lui că era foarte dornic să înceapă să lucreze cu adevărat.

– Dumneata și părinții dumitale? întrebă el, pentru o mai mare precizie.

– Mama mea, împreună cu mine. Tatăl meu a murit când eram foarte mică. Abia îmi lăsasem studiile, când Patrick ne-a scris că tocmai se căsătorise. Mama a fost foarte supărată la aflarea acestei vești, pentru că fratele meu era doar de câteva luni în Canada și ea ar fi vrut ca mai înainte de toate să-l vadă bine așezat profesional. Totuși, se întâmplase să se căsătorească și un an mai târziu, a venit pe lume și fiul său.

– A fost o căsătorie fericită, să înțeleg?

Loraine făcu o pauză scurtă, după care continuă:

– Nu știm nimic despre asta, Patrick nu ne-a spus nimic în acest sens, iar ea nu ne-a răspuns la scrisori. Nici măcar nu știm dacă au primit darurile pe care le-am trimis băiețelului. Mama a fost distrusă de această situație. L-a adorat întotdeauna pe Patrick și era gata să-i iubească din toată inima atât pe fiul, cât și pe soția lui. Nu-și putea scoate din minte faptul că Patrick ne-a părăsit și nu mai vroia să vină nici măcar într-o vacanță acasă.

Ultima sa scrisoare suna ca un testament.

Bret stinse cu grijă țigara abia aprinsă și o aruncă în șemineu.

– Care a fost cauza pentru care mama ta nu a fost prezentă la ceremonia de nuntă? Dacă fratele tău n-a putut să se întoarcă în Anglia, lucrul cel mai normal cu putință ar fi fost ca mama ta să vină la el, aici, în Canada. Nu cumva a lăsat să se înțeleagă faptul că nu este de acord cu femeia aleasă de fiul său? întrebă Bret cu anevoie.

Loraine oftă, cu colțurile gurii mult lăsate în jos. Fața ei până atunci inocentă și lipsită de orice urmă de rid, se strânse într-o expresie de înțelepciune bătrânească.

– Mama mea a făcut ceea ce a considerat mai bine. Scrisoarea lui Patrick în care ne spunea că se gândește să se însoare a fost urmată la foarte scurt timp de o alta, în care ne scria că tocmai s-a căsătorit. După asta, noi le-am trimis o mulțime de daruri și am fi vrut să primim o scrisoare prietenoasă din partea miresei, dar... Nu știu dacă puteți înțelege tipul de frustrare care a pus stăpânire pe noi, pentru că pare că ați avut în viață tot ceea ce v-ați dorit, domnule Winthrop.

– Vorbește-mi despre dumneata, răspunse el, brusc impacientat.

– Eu am făcut tot ceea ce am putut pentru a ușura situația mamei mele, dar Patrick era tot timpul în sufletul și în gândurile ei. Devenise o obsesie. După ce n-a mai sosit nicio scrisoare de la el, mama s-a îmbolnăvit foarte grav. În disperare de cauză, am încercat să intru în legătură cu conducerea stației "Râurile gemene", pentru a afla ce se întâmplă cu fratele meu. Mi-au scris

că acesta murise cu doi ani și jumătate în urmă, într-un accident, în timpul unei ascensiuni montane.

Bret se îndreptă spre fereastră, dar se întoarse brusc:

– Și n-ai încercat niciodată, până acum, să dai de văduva lui?

– Am trimis o mulțime de scrisori și de telegrame, dar toate s-au întors înapoi. Am fost atât de speriată, încât am angajat chiar un detectiv, care a ajuns la concluzia că ea a părăsit Sainte Beauve imediat după moartea fratelui meu și n-a putut fi găsită. Am dat o mulțime de anunțuri în ziarele canadiene și am primit niște răspunsuri, dar nu ne-au ajutat foarte mult.

– Toate acestea s-au întâmplat cu doi-trei ani în urmă?

– Da.

Vocea sa deveni și mai stinsă.

– Mama a ajuns invalidă după această întâmplare și mi-a spus că ar vrea ca atunci când voi deveni... liberă, să încerc tot ce pot pentru a afla ce s-a întâmplat cu fratele meu. Acum... sunt liberă de câteva luni. Mama a murit imediat după Crăciun.

Bret o privi îndelung și se gândi la o floare palidă, crescută sub copacii unei păduri din Anglia.

I-a trebuit ceva curaj să-și ia, așa, lumea-n cap, să traverseze Atlanticul și să ajungă aici și să-i mănânce lui timpul cu toată această poveste. Femeile sunt cele mai nebune creaturi din univers.

– Ce-ai făcut de când ai descins în Sainte Beauve? întrebă el pe un ton care ar fi ofensat orice altă persoană. Loraine, însă, se comportă admirabil, deși se vedea foarte clar că observase tonul cu care-i vorbise.

– Mai întâi de toate, am fost la adresa scrisă pe plicul primei scrisori trimise de fratele meu. După aceea, am vorbit cu vecinii de acolo. Nimeni nu mai știa nimic despre Andra și despre micul Pat, dar am aflat că era foarte drăguță și o soție foarte iubitoare. De asemenea, niciunul dintre ei n-ar fi putut spune din ce localitate era și nici încotro a plecat, dar am fost sfătuită să iau legătura cu conducerea de la "Râurile gemene". N-am avut nicio idee cu privire la ce urma să fac până n-am întâlnit-o pe profesoara Mollie Blain. La îndemnul ei am sunat aici, pentru a stabili o întâlnire cu dumneavoastră. S-a gândit că nu veți avea nimic împotrivă să-mi dați o mână de ajutor.

Ochii lui Bret se măriră, mai-mai să-i iasă din orbite.

– De ce aș face-o?

– Nu știu, spuse ea, plesnindu-și mâinile și înclinându-și obrajii cu o candoare de fetiță. Mai înainte de a veni dumneavoastră în cameră, am simțit antagonismul din atmosferă. Nu putea veni decât din partea dumneavoastră, pentru că suntem doar noi doi în încăpere. Poate ați crezut că am venit să vă cer o slujbă pentru care nu am pregătirea necesară.

– Fată dragă, spuse el cu răceală, dacă aveam o slujbă potrivită pentru tine, nu te-aș fi refuzat. Sunt totuși nemilos când e vorba de munca mea.

– Nu doar când e vorba despre munca dumneavoastră sunteți așa, din câte pot observa, spuse ea, ca și cum l-ar fi citit. Dar, e posibil să mă înșel. Poate atmosfera glacială e firească în casa unui celibatar. Nu știu. Vă rog să mă iertați că v-am deranjat, conchise ea, ridicându-se.

– Așază-te, răspunse el brusc. Nu mi-ai spus cu exactitate ce aștepți de la mine.

Loraine zâmbi cu tristețe.

– Nu mai sunt atât de sigură că vreau să vă cer ce am dorit inițial. Vedeți, mi-ați fost prezentat într-un mod cu totul diferit: amabil, săritor și vroiam să îmi înlesniți o întâlnire cu actualii dumneavoastră angajați, care l-au cunoscut pe fratele meu. Asta m-ar fi scutit de o mulțime de drumuri.

Bret se îndreptă cu pași grăbiți spre bucătărie.

– Gaby, poți să aduci cafelele alea, strigă el.

– Pentru mine nu, mulțumesc, preciză Loraine. N-aș fi venit, într-adevăr, dacă doamna Blain…

– Am încheiat cu toate astea, îi reteză el vorba, scurt. Nu te pot primi la stație, dar voi întreba ce te interesează, imediat ce voi merge acolo. Dar dacă aș fi în locul tău, aș lăsa totul baltă; n-are niciun rost să răscolești așa trecutul.

– Vreți să spuneți că nu voi găsi niciodată nimic?

– Vreau să spun că e foarte posibil, în cazul în care vei descoperi ceva, să-ți dorești să n-o fi făcut. Femeia aceea nu ți-a scris niciodată, deci e foarte clar că nu vrea să te cunoască. Poate a fost o căsătorie fericită, dar asta doar fratele tău ți-ar fi putut spune. Trebuie să admiți însă faptul că el n-a fost foarte deschis cu voi, în ceea ce privește acest subiect.

– Patrick a fost întotdeauna foarte rezervat.

– Nu e greu de presupus asta, spuse Bret cu ironie în glas. Soția sa era canadiană?

– Da, dar nu știu nimic despre familia ei.

– Nici numele ei de fată?

– Patrick n-a pomenit niciodată numele ei de fată, iar noi n-am întrebat.

– Îndrăznesc să-ți spun ceva, care nu va fi, poate, chiar pe placul tău, dar amintește-ți că tu ai venit la mine, nu eu la tine. Cred că a fost o nebunie din partea ta să faci această călătorie până în Canada cu această misiune. Poate dragostea mamei tale pentru primul ei născut a fost întotdeauna mult mai posesivă decât își dorea el. Era mult mai bine pentru ea dacă ar fi fost mai preocupată de căsătoria ta în Anglia și mai puțin de ce se petrecea aici cu fratele tău. Așa, ar fi putut trăi mai mult, apucând să se bucure de nepoți.

Pe măsură ce el vorbise despre toate acestea, Loraine devenise tot mai palidă. Se ridică din nou în picioare, dar de astă dată, fu mult mai fermă când îi răspunse:

– Aveți o viziune mult prea terestră asupra vieții, domnule Winthrop, și sunteți incapabil de a înțelege nevoile altora.

Se întrerupse, pentru că Gaby Muraille tocmai intra, purtând o tavă Loraine simți privirea întunecată a femeii, analizând-o din cap până-n picioare, apoi îl auzi pe Bret spunându-i:

– Mulțumesc, Gaby.

Apoi, închizând bine ușa bucătăriei, adăugă pe deasupra tăvii:

– Câți ani ai?

– Aproape douăzeci și trei.

– Spune-mi.... Independența ta financiară este la fel de bună ca cea mintală?

– Doar pentru câteva luni. Știți...

A fost dorința mamei ca banii pe care i-a lăsat să fie utilizați în acest scop, spuse ea cu răceală.

– Te poți întreține singură?

– Ce legătură are asta cu ceea ce discutăm?

Bret turnă, calm, cafeaua din cafetiera maro, în cele două cești galbene:

– Da, în fond, nu e problema mea. Am încercat doar să te fac să înțelegi că ești complet proastă. Împărtășesc și eu părerea celor mai mulți că de morți trebuie să vorbești numai de bine. Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar probabil din cauza bolii, mama ta a devenit foarte egoistă și îngustă la minte. Ascultă-mă până la capăt, spuse el ridicând o mână, ca și când ea ar fi avut de gând să vorbească. Patrick s-a cufundat în munca lui, a plecat în Canada, lăsându-te să ai grijă de mama ta, care s-a frământat mai întâi din cauza absenței lui, pe urmă din cauza căsătoriei lui. Dar a rămas alături de tine, care ai avut grijă de ea. Lapte?

– Nu!

– E bun puțin lapte la cafeaua neagră, spuse el, neluând în seamă obiecțiile ei. De când n-ai mai fost cinstită cu tine însăți?

– Nu mai sunt interesată să vă ascult părerile, domnule Winthrop. La revedere.

Loraine ajunse foarte repede la ușă, dar el reuși, totuși să-i taie calea, punând primul mâna pe clanță.

– N-ai putut suporta ce ți-am spus. Înseamnă că am fost foarte aproape de adevăr.

– Sunteți de-a dreptul insuportabil. Lăsați-mă să plec, spuse ea, încercând să găsească o cale.

– Sigur nu vrei o cafea? întrebă el politicos.

– Foarte sigur. Nu vreau nimic de la dumneavoastră, nici măcar ajutorul pe care ați fost atât de mărinimos să mi-l oferiți.

Bret se retrase din dreptul ușii și ea se grăbi s-o deschidă.

– Regret că v-am deranjat, spuse ea cât se poate de rece, și ieși.

Șoferul limuzinei negre care așteptase în fața casei, se grăbi să deschidă portiera de partea cealaltă a mașinii.

– Bună dimineața, domnule Winthrop, spuse el, ajutând-o în același timp pe Loraine să se așeze pe unul din locurile din spate. Se pare că va fi o primăvară frumoasă.

– Dar răcoroasă, spuse el cu un zâmbet ascuțit, pe buzele lui bine definite. O briză de aer foarte rece a traversat de curând Atlanticul.

După ce Loraine se făcu destul de comodă în scaun, ușile mașinii fuseseră închise.

Bret flutură o mână neglijentă și se grăbi să urce scările de piatră, pentru a intra din nou în salon. Gaby era acolo, examinând tava de cafea.

– Fata nu și-a băut cafeaua? întrebă ea curioasă.

– Probabil e o băutoare de ceai înrăită, spuse el, adâncindu-se într-unul din fotoliile de piele.

– Arată a fi foarte închisă în sine.

– Crezi? spuse Bert distrat; pentru moment, nu mai vroia să audă nimic despre această englezoaică; destul că-i răpise toată dimineața.

– Spune-i lui Ted să scoată caii imediat ce va sosi Mackenzies. Vom călări înainte de masa de prânz, spuse el, luând ceașca de

cafea și lăsându-se gânditor pe spate. Deodată, zări o mănușă de culoarea bronzului, lângă scaunul pe care stătuse Loraine și imaginea ei mică și cochetă îl irită la culme. Aici, fetele poartă mănuși doar pentru a-și încălzi mâinile. Era mult mai indicat pentru ea să se întoarcă acasă.

Cu această concluzie, Bret se adânci în citirea ziarului, bându-și tacticos cafeaua.

***

Deoarece avusese un comportament total diferit de ceea ce crezuse ea inițial, Lorainei nu-i fusese ușor să-l uite pe Bret Winthrop.

Se așteptase să întâlnească un om în vârstă și extrem de amabil, dar dăduse peste un bărbat de nici treizeci și trei de ani, incapabil s-o înțeleagă și să-ți accepte valorile. Îi vorbise ca unei fete fără minte, rămasă lângă o mamă egoistă, neînțelegând nimic din toată situația ei. Cum era posibil să poți părăsi o mamă care avea nevoie de îngrijire permanentă? Nu avusese niciodată curajul să recunoască, nici măcar față de sine însăși faptul că i-ar fi plăcut să fi avut o carieră.

Loraine se retrase și mai mult în colțul scaunului său. Privea fără să vadă pinii care acopereau panta muntelui, spre lacul Wincona și căuta să înțeleagă cum reușise bruta asta insensibilă să atingă cel mai ascuns punct al său. Fusese atât de atașată de

Roland și atât de surprinsă de logodna sa neașteptată cu altă fată. Și cum s-a simțit când, la scurt timp după căsătoria lui, mama ei, confesându-se cuiva care îi putea transmite cu siguranță, a spus că Loraine nu l-ar fi putut iubi niciodată.

– A fost spre binele tău, dragă, îi spusese mama ei, cu vocea sa dulce și caldă. Roland nu te-a iubit niciodată, dacă s-a căsătorit cu altă fată.

Oricum, e mai bine fără niciun bărbat în casa noastră. Noi suntem fericite doar noi două, nu-i așa?

Dar Loraine nu-și permitea să simtă prea multe în legătură cu ceea ce se întâmplase. Poate puțin regret pentru ceea ce pierduse. Totuși, nu s-ar fi măritat atâta timp cât asta ar fi încurcat cu ceva viața mamei sale.

– Frumos loc, proprietatea domnului Winthrop, atât de aproape de lac, spuse șoferul, pentru a face conversație. E la jumătatea drumului între Sainte Beauve și "Râurile gemene". Sunteți interesată să rămâneți în Canada?

– Nu m-am gândit la asta, încă. Oricum, e o țară frumoasă și mare.

Poate răspunsul ei îl descurajă, pentru că nu mai vorbi nimic, dar întrebarea lui o puse pe gânduri pe Loraine. Avea doar șaptesprezece ani când Patrick părăsise Anglia și își amintea toate descrierile din scrisorile lui: o țară cu munți foarte frumoși, cu păduri întinse, cu orașe moderne și oameni cu inimă de aur. Își amintea cu câtă speranță se gândea la ziua când va putea să-l viziteze și va putea vedea cu ochii ei toate minunățiile despre care le scria. Acum era aici și nu se simțea impresionată de nimic din

toate acestea, pentru că gândurile îi zburau mereu, cu durere, la ceea ce o adusese aici.

Ce fel de femeie era Andra Farnley? Părăsise aceste locuri pentru că-l iubise pe Patrick și nu mai suportase să trăiască aici, unde totul îi amintea de zilele lor fericite împreună? Cum era micuțul Patrick, care acum avea în jur de patru ani? Câteodată avea simțământul straniu că Andra abandonase copilul într-un orfelinat sau îl dăduse unei mame vitrege. Era, poate, o nebunie să gândească în acest mod, dar era o idee care o obseda, în ultima vreme. Spera totuși, că nu se întâmplase nimic de acest gen și Andra locuia acum cu micuțul Patrick la părinții ei, într-unul din orașele acelea mari, despre care îi vorbise de atâtea ori în scrisorile lui, fratele său. Poate că lucra undeva și seara îi spunea micuțului povești, așa cum făceau toate mamele tinere și iubitoare.

Mașina intră în orășelul Sainte Beauve, așezat într-o vale verde și primitoare.

Vechea așezare, înființată de un bărbat cu același nume, era incredibil de liniștită în zilele de weekend. Străbătuseră străzile largi, centrul comercial, cartierele de blocuri, ca și cele cu case vechi, după care, în sfârșit, mașina se opri și Loraine coborî.

– Mulțumesc foarte mult, domnule Kennedy. Cât vă datorez?

– Opt dolari, spuse el.

Părea destul de scump, dar era explicabil, ținând cont de faptul că aparținea de hotel. De aceea fusese extrem de bucuroasă de oferta doamnei Mollie de a locui într-unul din dormitoarele casei de oaspeți din cadrul liceului.

Loraine plăti și gândul îi zbură la toate cele întâmplate până atunci... Marți sosise și se cazase la hotelul din centrul orașului, iar miercuri, în timp ce dădea telefoane pentru a încerca să prindă vreun fir în legătură cu fratele său, i se făcuse cunoștință cu Mollie Blain. Apoi, totul decursese firesc.

Loraine se grăbi acum să intre în clădire, după ce străbătu cei câțiva metri de curte și bătu discret la ușă.

– Ți-am spus că ușa nu se închide aici, zise Mollie, cu vocea ei plăcută, nazală, deschizându-i. Locuiești aici și deci poți veni și pleca ori de câte ori vrei tu, fără să anunți și fără să bați în ușă. Ei? continuă ea, strângându-și mai bine broboada, ce ai făcut?

– Nicio informație în plus. Se pare că va fi foarte greu să găsesc pe cineva care să vrea să mă introducă la "Râurile gemene", spuse Loraine, așezându-se la masa din lemn și trecându-și gânditoare mâna prin păr.

– Adevărat? întrebă, surprinsă, Mollie. Am fost convinsă că Bret Winthrop te va ajuta. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu de ce, dar am simțit de la început că nu mă voi înțelege cu acest om, spuse Loraine, și tot timpul cât am vorbit cu el am simțit nevoia să-i răspund în contradictoriu. M-a privit permanent ca și cum aș fi fost un manechin într-o vitrină.

Mollie râse cu poftă.

– Tu dai această impresie, într-adevăr. Noi suntem foarte departe de a avea viața unui oraș mare. Chiar dacă cei mai bogați dintre noi preferă costumele elegante, croite după ultima modă. Știu că acest costum pe care-l porți e vechi de câțiva ani – tu mi-ai spus – e făcut după moda englezească. În plus – modul în care-l

porț e... foarte original. Nu înseamnă că ești privită chiar ca o curiozitate, dar... Nu ești în ton cu ceea ce se poartă aici.

Loraine oftă.

– Nu mi-am imaginat că sunt atât de... specială... Fratele meu a fost crescut în aceeași atmosferă și n-a avut astfel de probleme aici, din câte știu eu.

– N-am vorbit niciodată cu fratele tău, răspunse Mollie, dar îmi amintesc faptul că am realizat din prima clipă că e englez. Eu m-am născut și am crescut în Scoția, dar când am ajuns să trăiesc printre englezi, am adoptat imediat stilul lor.

– Sunt sigură că nu ți-a fost prea greu, răspunse Loraine. Dar spune-mi, Mollie... Nu ai tânjit niciodată după ceva absolut diferit?

– Nu... Dacă am făcut-o cândva, a fost totuși pentru foarte scurt timp, până când am simțit că nu e în avantajul meu. Acum sunt mulțumită că lucrurile sunt exact așa cum sunt. Am aproape cincizeci de copii, cu vârste cuprinse între cinci și zece ani, îi învăț tot ce știu și cred că le poate folosi. Fac singură curățenie în clase, deși există o femeie de serviciu, zugrăvesc, le fac supă fierbinte iarna le dau lapte rece vara și mai fac încă o duzină de alte munci, pentru că îmi place ceea ce fac și-i acord tot timpul meu.

– Te invidiez, într-adevăr.

– Înțeleg că te-ai simțit foarte singură. Aici, însă, nu vei avea timp să te gândești la asta. Te-am invitat să luăm cina undeva, în seara asta îți amintești? În plus, avem dansuri sociale în fiecare sâmbătă, cu toți prietenii. Ne distrăm întotdeauna de minune împreună.

Mollie făcu o pauză, apoi continuă pe un ton mai puțin sigur:

– Cumnata ta pare să fi fost retrasă și ciudată, dacă a ignorat, viața socială de aici. În mod normal, în Canada, tinerele mame se întâlnesc la ceai pentru a vorbi despre copiii lor. Se pare că ea n-a participat niciodată la o astfel de întrunire.

Loraine o privi gânditoare, cu capul în mâini:

– Va trebui să merg la "Râurile gemene". Poate voi afla ceva acolo în legătură cu ea și fratele meu. De data asta voi merge cu autobuzul.

– Nu e o așezare ca Sainte Beauve. Cu cinci ani în urmă nici măcar nu exista, răspunse Mollie. Era încă în construcție, în momentul sosirii fratelui tău aici. De aceea, e foarte posibil ca el să fi ales o casă în Sainte Beauve.

Restul zilei, Loraine se simți destul de deprimată. Bret Winthrop nu arătase niciun fel de simpatie pentru cercetările ei și trebuia să găsească ajutor în altă parte.

Luni dimineață plouase, și astfel, Loraine vizitase toată casa. Fusese o adevărată plăcere să-i vadă pe copii ciripind cu veselie, până la apariția doamnei Mollie.

Loraine se întoarse în camera sa și ascultă o piesă la radio. Apoi, dădu o raită prin alte trei clase, admirând mobilierul și tablourile. După asta se întrebă ce-ar mai putea face. Să mai dea alte anunțuri în marile orașe? Ar putea vedea Andra un astfel de anunț?

Când Mollie intră în sufragerie câteva ore mai târziu, o găsi așezată pe unul dintre fotoliile mari, plin de perne. Își dădu jos jacheta și își desfăcu nasturii de sus ai cămășii și se așeză comod alături de Loraine.

– Te gândești prea mult la ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău. Ar trebui să-ți ocupi mintea și cu alte lucruri.

– Am venit aici cu o misiune, răspunse Loraine.

– După părerea mea, exagerezi. Ai dat puțină atenție bărbaților din Sainte Beauve?

– Bineînțeles.

– Mă îndoiesc destul de mult că i-ai văzut cu adevărat. Câțiva sunt de-a dreptul minunați. Am observat că fratele avocatului nostru te privea ca și cum ar fi vrut să te cunoască. Aseară, la cină. N-ai băgat de seamă?

– N-am chef de așa ceva, Mollie. Această vizită a mea în Canada este legată strict de afaceri, spuse Loraine, zâmbind ușor.

– Ah... O fată hotărâtă, flutură Mollie din degete. Zâmbetul pe care l-ai avut acum e foarte dulce, dar nu-l folosești destul. Ca să fiu foarte sinceră, mi-ar părea bine dacă ai uita de această Andra și te-ai distra puțin. Presupunând că te vei întâlni totuși cu ea, ce se va întâmpla pe urmă? E absurd să-i acorzi atâta importanță.

– Dar acesta e motivul pentru care am dat banii pe acest voiaj.

– Dar această problemă cu fratele tău nu trebuie să devină o obsesie și pentru tine, cum a fost pentru mama ta, răspunse Mollie cu fermitate. Poate Andra nu va însemna nimic în viața ta, dar sunt alte persoane aici, care ar putea conta pentru tine, dacă le-ai permite.

Loraine privi îndelung în jos, apoi adăugă cu voce stinsă:

– N-au fost niciodată prea multe persoane care au simțit nevoia de a-mi sta aproape.

Mollie se ridică încet și se îndreptă spre fereastră.

– Cred că știu ce s-a întâmplat cu tine, Loraine, spuse ea, privind gânditoare afară, în timp ce mângâia petalele unei flori din ghiveci. Cineva te-a rănit foarte mult. Cred că ți-ar prinde bine să respiri alt aer...

– Nu e adevărat... Nu mi-a rănit nimeni inima, sau ceva de felul ăsta.

Nu avură timp să mai continue această discuție, pentru că în spatele ușii se auziră niște pași repezi și Mollie ieși brusc din cameră.

Din locul în care se afla, Loraine nu reuși să vadă cine era, dar o auzi pe Mollie spunând:

– Mulțumesc, Ted. E aici. Îi voi da eu asta. Rămâi să bei o cafea cu noi? Bine, cum vrei. La revedere.

Mollie se întoarse toată numai zâmbet, fluturând vesel o scrisoare.

– E pentru tine, de la Bret Winthrop. Miroase a tutun de calitate și a parfum. Mă întreb de când folosește lavandă englezească.

– Ah, spuse Loraine. Îmi pierdusem o mănușă acolo. Chiar mă întrebam dacă mi-o va înapoia. Mirosul de tutun e de la el, iar lavanda de la mine.

– Nu s-au amestecat. Pot spune că sunt într-un război de bun augur. Loraine privi scrisul hotărât de pe plic, apoi desfăcu cu grijă scrisoarea. Scoase mănușa, după care citi cu atenție bilețelul împăturit cu eleganță.

Ajunsese la cel de-al doilea paragraf când observă atenția cu care aștepta Mollie.

– Cred că a făcut niște observații răutăcioase cu privire la mănușa ta, surâse ea cu indulgență.

– Nu. Sunt doar probleme legate de ceea ce-l rugasem. Personalul de la stația de cercetare nu știe nimic, dar mă sfătuiește să mă întâlnesc cu doctorul John Carland, care a îngrijit-o pe cumnata mea.

– Da, exact! Cum de nu ne-am gândit la asta? John știe, desigur, mai multe despre ea decât oricine altcineva, spuse ea entuziasmată. Cred că Bret a găsit exact persoana potrivită. Deși, ca medic, John nu poate dezvălui toate secretele, sper că îți va fi totuși de mare folos.

– Se pare că ești în foarte bune relații cu toți acești oameni, spuse Loraine, surprinsă.

– Toată lumea cunoaște persoanele importante de aici, spuse ea, cu o voce care o făcu să pară mult mai tânără decât era în realitate. John Carland e doctor aici de ani și ani. În plus, e consultant pentru clinica de la stația chimică "Râurile gemene". Un om extraordinar. Dacă eram în locul tău, cel mai târziu mâine dimineață la ora nouă aș fi fost acolo.

– Din fericire, am prilejul să-l întâlnesc în seara asta, la Wincona Lodge. Va cina acolo cu domnul Bret Winthrop și... sunt invitată și eu.

– Foarte frumos din partea lui Bret. Sper că-l va plăti pe Kennedy pentru a face o cursă cu tine până acolo.

– Se pare că mă va lua chiar domnul Winthrop, de undeva din oraș. Dar nu vreau să merg... Dacă domnul Carland locuiește în oraș...

– Asta-i acum, o întrerupse Mollie. Bineînțeles că trebuie să mergi.

Loraine încuviință, deși îi era imposibil să explice reținerea ce o avea de a revedea casa spațioasă de la marginea lacului Wincona.

Molllie se retrase în dormitorul ei, iar Loraine se grăbi și ea în camera ce i-a fost rezervată. Închise ușa în urma ei și rămase așa câteva minute, reflectând... Pentru prima dată după mult timp, citind cele câteva rânduri scrise de Bret, nu se mai gândi la Andra și la micuțul Patrick...

Deschise apoi dulapul și își privi hainele. Erau puține, dar bune. Ce anume se potrivea cel mai bine cu această ocazie? Ieri seară, sfătuită de Mollie, îmbrăcase rochia de jerse, cu guler alb, dar ceva îi spunea acum că nu era tocmai ceea ce trebuia pentru a onora această invitație. Singura alternativă ce o avea pentru o seară târzie și răcoroasă era o rochie pufoasă de lână, albastră.

Stând încă, pierdută în gânduri, cu o mână sprijinită de ușa dulapului, Loraine văzu biletul lui Bret căzut pe cuvertura patului. Își închipui mâna mare, plină de forță, scriind toate acele rânduri la biroul masiv din sufrageria sa, cu o țigară în mâna stângă și un surâs plin de sarcasm în colțul gurii, în timp ce așternea rândurile cu litere egale: "Nu cred că vei ezita să accepți invitația, dacă îți voi spune că domnul Carland e englez." Ce persoană plictisitoare și arogantă putea fi acest Bret Winthrop. Spera ca după această seară să nu-l mai vadă niciodată. Spera foarte mult.

Capitolul 2

Aerul care intra pe fereastra mașinii era răcoros și binefăcător. Păsările zburau din toate părțile, grăbindu-se să ajungă la cuiburile lor dinspre lac.

– Se întorc păsările, spuse Bret. N-ai văzut nimic extraordinar până n-ai gustat gâsca sălbatică de mostră.

Fuseseră primele lui cuvinte, după ce o ajută să se urce în mașină, în fața școlii și schimbă câteva amabilități cu Mollie.

– Cred, spuse ea și adăugă imediat: cred că vă datorez scuze, pentru modul în care m-am comportat data trecută.

– Dacă simți asta, răspunse Bret, întorcându-se neglijent spre ea. Deși profund vexată, Loraine încercă să-i răspundă, calm.

– Ar trebui poate doar să constat că modul dumneavoastră de a vorbi vi se pare normal în relație cu oameni ca mine.

– Ca să fiu foarte sincer, spuse el, trăgând mașina aproape de scara din fața casei, n-am venit niciodată în contact cu oameni de

genul tău, în Canada. Asta e... Cred că modul tău de a fi e puțin cam excentric și pentru Anglia.

Înroșindu-se brusc de furie, Loraine întrebă:

– De ce e așa de special modul meu de a fi?

Bret ridică din umeri:

– Poate e mai bine să nu vorbim despre asta, pentru a nu te simți ofensată din nou. E o noapte răcoroasă, continuă el după o pauză, privind-o cu atenție... Ești puțin cam prea visătoare, asta am vrut să-ți spun. Dar poate exagerez. Poate doar ți-e teamă să te trezești. Ești închistată în câteva principii și dacă cineva nu poate juca după legile tale, te simți neînțeleasă. Dar nu e vina ta.

– Poate legile după care mă conduc nu sunt potrivite aici, dar oricum, mă voi întoarce în Anglia cât de curând posibil.

– Vei pleca, dar o vreme, totuși, vei sta aici, așa că... A apucat Mollie să-ți spună câte ceva despre doctorul Carland?

– Da, mi-a spus că-i pare foarte rău că nu s-a gândit și ea, mai înainte, la asta. Credeți că doctorul Carland știe multe lucruri despre Andra?

– Nu mi-a vorbit foarte mult despre ea, dar cred că știe câteva detalii pe care tu nu le cunoști. Își amintește că a primit o scrisoare de la un detectiv particular din Anglia. Cred că e vorba despre detectivul angajat de tine. Doctorul nu dă niciun fel de detalii despre pacienții săi în mod normal, așa că i-a răspuns doar din politețe, fără a-i da amănunte. Sunt însă destul de sigur că va fi foarte franc, acum, cu tine.

După această discuție, Bret ieși din mașină, și, înconjurând-o repede, deschise portiera din dreptul Lorainei, pentru a o ajuta să

coboare. Apoi, la lumina unei lanterne pe care Bret o aprinse grijuliu pentru a le arăta calea, intrară în sufragerie.

Noaptea, aceasta era cu totul diferită. Flăcările din șemineu aruncau o lumină palidă peste locul în care trona masa grea, din lemn bine lustruit, unde erau deja așezate câteva sticle și un sifon. Ușa ce dădea spre grădină și lac era închisă acum și acoperită de draperiile groase, de catifea roșie.

– John trebuie să sosească din moment în moment, spuse Bert ajutând-o să-și dezbrace pardesiul. Ce preferi să bei?

– Orice, dar foarte puțin, răspunse ea.

Stând comod în fotoliu, sprijinită de o pernă, Loraine îl privi cu mult interes. Cum se mișca prin cameră în lumina lumânărilor părea foarte puternic, prietenos și stăpân pe sine însuși. Zâmbetul cald îi dezvelea cu generozitate dinții albi, iar haina bine croită îi punea în evidență umerii largi. Loraine avu, brusc, un sentiment foarte straniu, singură în cameră doar cu el, și se îmbujoră văzându-se atât de puțin stăpână pe ea, în acele momente. Sorbi încă puțin din paharul plin cu Martini, privind, instinctiv alarmată, în jur.

– Nu sunt foarte mulți englezi în Sainte Beauve, nu-i așa? întrebă ea, mai mult pentru a deschide un subiect de conversație. Știți ceva despre noii emigranți în această țară?

– De obicei se stabilesc mai întâi în Montreal sau Toronto, apoi se mută acolo unde găsesc o slujbă mai bună. În firma mea e un cuplu englez, iar ceilalți sunt de diferite naționalități.

Bret făcu apoi o pauză și o privi semnificativ.

– Ar trebui să vezi mai mult de tine însăți, decât de alții.

– Dar chiar fac asta. Așteptând ceva, nu înseamnă că am încetat să trăiesc.

– Foarte bine, replică el. Mă temeam puțin pentru tine. Cum te simți cu Mollie Blain?

– Minunat. E foarte amuzantă.

– Ai putea fi ca ea? Singură, într-un stat străin, trăind doar pentru copiii altora?

– Aș putea, în timp.

– Nu crezi că te-ai putea îndrăgosti aici?

– Nu m-aș putea îndrăgosti de Mollie, surâse Loraine, cu umor.

– O cunosc pe Mollie de câțiva ani buni și nu-mi aduc aminte să-i fi inspirat cuiva vreun sentiment fierbinte, răspunse el. Cunoști mulți bărbați în Anglia?

– Știu câțiva, care îmi sunt vecini și cu care am fost prietenă încă din copilărie.

Bret se așeză neglijent în fotoliu alături de ea, privind-o cu insistență.

– N-ai simțit, niciodată ceva mai mult, pentru niciunul dintre ei?

Inima Lorainei se opri o clipă de emoție, apoi se auzi spunând:

– Da, am simțit.

Nu putură continua discuția pentru că afară se auzi o mașină oprindu-se și apoi pași grăbiți spre sufragerie. Pentru câteva secunde, tensiunea din atmosferă crescu, apoi Bret se ridică și deschise ușa.

Bărbatul care intră era puțin mai scund decât gazda sa din acea seară, și probabil cu vreo cinci ani mai în vârstă. Deși grizonant la

tâmple, fața lui avea o mină foarte tinerească, iar buzele ridicate în sus te asigurau că ești în fața unui om generos și plin de umor. Chiar mai înainte ca Bret să facă prezentările, doctorul întinse mâna spre Loraine.

– Domnișoara Farnley, care nu e atât de rușinoasă pe cât pare, spuse Bret. Ce dorești să bei la ora asta, doctore?

– Un whisky mic, cu gheață, răspunse noul musafir, după care se așeză în fotoliul dintre Loraine și șemineu.

– Deci, tu ești Loraine Farnley, începu el. Patrick mi-a pomenit de câteva ori despre tine, dar vorbea ca despre o școlăriță.

– Adevărat? se înroși Loraine de emoție. L-ați cunoscut bine?

– Era perfect sănătos, așa că n-a fost pacientul meu, nici nu l-am întâlnit vreodată în vreun context social. Pe doamna Farnley am cunoscut-o, dar numai în probleme legate munca mea.

Doctorul își căută paharul, își sorbi, gânditor, whiskyul și continuă:

– Trebuie să vorbim despre asta mai târziu.

– Sunt puțin impacientată, răspunse Loraine, agitându-și mâinile. Credeți că există vreo modalitate de a o întâlni pe cumnata mea?

John Carland ezită puțin, după care îi aruncă o privire nesigură lui Bret.

– Cred că poți să-i răspunzi la această întrebare, nu-i așa? spuse acesta. Ce era cu avocatul ăla din Calgary? După aceste cuvinte, Bret se adânci în fotoliul său, fumându-și tacticos țigara. Din când în când, privea cu atenție reacțiile Lorainei, dar pentru o bună bucată de timp, nu mai interveni în discuție.

– N-am știut niciodată foarte multe lucruri despre viața personală a Andrei Farnley. Era o femeie drăguță, bine îmbrăcată și foarte fericită și mulțumită de fiul ei. E tot ceea ce pot să spun despre ea. Unele paciente sunt foarte deschise cu mine din primul moment, altele se dezvăluie pe parcurs, chiar fără voia lor, dar doamna Farnley a rămas pentru mine un mister.

– Dar ce e cu acest avocat din Calgary? nu se lăsă Loraine.

– Se pare că a avut nevoie de niște acte în legătură cu fiul său și, astfel, i-a dat acestui avocat și numele meu, având în vedere faptul că băiatul a fost sub supravegherea mea, ca toți copiii de aici. Asta e tot ceea ce aș putea să-ți spun.

Loraine își plesni genunchii cu palmele.

– El știe, în mod sigur, să-mi spună mai multe lucruri despre Andra, șopti ea, ca pentru sine. Unde e Calgary?

De astă dată, Bret se implică repede în discuție:

– În Alberta, la mii de mile de aici.

– Dumnezeule, răspunse Loraine cu glas pierdut, dar își reveni imediat. Trebuie să-i scriu. Nu mai pot să aștept.

– Oricum, nu e cazul să faci un asemenea drum. Nu cred că îți va spune nimic.

În cel mai bun caz, o va anunța pe cumnata ta că ești în Canada, spuse Bret hotărât.

– În acest caz, cred că nu o voi găsi niciodată, oftă Loraine. Sau, poate o voi vedea, dar nu va fi de acord să existe vreo legătură între noi. Sunt sigură acum că l-a rănit foarte mult pe fratele meu.

– Crezi că doamna Farnley a fost o astfel de soție, doctore? întrebă Bret, cu o ușoară ironie în glas.

– Tot ce pot să spun cu siguranță e că nu și-a făcut prieteni pe-aici.

– Probabil era pe deplin satisfăcută de existența micuțului Patrick în viața ei și nu mai căuta altă companie, nici măcar pe cea a fratelui meu, spuse cu tristețe Loraine.

Remarca aceasta îi cufundă pe toți în tăcere. Doctorul privi în gol, ca și cum cele auzite nu cereau niciun fel de răspuns, iar Bret se ridică să-și arunce țigara în focul ce ardea mocnit în șemineu.

Mișcarea aceasta păru să fie, de asemenea, un semn pentru Gaby Muraile, deoarece ușa dinspre bucătărie se deschise brusc și ea intră zâmbitoare în sufragerie:

– Bună seara la toată lumea, spuse ea voioasă. Cina e gata, Bret.

– Minunat. Sosim imediat.

Sala pentru masă era o nișă spațioasă, în continuarea bucătăriei, de unde în timpul zilei se putea contempla lacul, cuibărit la umbra pinilor înalți. Cina era compusă din pește, biftec și o budincă de-a dreptul delicioasă.

Vinul și cafeaua fuseseră aduse în sufragerie. Totul fusese ales, se părea, în funcție de preferințele exclusive ale lui Bret. Gaby, după toate aparențele, era foarte atentă la dorințele lui. Nu degeaba nu era el interesat să se căsătorească, se gândi Loraine, urmărind relația caldă, amicală, dintre cei doi.

Seara continuă într-un mod destul de plicticos; Loraine fusese întrebată o serie de lucruri convenționale despre Anglia, primise câteva sfaturi despre cum era mai bine pentru ea să se comporte în Canada, și cam atât.

La ora zece și jumătate, doctorul anunță că trebuia să viziteze un pacient și se grăbi să plece.

– Pot s-o conduc eu acasă pe domnișoara Farnley, Bret, școala e în drumul meu, spuse doctorul, pregătindu-se să țină haina Lorainei, pentru a o ajuta să se îmbrace.

– Foarte bine, răspunse Bret. Sunt sigur că va fi o companie extrem de plăcută.

Doctorul îi ridică gulerul la spate, aproape automat, cu multă grijă, după ce o văzu îmbrăcată și Loraine se gândi că, în mod sigur, el făcuse acest gest de nenumărate ori înainte cu pacienții săi și, probabil... cu multe alte femei.

Bret îi conduse la mașina domnului Carland și, mai înainte ca Loraine să intre, o prinse încet de încheietura mâinii:

– Nu-i scrie avocatului, mai înainte de a avea încă o întâlnire împreună. Ești de acord?

Loraine își ridică privirea spre el, încercând să spună ceva, dar el o întrerupse imediat:

– E spre binele tău. Ne vedem mâine, adăugă Bret.

– Bine, răspunse ea și se așeză pe scaun, lângă doctor.

După ce mașina porni, Loraine se simți foarte straniu și nu era deloc sigură dacă era din cauza faptului că mâncase cu prea multă poftă bucatele făcute de Gaby cu atâta îndemânare, sau totul era din cauza căldurii cu care o luase Bret de mână, în ultimul moment. Noaptea era foarte întunecată și lacul se întindea ca un hău în fața lor.

– Sunt foarte bucuroasă că sunteți englez, domnule Carland. Nu observasem înainte că bărbații englezi sunt atât de calmi.

Doctorul surâse foarte larg:

– De fapt, mă simt canadian. Am părăsit Anglia cu foarte mulți ani în urmă și nu m-am mai întors acolo nici măcar în vacanță. Canada m-a cucerit.

– Nu vi s-a părut niciodată că oamenii de aici exagerează puțin cu ospitalitatea? Nici nu mă cazasem bine la hotel, că Mollie Blain m-a și transferat în dormitorul de la școală. În fiecare casă în care am intrat mi s-a oferit ceai, cafea sau prăjituri. Câteodată nici nu aveam timp de toate acestea... Cel mai mult dintre toți m-a surprins, însă, domnul Winthrop.

– El face parte din cea de-a doua generație de canadieni și a colindat toată lumea. A stat o perioadă în Spania și în Mexic. La "Râurile gemene" e pentru cinci ani, dar poate va rămâne pentru totdeauna.

– A fost foarte drăguț din partea domnului Winthrop că mi-a înlesnit această întâlnire cu dumneavoastră. Nici nu vă imaginați cât de plină de speranță sunt acum, că știu niște lucruri în plus despre Andra. E încă ceva ce vreau să vă întreb, domnule doctor, dar n-am vrut s-o fac la Wincona Lodge.. Cum a primit Andra vestea morții fratelui meu?

– Am văzut-o la câteva ore după înmormântare, spuse doctorul, mutându-și pentru câteva clipe privirea de la drum pe fața ei... Am fost foarte surprins de modul în care mi-a răspuns când i-am adresat condoleanțele mele: "Slavă domnului că îl am pe micul Patrick".

Era o femeie care își ascundea întotdeauna foarte bine sentimentele, dar, totuși, m-a surprins acest răspuns.

– Da… Cred că modul ei rezervat de a fi l-a făcut pe fratele meu să se îndrăgostească de ea, pentru că și el era la fel, răspunse Loraine, căzând pe gânduri.

– Da, și el era foarte retras. Aici nu e un lucru obișnuit ca cineva să urce la munte primăvara, imediat după topirea zăpezii, dar m-am gândit că se simțea ca într-o colivie în oraș, pentru că e obișnuia să se piardă de unul singur prin pădure chiar și iarna.

Nu mai vorbiră nimic, după asta. O duse până în fața școlii, iar Mollie, auzind mașina oprindu-se, deschise ușa, aprinzând lumina pe scară. Doctorul coborî din mașină și o ajută și pe Loraine, spunându-i ca și cum și-ar fi amintit în acel moment:

– Adresa avocatului… Poți să aduci ceva de notat, Mollie? spuse el.

– Dar știi unde se găsesc toate acestea, spuse ea, dându-se într-o parte din ușă, pentru a-i face loc să treacă spre sufragerie.

Doctorul zâmbi, căutând adresa în agenda sa.

– Cum se simt copiii tăi, Mollie?

– Foarte bine, mulțumesc. Ar trebui să treci mai des pe-aici.

– Da, o voi face cât de curând; acum trebuie să plec. Noapte bună. După plecarea lui, Loraine rămase aplecată deasupra mesei, privind îndelung adresa pe care o scrisese doctorul.

– De când îl cunoști pe domnul Carland, Mollie?

– De când am venit aici. Cred că s-au făcut nouă ani. Această adresă e din Calgary… Cumnata ta a plecat acolo, după ce a părăsit aceste locuri?..

Vorbiră încă mult timp, la inevitabila ceașcă de cafea, dar Loraine nu scrise, totuși, scrisoarea, așa cum îi sugerase Mollie.

Îi răspunse că e prea obosită.

Mai târziu, în camera ei, Loraine se întrebă care fusese, de fapt, motivul pentru care îi fusese dat să facă această călătorie în Canada. Să o găsească pe cumnata ei și pe micul Patrick, sau...

Pentru ce altceva?... Mollie era cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată.

Loraine se gândi o clipă, după care își spuse din nou... Da, Mollie era prima sa prietenă. O scoțiană stabilită în Canada, la mii de mile distanță de Worcester. Se înțelegeau fără să-și spună niciun cuvânt. Nu era inteligentă, dar era isteață. Era generoasă, plină de umor, știa să asculte și era extrem de săritoare. În plus, avea o putere de muncă uriașă și se gândea permanent la ceilalți.

Loraine își dezbrăcă încet rochia albastră de lână și se așeză pe scaunul de la masa de toaletă, privindu-se în oglindă, la lumina lămpii. Se privea cu ochii strălucind de toate sentimentele inexplicabile care puseseră stăpânire pe ea. Pentru prima oară în viața ei, își dorea să fi fost frumoasă. Se analiză în întregime și ajunse la concluzia că avea o imagine proaspătă și dulce. Părul și dinții îi plăceau, într-adevăr, dar, în afară de asta, nu mai avea nimic frumos, se gândi ea. Restul era absolut nesemnificativ, din punctul ei de vedere.

Se ridică să deschidă fereastra. Școala se afla în capătul străzii, așa încât se putea bucura de foșnetul ierbii și de aerul înmiresmat. Se plimbase printre toți acești copaci care se ghiceau în întuneric și observase că erau foarte diferiți de ceea ce văzuse în Anglia. În seara aceasta însă simțea, chiar și de la distanța considerabilă dintre ei, fascinația lor tulburătoare. De peste tot, din grădină, din

stradă, răzbătea până la ea balsamul proaspăt al frunzelor lor verzi. Întreagă această țară era extrem de atractivă, într-un mod propriu numai ei.

Inspiră adânc aerul tare și nervii ei se liniștiră.

***

În dimineața următoare, chemată afară de soarele strălucitor, Loraine se ocupă cu spălatul rufelor, pentru ea și pentru Mollie. Era extraordinar, câtă poftă de muncă îți dădea această atmosferă. Mai târziu, luându-și ceaiul, se gândi cât de mult îi plăcea imaginea lenjeriei proaspăt spălate, întinsă la aer, pe sfoară, în bătaia vântului cu mireasma pădurii.

Apoi veni timpul să pregătească prânzul și se gândi la omletă și o plăcintă cu mere.

Fu foarte bucuroasă în momentul în care Mollie, venind pentru pauza de masă, o lăudă cu toată sinceritatea pentru cele preparate.

– Problema tuturor educatorilor din lume, spuse Mollie în timp ce își băură apoi cafeaua, e că nu mai au timp să se ocupe de ei înșiși. Dar, lucrurile se compensează, întotdeauna.

După ce Mollie se întoarse la munca ei, Loraine montă masa pentru călcat. Soarele era sus, acum, strălucind cu putere deasupra copacilor din fața ferestrei. În bucătărie se auzea permanent rumoarea făcută de glăscioarele copiilor, dar astăzi,

mai mult ca alte dăți, vocile lor răsunau de peste tot, pentru că Mollie pregătea un cântec nou cu o parte dintre ei, iar ceilalți erau liberi să se joace. Loraine zâmbi cu căldură și luă fierul de călcat. Dacă era atentă, putea chiar distinge ce își spuneau. Răbdarea cu care Mollie îi înconjura era inepuizabilă, se gândi Loraine și tresări cu putere imediat după aceea, pentru că auzi o bătaie în ușă, fără să fi auzit înainte pași, ca de obicei. Lăsă cu grijă din mână fierul de călcat și se îndreptă spre ușa sufrageriei. Avu nevoie de câteva minute bune pentru a putea îngăima, după ce deschise cu atenție ușa:

– Oh, bună ziua, vă rog, intrați.

Buzele lui Bret schițară zâmbetul lui ironic, obișnuit:

– Trăgeai un pui de somn?

– Nu, răspunse înțepat Loraine.

– N-am vrut să te jignesc, spuse el împingând mai mult ușa și intrând cu pașii lui lenți, caracteristici, înăuntru.

– Dar cum încăpeți amândouă în camera asta? spuse el, uitându-se în jur cu ochi critic.

– Se pare că nouă ne e de-ajuns. Nu ne-am împiedicat niciodată, până acum, una de alta.

– Ești foarte amuzantă câteodată, răspunse el, măsurând-o din cap până-n picioare. Ce făceai?

– Călcam niște rufe, în bucătărie. Vă rog să-mi iertați ținuta, dar nu mă așteptam să veniți aici.

– Ți-am promis că ne vedem azi și aici era cel mai probabil că te găsesc, spuse el cu răceală. Eram în drum spre casă și...

Se întrerupse, privind-o din nou cu mare atenție.

– Dacă îmi permiți o remarcă, arăți ca și cum ai fi lucrat destul pentru o singură zi, până acum.

Loraine se postase în ușa bucătăriei, ca și cum ar fi vrut să se retragă acolo, din moment în moment.

– Nu sunt obosită, răspunse ea, dacă asta e ceea ce doreați să insinuați.

Bret își vârî mâinile în buzunare și spuse cu nervozitate:

– Această cumnată a ta, pare să fie foarte importantă pentru tine, dar refuz să vorbesc despre asta atâta timp cât stai acolo, în ușă, pregătită s-o zbughești în orice clipă.

– Ah, îmi pare rău. Permiteți-mi doar să mă asigur că totul e în regulă cu fierul de călcat.

Loraine intră în bucătărie, așeză mai bine fierul de călcat pe picioarele de azbest și ascultă cu atenție sunetul pianului, venind din sala de clasă. Copiii începură încet să cânte, unul câte unul, tot mai tare, și cuvintele cântecului răzbătură până la ea, tot mai clar. Era Imnul Național al Canadei, se gândi ea, ascultând cu atenție versurile pline de patriotism.

După ce ultima notă se stinse, Loraine se întoarse brusc și-l văzu pe Bret în spatele ei, privind-o enigmatic.

– E imnul Canadei, nu-i așa? spuse ea, surprinsă totuși de prezența lui acolo. Copiii îl iubesc...

– Ce sentimentală ești în acest moment, spuse el, luând-o puțin în râs. Ce poate însemna pentru tine acest cântec?

Loraine trecu peste tonul lui ironic și schimbă subiectul.

– Cred că lecția de muzică s-a încheiat, așa că Mollie se va întoarce curând.

– Atunci, e mai bine să facem o plimbare cu mașina. Unde ți-e pardesiul?

Întrebarea lui sună ca o comandă și, nu știa nici ea de ce, Loraine se supuse și alergă în camera ei să se îmbrace. Își trecu repede un pieptene prin părul blond-auriu și își pudră la repezeală nasul.

Când se întoarse, Bret o măsură cu atenție și se grăbi spre mașină. Loraine îl urmă, deși înțelese că el nu avea niciun chef să dea ochii cu Mollie și că această fugă o punea și pe ea într-o lumină foarte proastă, în fața gazdei sale.

Părăsiră șoseaua principală și intrară pe un drum de țară, cu case foarte dichisite și grădini minunate.

Norii se mișcau pe cer, schimbându-și formele aproape în fiecare clipă. Vântul bătea ușor dinspre dealurile împădurite, aducând până la ei șoaptele copacilor renăscuți.

– Parcă ar fi o primăvară englezească, comentă ca pentru sine Loraine.

– Vei vedea cea mai frumoasă vară pe care ai trăit-o vreodată, îi răspunse Bret.

– Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, atâta vreme cât nu mi-am îndeplinit misiunea pentru care am venit aici.

– Bret trase mașina la marginea drumului, într-o poiană liniștită, cu iarbă înaltă și opri, îngândurat, motorul.

Capitolul 3

– Te-ai gândit bine la toată această poveste cu soția fratelui tău?

– Nu-mi iese din minte istoria asta. Mă gândeam să-i scriu avocatului despre care mi-ați vorbit aseară. Indiferent dacă vă întâlneam azi sau nu.

– În general îmi țin promisiunile, spuse el cu aciditate în glas. De ce crezi că venind aici ai mai multe șanse de a afla ceva despre cumnata ta? Canada e o țară foarte întinsă.

– Trebuie s-o văd măcar o dată, răspunse Loraine, presându-și cu nervozitate degetele. Am făcut toată această călătorie până aici, tot acest efort, doar pentru a îmi îndeplini această promisiune dată mamei mele: că voi afla ce s-a întâmplat cu fratele meu.

– Ești tenace, nu-i așa? Păcat că nu ți-ai pus această calitate în slujba unei cauze mai importante.

– Ceea ce m-a adus aici e foarte important pentru mine.

Bret avu o izbucnire brutală:

– Dar înțelege odată că femeia aceasta nu are niciun chef să te vadă. Poate s-a căsătorit din nou, între timp.

– Chiar dacă este așa cum spuneți, vreau să-l văd pe micul Pat.

– Aș vrea să te liniștești, îi atinse el brațul, încercând să mai încălzească atmosfera.

– Vreau s-o întâlnesc și s-o fac să înțeleagă faptul că nu trebuie să vadă în mine un dușman.

– Ești sigură că nimeni altcineva nu i-a scris în numele vostru? Al tău și al mamei tale? Nu există nicio rudă cu care ați fost în conflict?

– Nu.

– Atunci, poate a existat un bărbat în viața ta înainte, care i-a scris ceva rău despre tine fratelui tău, că s-a schimbat așa atitudinea lui față de voi și nu v-a mai scris. Poate bărbatul acela de care ai fost îndrăgostită, așa cum mi-ai mărturisit.

Loraine îi aruncă o privire surprinsă.

– Roland? Nu puteam să-i vorbesc despre problemele noastre, mama nu-l suporta.

– Acesta a fost motivul pentru care nu te-ai măritat cu el?

– Nu m-a cerut niciodată de soție.

– Nu te-ai măritat cu el pentru că mama ta te vroia lângă ea?

Degetele Lorainei se făcură pumn și își presă cu putere genunchii.

– N-am fost niciodată intimi. Doar prieteni. S-a căsătorit cu altcineva.

– Asta te-a rănit atât de mult? insistă el.

Loraine făcu o pauză, gândindu-se cu privirile în gol.

Anunțul acela din ziar o rănise. Se simțiseră bine împreună, deși acceptase, la început, cu mare greutate invitațiile lui. Pe urmă, la numai câteva luni după ce începuseră să iasă împreună, anunțul despre căsătoria lui. Și toate astea după ce ea începuse să-și deschidă inima pentru el, tot mai mult...

– Să lăsăm asta, spuse Bret, brusc. Să ne întoarcem la prezent. M-am hotărât să mă implic în această poveste, pentru a încerca să te ajut. Voi scrie o scrisoare la stația de cercetare. Îi voi întreba din nou pe cei care l-au cunoscut pe fratele tău dacă știu ceva despre cum s-au petrecut lucrurile, dar de astă dată o voi face în calitate de prieten al tău. Așa nu voi fi refuzat, în mod sigur, spuse el, în timp ce ridică geamul din dreptul lui, pentru a pune stavilă rafalei de vânt care se abătu peste mașină.

– Ați face asta pentru mine? spuse ea cu emoție. V-aș rămâne foarte recunoscătoare, dar, totuși, ce anume v-a determinat să vă gândiți la asta? spuse Loraine, cu inima bătând de emoție, simțindu-se dintr-o dată mult mai intimă cu el, după ce închisese geamul.

Bret își ridică privirea peste volan, uitându-se pierdut peste copacii din fața lui.

– Ai venit la mine și mi-ai cerut să te ajut. În același timp, cred că ești nerăbdătoare să te întorci acasă. Să scriu o scrisoare nu mă costă nimic și, în plus, vei afla câte ceva din tot ceea ce te interesează, în mod sigur. Ai cumva la tine adresa acelui avocat?

– Nu, dar e foarte simplă și mi-o amintesc.

– Foarte bine, atunci scri-o, spuse el, luând o carte de vizită de pe bordul mașinii și un stilou din buzunarul cămășii.

Loraine notă adresa, după care îi întinse încet stiloul și cartea elegantă de vizită:

– Sper că nu m-ați considerat o ingrată că nu v-am mulțumit pentru întâlnirea pe care mi-ați înlesnit-o cu doctorul Carland, dar vreau să vă spun că m-am simțit foarte norocoasă, pentru asta și pentru... multe altele.

– Cu plăcere, micuțo, îi răspunse el, într-un stil comic, foarte canadian. Nu avem printre noi în fiecare primăvară pe cineva de felul tău. Cum stai cu inhibițiile?

O pasăre țipă ascuțit undeva în înaltul cerului, vântul legănă vârfurile copacilor cu sunetul valurilor îndepărtate, după care câțiva stropi de ploaie izbiră parbrizul.

– Sunteți singura persoană care a observat că am o mulțime, spuse ea, roșind ușor.

– Nu sunt orb, copila mea. Ți-e frică să vii în contact cu persoane străine, în mod special cu bărbați. Te-ai gândit de o mie de ori înainte de a veni cu mine dacă faci bine sau nu.

– Dar n-aș fi făcut-o, dacă erați acel tip ordinar de bărbați care...

– Ca John Carland?...

– De modul de a fi al domnului doctor își poate da seama oricine, încă de la început, replică ea.

– Oricum, ar fi prea bătrân pentru tine; are treizeci și nouă de ani.

– Ultimul lucru la care mă gândesc este să-mi complic viața aici cu vreo problemă de dragoste. De fapt, nu vreau probleme în legătură cu dragostea, în general.

– Ceea ce demonstrează faptul că ai fost mult mai legată de acel Roland decât mărturisești.

Cu acestea, Bret întoarse mașina și porni spre Sainte Beauve.

Când ajunseră în fața școlii, o văzură pe Mollie traversând strada spre ei. Auzise mașina și venise să-i întâmpine:

– V-am văzut când ați plecat și bănuind că nu veți întârzia foarte mult, v-am așteptat cu ceai.

Bret ieși din mașină, dar se opri la câțiva pași de aceasta.

– Mulțumesc, Mollie, dar nu voi intra. Ce fac copiii?

– Sunt foarte bine cu toții. Astăzi și eu sunt nespus de fericită, pentru că am primit o scrisoare de la Wade.

– E mai bine? întrebă Bret cu interes.

– Da. E în convalescență, acum.

Mollie îi explică apoi Lorainei:

– Wade e fratele despre care ți-am vorbit. A fost rănit foarte grav. A căzut un copac peste el, la fermă. Acum, însă, e destul de bine pentru a putea părăsi spitalul. M-am gândit să stea aici, pentru următoarele trei, patru luni.

– Îi voi rezerva o cameră la Lake Wincona. Va mânca bine, va putea pescui, sau va vâna rațe, iar eu și Loraine îl vom vizita în weekend, ori, uneori, seara. După o săptămână, vom face un picnic pe malul lacului. Cum va veni aici, Mollie, și când?

– Se pare că va ajunge mâine. Mă voi întâlni cu el în Sainte Beauve. Trenul lui sosește la opt seara, așa că voi comanda un taxi și...

– Nu, Mollie, nu e nevoie să faci asta. Te voi duce eu. De la gară mergem direct să-l cazăm.

Voi aranja ceva și pentru tine, așa că nu vei fi nevoită să te întorci seara atât de târziu.

– Oh, mulțumesc foarte mult, Bret. Am avut noroc că ai trecut pe-aici.

Bret zâmbi și se întoarse spre Loraine:

– Domnișoară Farnley, atunci voi trimite azi scrisoarea, dar nu te aștepta să ai un răspuns mai devreme de o săptămână. După ce vom ști cum stăm, va trebui să ne mișcăm foarte repede. Deci, toate cele bune, fetelor. Voi fi aici mâine seară la șapte și jumătate, suse el, după care, cu un fluturat ușor din degete, se urcă în mașină și porni.

Mollie o prinse de braț pe Loraine și porniră și ele spre casă.

– O să-ți placă, Wade, vei vedea. E un om foarte de treabă. Accidentul a fost un mare ghinion pentru el. Îl ajută pe unchiul meu la fermă de mult timp, dar acum îl voi ține o perioadă aici, să se odihnească, după care îl voi duce acasă. Odată intrate înăuntru, Mollie închise ușa și întrebă aproape șoptit:

– S-a întâmplat ceva rău între tine și Bret?

– Nu, răspunse Loraine surprinsă. De ce crezi asta?

– Pentru că am darul de a detecta tensiunea din atmosferă, mai mult decât oricine altcineva, cred. Dar, mă rog, nu e problema mea. Sunt bucuroasă că s-a întâmplat să treacă azi pe-aici.

– N-a fost o simplă întîmplare.

Loraine trase mai aproape de ea ceașca de ceai oferită de Mollie și schimbă subiectul:

– Spune-mi, Mollie, n-ar fi mai bine ca Wade să stea aici, ca să-l poți îngriji mai bine?

– M-am gândit la asta, dar nu s-ar putea odihni cu gălăgia pe care o fac copiii, și n-are niciun fel de distracții aici. O să-i placă acolo, aproape de lac. Familia Mackenzies, care mai trece pe-acolo, e prietenă cu Bert și trag cu toții la un mini-hotel, construit de ei. E și un restaurant acolo, dar mâncarea îi poate fi adusă și în cameră, fără nicio problemă. Au și câteva canoe acolo, poate pescui, poate vâna... Mă întreb dacă Bret îi va putea împrumuta un cal.

– Nu-mi închipuiam că știi atât de multe lucruri despre Bret Winthrop, spuse ea, adăugând în ceai lapte și zahăr.

– Nu știu foarte multe lucruri despre el. Nu l-am vizitat niciodată, doar că l-am întâlnit în diverse situații sociale și m-a condus de două sau trei ori acasă.

Apoi, Mollie căzu pe gânduri o vreme, mai înainte de a vorbi din nou, pe un ton absolut schimbat:

– Nu știu dacă să-l chem pe doctorul Carland să-l examineze pe Wade sau s-o fac doar dacă va fi absolut necesar.

– Doctorul Carland și fratele tău sunt prieteni?

– Wade îl știe pe doctor de când îl știu și eu, dar s-au cunoscut mai bine doar cu vreo optsprezece luni în urmă. Loraine ai putea să mă ajuți să-mi transform o rochie de anul trecut? Nu vreau ca Wade s-o recunoască.

Loraine acceptă cu plăcere, pentru că o relaxa foarte mult să se ocupe de casă și de problemele care nu erau legate doar de căutarea Andrei.

Îi sugeră, așadar, să folosească niște accesorii sau să cumpere material pentru o rochie nouă.

– Când nu sunt la școală, îi spuse Mollie, îmi place să mă îmbrac seara cu pantaloni și bluză.

– Dar nu e potrivit să porți pantaloni seara, trebuie să ai o rochie.

– E foarte bine cu pantaloni și o bluză adecvată, Loraine. Vei sta aici mai mult timp și va trebui să te adaptezi și tu la moda de aici, nu te poți îmbrăca în orice ocazie cu taior.

Cumpărară o mulțime de accesorii, un pardesiu, o pereche de pantaloni noi și câteva bluze pentru Mollie, care se simțea fericită și emoționată de venirea lui Wade. Se întorsese din clasă ori de câte ori prinsese un moment liber și număra orele care mai rămăseseră până la venirea trenului.

– Mâine îl vei întâlni și tu pe Wade, nu-i așa? Vom merge împreună mâine, să ți-l prezint.

Fericirea o făcea pe Mollie să arate mult mai tânără, iar nasul ei drept îi dădea un aer extraordinar de distincție. După ce se îmbrăcă de plecare în hainele cumpărate împreună și își pudră puțin fața, Mollie devenise de-a dreptul frumoasă.

Bret sosise la ora promisă, dar nu intră în casă. Loraine auzise mașina oprindu-se, îi ură prietenei sale o seară plăcută, după care se retrase în micul ei dormitor.

Citi, ascultă o piesă la radio, făcu o baie, apoi se îmbrăcă în pijama și capot și o așteptă pe Mollie.

La unsprezece și jumătate, se auzi din nou o mașină oprind în fața casei. Apoi, îl auzi pe Bret spunând:

– Arată minunat, Mollie, dar sâmbătă voi avea mai mult timp pentru a-i trimite un cal. Îi voi spune lui Ted să-l ducă.

– Da, arată bine, nu-i așa? Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt pentru ceea ce ai făcut pentru mine și Wade în seara asta, Bret. Mulțumesc din tot sufletul.

– Ești foarte drăguță, Mollie. Ah, adăugă el, schimbând subiectul, spune-i te rog, domnișoarei Farnley că am trimis scrisoarea. Noapte bună, Mollie.

– Bună, Loraine, spuse Mollie intrând în bucătărie. Foarte drăguț din partea ta că m-ai așteptat, spuse ea, scoțându-și pălăria și așezând-o pe o măsuță alăturată.

Oftă satisfăcută și-i transmise Lorainei mesajul lui Bret. După asta, îi vorbi despre Wade.

– E foarte bine pentru el că poate să stea la hotel. Arată minunat, Loraine. Unchiul meu s-a gândit să ne trimită mașina lui, așa că, o parte din problema transportului va fi rezolvată... Voi bea o ceașcă de lapte, dacă ai fost atât de drăguță să-l păstrezi cald pentru mine...

Se așeză și, pe deasupra ceștii cu lapte, cu ochii arzând, își aminti de anii copilăriei. Wade era cu opt ani mai mic decât ea și lucrase într-un birou dintr-un oraș din provincia lor, înainte de a pleca la ferma unchiului său, ca mai tânărul lui partener.

Ceasul din bucătărie bătu miezul nopții și ele se pregătiră de culcare.

Ziua de joi fusese pentru Loraine o zi plină. Făcuse o mulțime de cumpărături, gătise, dar îi rămăsese timp și pentru a hoinări pe dealurile stâncoase, respirând cu poftă aerul proaspăt și tare. Se întoarse apoi, relaxată și fericită, la locuința ei modestă din cadrul școlii și intră direct în bucătărie. Își spălă mâinile și pregăti apa de

ceai în așteptarea gazdei sale, când observă pe cineva în ușa dintre bucătărie și sufragerie.

– Tu ești Wade, nu-i așa? zise ea, cu inima încă bătându-i cu putere, din cauza sperieturii.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el cu o voce al cărui ton era versiunea masculină a vocii prietenei sale. Tu trebuie să fii fata din Anglia, nu-i așa? Încântat să te cunosc, adăugă el, întinzându-i o mână foarte slabă și bronzată.

Wade Blain era destul de înalt, slab, cu părul puțin mai deschis la culoare decât al surorii sale. Era un bărbat frumos, se gândi Loraine, fără voia ei.

– Mollie mi-a spus că vei rămâne mai mult timp în oraș, spuse el, evident, pentru a face conversație.

– Ia loc, te rog, spuse Loraine.

Wade rămase însă în continuare în ușă.

– După descrierea făcută de Mollie, îmi închipuiam că arăți cu totul altfel.

– Cum... altfel? întrebă Loraine, surprinsă.

– Mi-a spus că ești mică, foarte îngrijită, dar palidă. Constat însă că, cel puțin în acest moment, ești foarte îmbujorată, răspunse Wade, intrând în sfârșit în bucătărie și așezându-se pe unul dintre scaune.

– Poți să călărești un cal sau să pescuiești? Sau măcar să dansezi? întrebă el privind-o peste masă.

– Răspunsul e de trei ori nu, spuse Loraine. Dar să dansez, poate aș putea încerca.

– Cred că ai putea învăța să călărești. Îi voi spune lui Bret...

– Nu, aproape strigă Loraine.

– Nu? De cine te temi?... De cal sau de Bret? râse el și Loraine râse și ea, deși nu-i venise tocmai ușor să o facă.

– Nu e prea plăcut să stau acolo, singur în cameră, comentă el.

– Sora ta credea că vei fi foarte mulțumit așa.

Nu primi însă niciun răspuns, pentru că Mollie își făcu apariția în bucătărie.

– Cum se face că ești aici, Wade? își mustră ea fratele, cu căldură. Încă una ca asta și vei avea probleme, cu siguranță. Ai dormit bine?

– Ca un copil.

– Nu vom bea acum ceaiul în bucătărie, spuse Mollie. Hai să ne simțim mai confortabil, de data asta.

Wade purtă tava în sufragerie, îi oferi surorii sale ceașca de ceai și el luă ceașca oferită de Loraine. Mâncă apoi niște biscuiți făcuți în casă și își aprinse o țigară.

– Veniți cu mine la hotel? spuse el vesel. Am lăsat vorbă acolo că voi fi însoțit de două persoane la cină.

– Venim, Wade, răspunse Mollie, dar nu cred că trebuie să ne conduci acasă, după aceea.

– Nu mă trata așa, Mollie. Nu sunt invalid.

– Te-ai restabilit mult mai repede decât aș fi crezut, adevărat, dar trebuie totuși să fii prudent. De ce nu vrei să te examineze John?... Pentru orice eventualitate, doar.

– Nu-mi place stilul lui, Mollie, spuse el, cu nervozitate.

– Nu ți-am cerut să-l vezi ca prieten, doar ca pacient, spuse Mollie.

– Refuz să fiu pacientul lui. Şi, la urma urmei, n-am nevoie de medic, Mollie.

– Dacă vei avea nevoie, totuşi, voi apela la John, răspunse Mollie, ieşind din cameră

Loraine îl privi pe Wade cu multă atenţie, după ieşirea surorii lui. La cei douăzeci şi şapte de ani ai săi, părea foarte mulţumit de sine, ceea ce explica, probabil, tonul cu care îi vorbea surorii sale, care era capabilă să facă orice pentru el.

În următoarele zile, Loraine avu ocazia să-l cunoască şi mai bine pe Wade.

Cabana sa, una din cele cincizeci aflate în proprietatea familiei Mackenzies era extrem de plăcută. Locul în care era amplasată era, de asemenea, extrem de atractiv.

Sâmbătă, aşa după cum promisese, Bret îl trimise pe Ted cu un cal pentru Wade.

Ted era negricios şi scund şi foarte puţin dispus să comunice. Totuşi, înainte de a pleca, încălecase el însuşi poneiul, pentru a se asigura că totul e în deplină regulă.

Wade insistă pe ideea de a-i cere lui Bret un cal şi pentru Loraine, dar Mollie fusese absolut împotrivă.

– Pentru moment, i-am cerut prea multe lui Bret, spuse ea, întorcându-se în scaun şi privind peisajul idilic.

– Dacă am avea încă un cal, spuse Wade, eu şi Loraine am putea călări împreună, fără a te avea pe tine prin preajmă, continuă el pe un ton de glumă.

– Eu sunt foarte ocupată cu şcoala, aşa că vei putea fi singur cu Loraine în fiecare vineri, răspunse Mollie, încercând să zâmbească.

– Putem să ne distrăm foarte bine aici împreună, eu și Loraine, chiar dacă nu călărim.

– Nu vei putea călări oricum mâine, spuse Mollie, privind norii strânși pe cer. Sun-o pe Loraine după zece, mâine dimineață.

– Mâine e ziua noastră pentru spălat, îi reaminti Loraine.

– Atunci, miercuri, preciză Mollie.

Așa se face că miercuri, după unsprezece, Loraine își bea sucul de portocale pe terasa cabanei lui Wade, în timp ce el se ocupa de peștele proaspăt prins. La un moment dat, Wade dispăruse din locul în care era și Loraine îl simți în spatele său, privind-o atât de insistent, că își simți inima bătându-i nebunește.

– Ești absolut inocentă, cred. E adevărat? Ai venit cu mine aici, unde suntem absolut singuri și nici nu te gândești că aș putea profita de situația asta.

– Cred că am încredere în tine, spuse Loraine, aproape pierzându-și glasul.

– De ce? Pentru că Mollie mi-e soră? Asta poate să nu aibă niciun fel de importanță, spuse el. Poate fi o înțelegere tacită în familie.

– Mollie n-ar face asta.

– Aș vrea doar să nu mă subapreciezi, așa cum face Mollie.

– Nu e tocmai o dovadă de loialitate din partea ta să gândești așa. Eu o apreciez foarte mult pe sora ta. Are foarte multe calități.

– Cu toate astea, dă-mi voie să-ți spun că e nebună. Știi de câți ani e profesoară? De cincisprezece. Peste alți vreo cincisprezece ani va avea deja cincizeci de ani și o sută de dolari în bancă și va fi motivul de râs al așa-zișilor ei prieteni.

– Faci foarte rău că gândești așa. Mollie depune foarte mult efort pentru slujba ei. Poate chiar mai mult decât o faci tu la fermă și, în plus, n-are niciun fel de teamă cu privire la viitor. Ceea ce e cu adevărat minunat în viață, e să faci în prezent tot ceea ce-ți dorești și să nu te gândești la viitor.

– Ceea ce îmi doresc foarte mult în acest moment e să te pun jos și să fac dragoste cu tine, spuse el, tachinând-o, doar că mă gândesc la ce ar putea însemna asta pentru viitor. Ești foarte drăguță, Loraine.

– Mulțumesc foarte mult. Îți voi da ceva de băut pentru asta, glumi ea.

– Nu fugi niciodată de un compliment, îi spuse el, privind-o cu ochii arzând. Și, mai ales, nu fugi de mine. Mai înainte de a pleca de aici, sunt sigur, voi putea avea promisiunea ta că te vei căsători cu mine.

– Dacă mă iei așa, s-ar putea să te ocolesc.

Discuția decursese, totuși, în modul cel mai amical cu putință și la ora unu urcaseră la restaurant pentru masa de prânz. După ce se delectaseră cu bucatele delicioase, se întinseră comod în hol, în fotoliile mari și primitoare. Loraine se așeză mai comod în fotoliu, savurând în tihnă miresmele parfumate ale primăverii, care răzbăteau pe fereastra larg deschisă. Contempla cu ochii aproape închiși vârfurile pinilor înalți, înșirați în apropierea lacului, când auzi o voce întrebând-o pe un ton ridicat:

– Scuzați-mă, don'șoară, da' e cineva în hol care zice că vrea să vă vadă.

Loraine se întoarse spre băiatul în uniformă, surprinsă.

– Eu? Dar nu locuiesc la acest hotel. Trebuie să fie o greșeală.

– Nu sunteți don'șoara Farnley?

– Ba da.

– Păi, doamna asta vrea să vă vorbească.

– Vin imediat.

Urmându-l, pe portarul hotelului, Loraine fu bucuroasă că era îmbrăcată într-o rochie obișnuită, cumpărată în Anglia. Îndreptându-se spre hol cu pași mici și repezi, se întreba cine putea fi, dar în afară de Mollie nu-i veni nicio altă persoană în minte, care mai știa că era acolo. Totuși, în timp ce cerceta cu atenție fețele persoanelor strânse în hol, Loraine începu să bănuiască cine o putea căuta.

Înăltuță, cu forme ascuțite, dar grațioase, cu bucle negre ondulate revărsate în valuri de sub basca mică, ochi verzi, trăsături perfect proporționate și nări fremătând delicat. O față care nu se putea uita cu ușurință.

O haină de nurcă atârnând neglijent pe unul dintre brațe, o rochie neagră, subțire, lipită de corp.

– Loraine? întrebă ea cu un accent liniștit și mătăsos. Domnișoara Blain, de la școală, mi-a spus că te pot găsi aici. Eu sunt Andra. Ce mai faci?

Nici în cele mai aprinse clipe ale imaginației ei, Loraine nu se gândi vreodată la o situație de acest fel. Se văzuse colindând de colo până colo prin Calgary, întrebând din ușă-n ușă, și-l imaginase pe micul Patrick la fereastra unei căsuțe dărăpănate în timp ce mama sa îi adresa în ușă cuvinte cu totul și cu totul lipsite de politețe, dar nici măcar o secundă nu s-a gândit vreodată că va

avea în față, la Sainte Beauve, această femeie bogată și plină de echilibru în exprimare.

– Sunt foarte bucuroasă că te pot întâlni, în sfârșit, spuse Loraine cu mult calm, în ciuda tresăririi ritmice a pieptului, care îi trăda emoția. Ai mâncat de prânz?

– Mai mult decât oricând.

– Să vezi și să nu crezi! exclamă Wade, sosind în grabă. E chiar doamna Farnley!...

– Cred că și eu îmi amintesc de tine. Nu numele, dar după față, sigur te-am mai văzut.

– E ceva și asta, răspunse el, admirând fără nicio reținere haina de blană. Unde mergem?

Loraine interveni imediat, nerăbdătoare:

– Wade, ai ceva împotrivă dacă ne retragem în camera ta? Avem o mulțime de lucruri să ne spunem.

– Dați-i drumu' , spuse el, cu o clipire de suspiciune. Eu mă duc să mă antrenez puțin cu mingea de baseball.

Loraine se urî auzindu-se cum se bâlbâi adresându-se Andrei în următorul moment:

– Vrei... ai vrea să vii cu mine?... Nu e departe.

Coborând scările alături de Andra, Loraine se simți ca și cum ajunse la punctul culminant al așteptărilor sale... Nu, nu mai era cale de-ntoarcere.

Capitolul 4

Andra se lăsă să alunece într-unul din șezlongurile de pânză de cort aflate pe terasa camerei lui Wade și își încrucișă cu eleganță picioarele, uluitor de frumoase.

Loraine își aruncă repede privirile spre mâinile de pe care Andra tocmai scosese mănușile și descoperi cu bucurie verigheta groasă, de aur, pe care – se gândi ea– Patrick o sărutase de multe, multe ori.

În Anglia, ori de câte ori se văzu în imaginație cu Andra, întâlnirea lor fusese întotdeauna plină de afecțiune, chiar dacă una destul de rezervată. În acest moment, însă, Loraine simțise, fără niciun fel de îndoială, că între ele două nu putea exista nici cea mai mică legătură. Toată alura Andrei părea să spună asta. Cu toate astea, își spuse Loraine, va trebui să afle ce dorea. Căută în buzunarul șezlongului un pachet de țigări și-l întinse spre femeia din fața ei.

– Fumezi?

– Mulțumesc, dar am țigările mele proprii, spuse Andra și scoase, dintr-o tabacheră de aur încrustată cu inițiale de diamant, o țigară lungă și fină.

– Vin de la Winnipeg... Avocatul meu mi-a vorbit despre scrisoarea domnului Winthrop și m-am gândit că e mai bine să vin să-ți răspund prin viu grai la tot ceea ce vrei să știi.

– A fost o surpriză imensă, într-adevăr, să te văd aici și sunt foarte bucuroasă că s-a întâmplat așa. Am venit din Canada în mod special pentru a te întâlni pe tine și pe micuțul Patrick. Seamănă cu tatăl său? întrebă Loraine, cu un zâmbet foarte cald.

– Nu. Seamănă cu mine. Nu știu dacă va fi posibil să-l vezi. Trebuie să mă gândesc la asta... Vocea ei sună, totuși, veselă și reflexivă. Scrisoarea domnului Bret Winthrop a fost foarte specială, ceea ce m-a determinat să vin chiar eu aici. Mai e și faptul că ai traversat jumătate din globul pământesc pentru a mă vedea. Vreau să precizez însă, că nu conținutul scrisorii domnului Winthrop m-a purtat până aici, ci tonul.

– N-ai fi venit dacă îți scriam eu, nu-i așa?

– Probabil că nu. În fond, nu eu sunt cea care ți-am cerut să faci acest voiaj, nu-i așa? Ai riscat să nu afli nimic. Iartă-mă că sunt destul de rece cu tine, dar nu știm nimic una despre cealaltă, deși am fost măritată cu fratele tău mai mult de doi ani și jumătate. I-am fost recunoscătoare întotdeauna lui Patrick, pentru că a făcut din mine ceea ce sunt astăzi, dar asta nu înseamnă că îl am în memorie într-un mod foarte sentimental.

– Da, înțeleg acum de ce nu ne-ai scris niciodată.

Pentru tine, noi nu însemnam nimic.

– Mă tem că e foarte adevărat.

– Mama mea a fost foarte nefericită din cauza ta, în ultimul an al vieții ei.

– Draga mea, răspunse Andra, cu modulațiile ei specifice... Eu m-am măritat cu Patrick, nu cu familia lui. Am fost foarte bucuroasă că nu avea pe nimeni în Canada și încă de la început am hotărât că viețile voastre și a mea nu se vor intersecta niciodată. Aveam destule planuri cu viața mea. Tu nu mă cunoșteai, așa că scrisorile tale erau convenționale, adresate soției lui Patrick, indiferent cine era aceasta. Aveam douăzeci și doi de ani și eram perfect capabilă să susțin propria mea afacere.

– Ar fi fost drăguț din partea ta dacă ne-ai fi spus câte ceva despre tine în toți anii care au trecut. I-ai fi putut da mamei mele speranțe.

– Dacă i-aș fi spus, i-ar fi scris lui Patrick scrisori care l-ar fi îndurerat, poate.

– Patrick știa ce gândeai?

– Nu fi absurdă. Patrick mă iubea și a fost de acord cu mine să nu-i spună mamei sale nimic despre mine până când nu voi simți cu adevărat nevoia s-o fac.

– Dar și el ne scria mult mai rar de când se căsătorise cu tine.

– N-aș putea spune de ce. Poate pentru că stația de cercetare era în plină dezvoltare și asta îl făcea să fie mult mai ocupat decât înainte. Cred că ai auzit, deja, detalii despre moartea lui.

– Da, mi-a spus domnul Carland câte ceva, răspunse Loraine, fără a mai întreba, așa cum ar fi vrut, de ce nu a anunțat-o pe

mama soțului ei despre accidentul produs, cum era de altfel normal și adăugă:

– Am înțeles că ai simțit nevoia să părăsești acest oraș, la câteva zile după asta.

Andra își lăsă privirile în podea.

– De fapt, adevărul e că s-au întâmplat foarte multe lucruri în familia noastră, în toți acei ani în care am fost căsătoriți. Patrick nu v-a scris niciodată cum ne-am cunoscut?

– A fost într-o vacanță, dacă nu mă înșel, la Winnipeg, nu-i așa?

Andra încuviință.

– A fost la cel mai extraordinar dineu pe care-l dăduseră vreodată magnații orașului. Printre cei care fuseseră invitați de la stația de cercetare "Râurile gemene" se numărase și Patrick. Era străin, singur în țara asta mare și extrem de rezervat. Prea destul pentru a mă simți atrasă de el, atunci. Ceea ce nu știa Patrick era că eu, acolo, eram în elementul meu. Acel milionar care organizase totul, era cel mai bun prieten al tatălui meu vitreg – și el extraordinar de bogat. Din nefericire, în acel moment, nu aveam niciun ban pe numele meu.

– Asta nu cred că a avut vreo importanță pentru Patrick.

– Ai dreptate, spuse ea, cu un dispreț abia perceput în contorsionarea de moment a buzelor sale. Oricum, n-am de gând să intru în mai multe amănunte, ținând de viața noastră împreună, vreau doar să-ți spun că am plecat din Sainte Beauve imediat după moartea lui Patrick, pentru că n-am suportat toată situația. Credeam că doctorul Carland, care ți-a dat adresa avocatului meu,

ți-a spus că eu și micul Pat tocmai intrasem în posesia unor sume importante de bani. Moștenirea noastră e substanțială și mă bucur pentru fiul meu.

Stând acolo, pe scaunul de pe terasă, fără să se miște deloc în timpul conversației, în atmosfera aceea de primăvară în explozie, Andra era de o frumusețe crudă și insolentă. Fiecare parte a corpului său era atât de bine îngrijită, încât se vedea cât de colo că își petrecea zilele ocupându-se de sine însăși, cu minuțiozitate. Gândind astfel, Loraine îi spuse involuntar:

– Se pare că n-ai avut prieteni în Sainte Beauve.

Expresia ei se schimbă radical:

– Ce fel de prieteni aș fi putut avea în orășelul ăsta? Nu le-am suportat niciodată modul de a fi, cu discuțiile lor interminabile despre copiii, cu vizitele lor fără sfârșit, în haine de casă. Patrick a propus, la un moment dat, să ne mutăm la ,,Râurile gemene", dar ar fi fost același lucru. Sainte Beauve se potrivea cu Patrick, așa cum se potrivește și cu tine, dar eu am fost obișnuită cu o altă scară socială.

– Poate mult mai joasă, remarcă Loraine, caustic. Depinde de unghiul din care privești problemele. N-am înțeles, totuși, de ce te-ai deranjat azi să faci tot acest drum?

– Poate mâine mă voi întreba și eu de ce am făcut-o. Tocmai m-am întors dintr-o lungă călătorie prin Europa și cred că nu m-am trezit încă. Scrisoarea domnului Winthrop m-a intrigat foarte mult, așa că azi-dimineață m-am trezit cu chef de ducă. Vreau să-l întâlnesc pe acest om straniu, care – după cum mi-a spus avocatul meu – e o mare personalitate în cercetarea chimică

mondială, având nu știu câte descoperiri în probleme legate de reactorii nucleari, dar se interesează de probleme atât de minore pentru el. Asta m-a intrigat pur și simplu, pentru că are o reputație de clarvăzător.

– Sunt foarte surprinsă atunci că ai venit mai întâi la mine.

– Am marea calitate de a putea anticipa evenimentele și cred că nu mă vei blama că încerc să prind toate avantajele din acest fapt.

Loraine simți că nu mai avea nimic de tratat cu cea care fusese soția fratelui său. Un singur lucru o mai interesa:

– Unde este micul Patrick?

– La o fermă, în Alberta.

– Aș vrea să-l văd.

– Nu sunt sigură că pot fi de acord, spuse ea. Nimănui nu-i este îngăduit să stea acolo pentru a vorbi cu Patrick mai mult de o jumătate de oră. Tu probabil va trebui să rămâi peste noapte.

– Va fi doar o scurtă vizită și din partea mea. Dacă nu voi reuși să-l întâlnesc, voi considera misiunea mea doar pe jumătate îndeplinită.

– Integritatea fiului meu a fost tot ce m-a interesat mai mult, spuse Andra. Din acest motiv m-am căsătorit cu fratele tău. Va trebui să mă gândesc, spuse ea, ridicându-se și punându-și mănușile. Acum, voi pleca. Oamenii cu principii de felul celor pe care le ai tu mă plictisesc îngrozitor. Îți voi aduce la cunoștință hotărârea mea, prin avocatul meu.

Se ridică și Loraine și părăsiră împreună terasa, fără a-și mai adresa niciun cuvânt.

Când ajunseră afară, Andra aruncă o privire peste umăr în direcția lacului:

– Veneam foarte des aici, cu Patrick. Se credea cel mai bun pescar din regiune, spuse ea și Loraine îi văzu privirea plictisită.

– Drumul ăsta duce la Wincona Lodge? întrebă Andra cu un interes vădit.

– Da, dar domnul Whintrop nu e acasă, deocamdată.

– Nu face nimic, spuse Andra cu accentul ei alunecos. Am timp destul. Pot aștepta. Cred că se va găsi cineva acolo să-mi ofere un sandviș și o cafea. În plus, ador să conduc noaptea.

După asta, fosta doamnă Farnley se urcă în mașină și demară în trombă, fără nicio privire înapoi.

Loraine rămase locului, împietrită, gândindu-se cu inima frântă la fratele ei, care n-a avut parte de dragostea niciunei femei. Ochii i se împăienjeniră de durere și se întoarse spre hotel cu mișcările unei păpuși mecanice.

Deși se afla la o distanță considerabilă de ea, ocupat cu antrenamentul său de baseball amator, Wade lăsă totul baltă și veni în grabă spre ea.

– Parcă e o dinamită. Ți-a explodat drept în față, văd. A plecat?

– Da. Wade, vrei să mă duci la internat?

– Acum?

– Da. Mollie e acasă, cred, deja, și vreau să-i vorbesc urgent.

– Mergem dacă vrei tu, dar nu mai face fața asta.

Loraine îi era foarte recunoscătoare lui Wade că tratase cu umor problema ei și, în drum spre școală, îi povesti mare parte din discuția avută cu Andra.

– De ce ai zis despre ea că e ca o dinamită? întrebă Loraine, încă afectată de întâlnirea cu fosta soție a fratelui ei.

– Am întâlnit-o de multe ori, când era aici dar nu mi-a acordat niciodată niciun fel de atenție. Azi, însă... Hm!...

– Ce vrei să spui? Ai văzut-o doar câteva minute...

– Un bărbat observă lucrurile astea.

Când ajunseră la școală, Mollie îl rugă să rămână, dar Wade îi răspunse că preferă să se întoarcă la hotel pentru o partidă de pocher.

După plecarea lui, Mollie ascultă fără să comenteze cele relatate de Loraine despre întâlnirea cu cumnata sa.

– A fost o întâlnire care mi-a frânt inima, spuse Loraine. Nu l-a iubit pe Patrick... Acesta e motivul pentru care nu ne-a scris. Acum sunt sigură.

– Fratele tău a fost fericit cu ea și, totuși, au făcut împreună un copil. Dacă acum are atât de mulți bani, nu e de mirare că ți-a vorbit așa. De ce n-ai renunțat să intri în legătură cu ea, Loraine?

– Dacă mă întorc în Anglia fără să știu ce se întâmplă cu micul Pat, nu mi-o voi ierta niciodată, pentru că mama a ținut foarte mult să-i îndeplinesc această rugăminte. Voi aștepta răspunsul ei și dacă acesta nu va veni, voi căuta să aflu unde este exact această fermă și mă voi duce acolo. Loraine se ridică în picioare. Mulțumesc lui Dumnezeu că am întâlnit-o, în sfârșit. Ceea ce mi-a mai rămas de făcut nu va mai fi atât de dificil.

– Așa-mi placi, fetițo! Hai să ne bem ceaiul.

Se făcuse șase și jumătate când se auzi o bătaie în ușă și Mollie strigă, cu obișnuita ei formulă:

– Intră, oricine ai fi.

Bret, intră și figura lui masivă făcu încăperea să pară și mai mică decât era în realitate.

– Oh, Bret, bine ai venit. Ia loc, te rog, spuse Mollie.

– Am venit să vă spun cât de fericit sunt că scrisoarea mea a adus-o pe Andra aici, spuse Bret cu sarcasm.

– Ai vrut să vorbești cu Loraine, nu-i așa? Eu trebuie să plec, oricum, pentru că proiectăm un film documentar.

– Mollie, poți rămâne, cunoști toate problemele, zise Loraine.

– Mollie, ai avut o idee extraordinară, răspunse Bret, cu sarcasm, cred că e mai bine să discutăm tot ceea ce avem de discutat singuri.

– Bineînțeles, înțeleg, mă voi întoarce mai târziu.

După plecarea gazdei sale, Loraine împături ziarul pe care începuse să-l răsfoiască înaintea venirii lui Bret, și spuse cu ironie fină în glas:

– Scrisoarea dumneavoastră s-a dovedit mult mai interesantă decât mi-aș fi închipuit, dacă a avut un asemenea rezultat.

– Care nu ți-a adus niciun folos. De ce o antipatizezi pe Andra? Pentru că nu e săracă și neajutorată ca tine?

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar când antipatizezi pe cineva, poate fi fără niciun motiv special.

– Andra a venit în mod expres, pentru a se întâlni cu tine. Și poate te va surprinde, dar și tu ai dezamăgit-o. A venit pregătită să-ți ofere o casă aici.

Loraine rămase fără cuvinte. Se plimbă de colo-colo, urmărind jocul umbrelor pe podea, în funcție de mișcarea copacilor din fața

ferestrei, care purtau sau ascundeau în cameră ultimele străluciri ale luminii din acea zi. Cum?... Andra care fusese atât de infatuată și de crudă cu ea, vroia să cumpere o casă pentru ea? Dar de ce? Ce a vrut să câștige cu această minciună? Simpatia și respectul lui Bret? Ce însemna asta, totuși, pentru o femeie care avea tot ce-și dorea?

– Nu voi crede asta nici în ruptul capului. Ar fi fost un gest absolut incredibil, după ce m-a ignorat ani de zile.

– Ea nu te acuză pentru nimic, răspunse el deliberat. Nu e acel gen de persoană. E prea bine crescută pentru a-ți fi spus toate astea, dar am înțeles că fratele tău a hotărât să vă ignore. Poate avea motivele lui...

Se întrerupse, pentru că Loraine sări în acel moment în picioare cu un strigăt infernal și dădu un pumn în masă cu atâta putere, că ghiveciul cu zambile plesni în câteva bucăți, în urma saltului produs de lovitură, aruncând florile, cu bulbi cu tot, în toate direcțiile.

Cu mâinile tremurânde, Loraine încercă să refacă instinctiv, ghiveciul și să strângă pământul împrăștiat. Bret, însă, îi strânse mâinile, forțând-o să se oprească.

– Uite ce e, spuse el cu voce schimbată. Poate ai fost foarte emoționată, întâlnind-o pe Andra, dar reacționezi ca un copil. Ai găsit ce-ai căutat, venind aici, că îți place sau nu... Ti-am spus de la început să nu mai răscolești cenușa, pentru că există posibilitatea să nu fii mulțumită de ceea ce vei găsi. Nimeni nu e fericit când este deziluzionat și mai ales când descoperă că fratele său nu i-a fost loial.

– Nu, n-ar fi putut face asta, spuse Loraine plângând cu sughițuri. Deodată, însă, se opri brusc. Bret îi luă o mână și o lipi de obrazul lui. Ochii ei albaștri străluciră cu putere, în timp ce o durere adâncă îi săgetă pieptul.

– Încetează, iubito, îl auzi ea spunând, văzând-o că e pe punctul să izbucnească din nou.

Mulțumită de întunericul care se lăsase în cameră, Loraine se îndepărtă de el, îmbujorată.

– Iartă-mă, nu știu ce s-a întâmplat cu mine, nu m-am mai comportat niciodată așa.

– Sunt sigur că nu, dar fii liniștită, nu voi profita de starea în care ești. Putem să aprindem o lumină aici?

Loraine aprinse lumina, dar Bret nu se mai așeză. Stătea lipit de perete, cu mâinile în buzunare și un zâmbet enigmatic pe față.

– Te-am văzut sâmbătă cu Wade, spuse el brusc.

– Adevărat? Nu te-am observat.

– Călăream. Apropo, nu te lăsa influențată de Wade să-l călărești pe Pete. E un cal special, pentru bărbați. Vrei să încerci un ponei?

– Nu. Puteam să iau unul de la hotel, dar...

– Te duci des pe-acolo, nu-i așa? o întrerupse Bret.

– E un loc foarte plăcut.

– Și Wade de asemenea?

– Da.

– Aș fi mai atentă cu cine ies la plimbare, dacă aș fi în locul tău.

– Nu am nicio problemă cu Wade. Poate nu are titluri științifice, dar e uman.

– În schimb, are niște probleme legate de reputație. N-ai auzit nimic din cele întâmplate, pentru că locuiești cu sora lui, dar el s-a retras la fermă pentru a scăpa de niște conflicte în legătură cu o femeie de pe-aici. N-ai experiență în toate astea și ar trebui să ai mai multă grijă.

– Crezi?

– Sunt sigur. Dacă te-aș fi sărutat, n-ai fi opus prea multă rezistență.

– Cum poți fi atât de sigur? răspunse Loraine, încercând să-și păstreze calmul. Ești întotdeauna atât de sigur pe dumneata când e vorba de femei?

Bert râse cu poftă, declarând:

– Nu ești experimentată, dar ai un caracter foarte puternic. Asta te salvează.

– Caracterul este întotdeauna foarte important. N-ar strica dacă l-ai avea și dumneata într-o doză mai mare. Uneori ești de-a dreptul detestabil. Sper din toată inima că există pe lumea asta o femeie care să te poate suporta și să se mărite cu dumneata, poate asta te va face mai uman.

Buna dispoziție dispăru brusc de pe fața lui Bret.

– Nu-ți vărsa mânia pe mine, spuse el.

În acel moment, ușa se deschise și Mollie intră înăuntru, trecându-și privirea de la unul la altul.

– E cam frig pe hol, zise ea cu aerul ei obișnuit, așa că m-am gândit să intru pentru a lua ceva pe mine. Nu vă deranjați.

Bret răspunse cu spontaneitate:

– Eu tocmai plecam.

– Oh, într-adevăr? răspunse Mollie din ușa coridorului. Bret, ești invitat la o petrecere pe care o vom da sâmbăta viitoare la hotel. Vei accepta? Pentru Wade e binevenită acum o petrecere, după toată perioada în care a fost în spital.

– Bineînțeles că voi veni, e foarte drăguț din partea ta că mă inviți. Ținuta obligatorie?

– Nu, orice fel de pantaloni vechi și o cămașă veselă, spunse Mollie. Dacă vremea e frumoasă, vom încheia cu un grătar.

Bert se întoarse spre Loraine.

– Trebuie să știi că Andra va rămâne o perioadă aici. Intenționa să meargă la niște prieteni din regiune, dar i-am spus să rămână într-una din camerele mai spațioase ale hotelului. Am ajutat-o deja să se cazeze acolo.

Așteptă să vadă dacă primește un răspuns din partea Lorainei, dar cum aceasta nu zise nimic, Bret își luă rămas-bun.

Pentru două, trei minute de la plecarea lui, în cameră se lăsă liniștea. Apoi, Mollie plescăi ușor din buze și intră în dormitorul ei pentru a-și lua pardesiul. Se întoarse în câteva clipe și, în timp ce își trase o mânecă pe braț, cealaltă o sprijini de masă, privind cu ochi mari urmele incidentului care avusese loc.

– Ai dat cu pumnul în masă, nu-i așa? spuse ea, ușor îmbufnată. Ai crezut că n-o vei mai vedea pe cumnata ta, trecu ea la subiectul care provocase mânia Lorainei. Ce crezi că a determinat-o să rămână?

– Ai auzit ce a spus: el a convins-o.

– Sper că nu va ieși nimic rău din asta, spuse Mollie, căzând pe gânduri. Oricum, când a venit aici n-a avut cuvinte prea frumoase

la adresa ta, dar se pare că Bret a convins-o să-ți îngăduie să vezi copilul.

– Da, așa cred... Mollie, îmi pare foarte rău pentru flori, spuse Loraine, trecându-și o mână peste masă, pentru a o mai curăța puțin de pământ.

– Da... Au fost foarte frumoase cât au fost, răspunse Mollie cu melancolie în glas. De ce nu vii și tu să vezi filmul pe care-l proiectăm azi? Au venit și mulți adulți.

Loraine îi dădu bărbătește una peste umăr:

– Ai dreptate. Așteaptă-mă să mă îmbrac.

Fuseseră trei filme, dar Loraine n-ar fi putut vorbi despre nimic din ceea ce văzuse. În pauze se conversase cu operatorul, dar totul se petrecu, pentru ea, ca prin vis. După proiecție ieși în fața școlii pentru a o ajuta pe Mollie să plaseze copiii familiilor lor. Gătise apoi ceva în stil franțuzesc și reuși să mănânce și ea puțin.

Mai târziu, în pat, încercă să refacă în minte ziua care trecuse.

Andra, care probabil avea acum vreo douăzeci și cinci de ani, era extraordinar de frumoasă și incitant de inteligentă. Din motive știute numai de ea, se căsătorise cu Patrick, în mod sigur pentru că la acel moment corespundea vreunui plan al ei. După moartea lui a știut să se reorienteze urgent și acum, venind și rămânând aici, cine știe ce mai punea la cale. Putea fi ceva în legătură cu Bret? Scrisoarea lui a schimbat cu siguranță schema proiectelor ei, dacă a hotărât să-l vadă în carne și oase. Loraine își aminti cum o strânsese în brațe Bret în seara care tocmai trecuse. Nu-i palpitase inima cum se întâmplase mereu alături de Roland, deși simțise o oarecare emoție. Cu Roland totul fusese atât de diferit...

Loraine își întoarse capul și și-l afundă în pernă... Nu va mai fi niciodată la fel...

***

O zi sau două mai târziu, la sfatul dat de Mollie, Loraine plecă să-l întâlnească pe doctorul Carland. Ca cei mai mulți dintre oameni, Mollie avea o serie întreagă de reticențe cu privire la doctori și ezită să-l sune ea însăși, chiar dacă o făcea pentru o altă persoană.

– N-aș putea spune că doctorul Carland mă enervează, comentă Mollie, dar mă indispune ca un cer întunecat de noiembrie.

– Mie îmi pare un om foarte trist. Îmi place.

– Probabil tu poți să-l înțelegi. Eu n-am reușit niciodată.

Cabinetul doctorului Carland era destul de mic, situat în fața băncii, vecin cu toate instituțiile importante din oraș. Loraine intră în sala de așteptare, prin nimic ieșită din comun, nici ea, și-l rugă pe recepționer să anunțe medicului vizita sa. Domnul Carland o primi după o jumătate de oră. Camera în care fuse invitată avea un mobilier auster tipic, dar zâmbetul doctorului încălzea cu succes atmosfera.

– Bună, Loraine, o întâmpină el. Cum te tratează Canada?

– Foarte bine, mulțumesc. N-am venit la dumneavoastră pentru mine.

– Am bănuit, și sunt foarte fericit că e așa. Am auzit că ai primit răspuns de la avocatul acela.

– Da. Andra a venit aici și vreau să vă mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ați dat. Dar nu doar asta m-a adus aici. Mollie m-a trimis, în legătură cu Wade. Mollie crede că Wade trebuie ținut încă sub observație medicală și vrea să știe părerea dumneavoastră.

– Cum aș putea avea vreo părere fără să-l examinez? Și nu înțeleg de ce trebuie să fii tu amestecată în această problemă. Mai de mult, am crezut că Mollie e o femeie foarte vitează, dar pe urmă am văzut că în o mulțime de situații nu-i decât o fricoasă. De ce n-a venit ea însăși să vorbească despre toate astea cu mine?

– E foarte prinsă cu școala.

– Aiurea. Eu sunt aici în fiecare seară. Mă rog, să trecem peste asta... Wade a avut dureri intercostale în ultimul timp?

– În prima zi în care ne-am întâlnit la lac, l-am văzut la un moment dat puțin cam contorsionat de durere. După asta, însă, n-a pomenit nimic despre faptul că s-ar simți rău.

– E tânăr și rezistent. Totuși, nu era cazul să-l scoată din spital înainte de a se fi restabilit complet. Îl voi examina cu plăcere pe Wade, dar te rog să-i transmiți prietenei noastre că nu cred că e ceva în neregulă cu sănătatea fratelui ei. Ea cum se simte?

– Foarte bine. Ca de obicei.

– Îți pare fericită?

– Cred că da, ezită ea, simțind ceva nelămurit și straniu în tonul lui. Îi place viața ei și îmi spune mereu că n-ar schimba-o pentru nimic în lume. Copiii de la școală sunt totul pentru ea. E

păcat, totuși, pentru că s-ar fi putut mărita și ar fi putut avea propriii ei copii.

– Da, are o slujbă frumoasă, asta o ajută să nu simtă golul din viața ei particulară atât de intens, ca în alte cazuri. Poate unii dintre noi trebuie să ne mulțumim doar cu profesia.

– Dar Mollie are încă timp și pentru viața ei personală. Are doar treizeci și cinci de ani. Nu e bătrână.

– Sper că nu. Eu fac în curând patruzeci de ani... Mă bucur că te-am văzut, Loraine, cu toate că aș fi preferat să ne întâlnim în alte împrejurări.

– Știu că sunteți foarte ocupat, dar mai am să vă transmit ceva... Mollie crede că ar fi foarte bine dacă ați insista să-l examinați pe Wade, care nici nu se gândește să ceară în continuare ajutorul sau sfatul vreunui medic. Așa că vă invită sâmbătă la o petrecere la hotelul de pe malul lacului. Veți îmbina, astfel, plăcerea cu munca, spuse ea.

Doctorul aranjă câteva cărți pe masă, apoi scoase o mică pancartă din sertarul biroului său și se îndreptă spre ușă.

– Îmi voi lua o oră liberă.

Deschise ușa pentru a o lăsa pe Loraine să iasă prima, dar dădură față în față cu o doamnă înaltă, care le zâmbi prietenos.

– Iertați-mă dacă vă stric planurile, dar am pe cineva în mașină care are nevoie de un doctor. Și-a tăiat degetul într-o mașină la muncă și l-am adus imediat aici. Îl poți examina, John?

Loraine se îndepărtă cu un "la revedere" murmurat la repezeală, după care plecă la cumpărături, apoi se îndreptă spre școală.

De la sosirea Andrei, Loraine nu-l mai vizitase pe Wade. Seara trecută, însă, venise el pentru a cina cu ele și le relată eleganța extraordinară a doamnei Farnley, ținutele ei sport atât de deosebite încât îi face pe toți bărbații din jur s-o analizeze cu interes. Ea, însă, accepta să vorbească doar cu Wade, pentru că știa că e membru al comunității Sainte Beauve.

Noaptea trecută, Andra cinase împreună cu Bret și familia Mackenzies... De asemenea, Andra avea un cal extraordinar și îți făcea plăcere s-o vezi cât de bine îl stăpânește.

Loraine era puțin geloasă, dar încerca să-și stăpânească acest sentiment și se gândea să găsească un moment potrivit pentru a o întâlni pe Andra din nou și a discuta despre posibilitatea de a-l vedea pe micul Patrick.

Vineri plouase toată ziua și sâmbătă Mollie era încă sceptică în ceea ce privea vremea bună. Mollie invitase treizeci de oameni la petrecere și toți îl știau pe Wade de pe timpul în care locuia în Sainte Beauve. Ar fi vrut să participe încă alte și alte persoane, pentru a sărbători faptul că Wade se făcuse bine, dar acesta refuză categoric.

– L-am invitat și pe doctorul Carland, îi spuse Mollie fratelui său.

– Da? La dracu'!... Foarte bine, atunci, va fi musafirul tău, răspunse Wade. După asta nu mai adăugă nimic. Bucuroasă, Mollie îi făcu Lorainei un semn de recunoștință.

Capitolul 5

Când ajunseră la hotel, sâmbătă seara, soarele era deja ascuns în spatele pinilor.

Ziua fusese mai caldă decât crezuseră, așa încât mulți dintre sosiți sufereau în tăcere din cauza hainelor prea groase.

Băutura se servea la venire, lumina pâlpâia primitoare în lămpile așezate cu grijă peste tot, în timp ce la magnetofon se derula o muzică stranie, nemaiauzită de nimeni.

Loraine nu realiză momentul în care intră Bret. Își aruncase privirea spre intrare de multe ori, dar nu-l zări venind și, deodată, îi simți prezența cu toată ființa sa. O complimentă pe Mollie, care roși până în vârful urechilor de emoție, după care se retrase lângă doamna Mackenzies.

Dineul fu extrem de reușit, într-o atmosferă foarte intimă. Loraine er așezată între Wade și un canadian de origine franceză. Când dădu să guste din supă, Loraine întâlni privirea

verde-amuzată a lui Bret, așezat în partea cealaltă a mesei, puțin mai în stânga sa. Era îmbrăcat impecabil, potrivit întru totul cu o petrecere pe malul lacului.

Doctorul Carland n-a fost prezent la masa festivă, așa că Mollie pusese altă persoană în locul lui la masa lungă și-i rezervă un scaun la o masă de patru persoane.

Domnul Mackenzies anunță că se așteaptă cafeaua pe terasă, iar în sala de mese va începe dansul.

Afară era foarte plăcut, chiar și la acea oră din seară. Loraine vedea cu plăcere cum vremea era acum mult mai caldă decât la venirea ei în această țară. Pe când se gândea la toate acestea cu o emoție nouă în suflet, Loraine simți pe cineva în spatele ei:

– Ai grijă cu Wade, spuse Bret.

– E o seară foarte plăcută, răspunse cu ironie Loraine.

– Fii foarte atentă la ce ți-am spus mai înainte.

Apoi, venind mai aproape de ea, adăugă:

– În India există pipa păcii. Putem face o echivalență și să fumăm o țigară?

Loraine zâmbi involuntar și luă o țigară din cele oferite de el.

– Te urăști pe tine însăți pentru că ai plâns față de mine, nu-i așa? În același timp, mă urăști pentru cele ce ți-am spus, dar mi-ai întors-o, așa că suntem chit, spuse Bret.

– Nu, nu suntem chit, pentru că eu nu te-am rănit, dar dumneata m-ai rănit pe mine foarte mult.

Pentru un moment, Bert o privi fără să spună nimic, apoi răspunse încet:

– Dacă am făcut-o, a fost fără voia mea.

Pentru interesele tale i-am scris doamnei Farnley și a fost foarte bine că a venit aici, pentru că te-a scutit astfel de un drum foarte lung și complicat, într-o țară străină. Și-apoi, tot ce a făcut fratele tău s-a întâmplat cu foarte mult timp înaintea venirii tale aici și, în curând,vei putea să te folosești de toate aceste informații.

– Nu mă voi folosi niciodată de ele, replică Loraine. Dacă l-ai fi cunoscut pe fratele meu, ai fi văzut că era imposibil să te poți îndoi de el.

– Respect sentimentele tale pentru fratele tău, dar cred că nimeni nu poate să cunoască mai bine un bărbat decât soția lui. Nu te gândi că Andra bate toba despre Patrick peste tot. Chiar și mie mi-a vorbit despre el doar după un timp.

Asta însemna, reflectă Loraine, că Bret o văzuse pe Andra mai mult decât o singură dată, înainte ca ea să se cazeze la hotel.

– Prefer să nu mai vorbim despre aceste probleme, răspunse Loraine, simțind cum o roade din nou gelozia.

– Atunci, vreau să te văd mulțumită. Ai descoperit, totuși, aproape tot ce ai vrut să știi venind aici.

– Da, spuse ea, după ce îl voi vedea pe micul Patrick voi pleca.

Bret scutură scrumul de țigară, întrebând-o fără ocolișuri:

– Vrei să pleci?

Loraine își lăsă capul într-o parte.

– Nu m-am gândit încă.

– Hai, fii spontană măcar o dată, poți?

– Cred că da.

– Nu există nimic,încă, ce te poate reține aici?

– Au trecut doar trei săptămâni. Ce-ar putea fi?

– Poate Wade, insinuă el malițios.

– Chiar dumneata m-ai sfătuit să nu-l iau în serios.

– Dar dacă ești atrasă de el, nu cred că ții cont de părerea mea.

– Ar fi trebuit să-l cunosc de mai mult timp, pentru a mă putea îndrăgosti de el.

– În cât timp se poate îndrăgosti cineva? Cineva normal, vreau să spun.

– Cred că depinde de circumstanțe și e nevoie de timp pentru a explora personalitatea celuilalt – dar, în acest timp, te simți minunat împreună cu persoana respectivă.

– Așa s-a întâmplat când te-ai îndrăgostit de eroul tău din Anglia?

Lorena stinse țigara de perete și o aruncă peste pietrele din apropiere.

– De ce trebuie să fii întotdeauna atât de răutăcios?

Bret râse cu indulgență.

Ce-ar fi să ne întoarcem la petrecere?

– Absolut de acord. A început și muzica?

– E doar o selecție din muzica populară canadiană. Îmi pare rău că n-ai încredere în mine, spuse el brusc.

– Dumneata ai încredere în mine?

– Din mai multe puncte de vedere.

Nu mai continuară, pentru că Loraine auzi niște pași în spatele lor și se întoarse.

– Nici în ruptul capului n-aș fi crezut că s-ar putea să te întâlnesc vreodată într-un mod atât de intim cu Bret, comentă Wade, apropiindu-se.

– Dar chiar nu este, replică Bret, gândindu-se că nu avuseseră niciun cuvânt intim în discuția lor. Cască ochii mai bine, Wade, înainte de a vorbi.

– Hai să lăsăm asta, mă simt prea bine în seara asta.

– Ar trebui să te odihnești mai mult, Wade, ai putea avea probleme, spuse Bret cât se poate de serios.

– Da' de unde...

Apoi, plesnind-o amical pe Loraine pe umăr, continuă:

– Ce zici, dansăm și noi puțin?... E și un ring de dans, acolo.

– Eu mai rămân să fumez o țigară, răspunse Bret. Mergi să dansezi, domnișoară Farnley?

– Wade mi-a arătat pașii altă dată, dar nu i-am încercat în public niciodată, până acum.

– Acum ai o mare șansă, răspunse Bret cu sarcasm. Hai, șterge-o cu Wade!

Loraine și Wade se retraseră în grabă, mână în mână, și se alăturară altor șase tineri, nerăbdători să înceapă dansul. Zburară așa, împreună câteva minute bune, râzând, desprinzându-se și împreunându-se din nou, cu bucurie, în ritmul vioi al muzicii populare.

Râzând cu o dispoziție de zile mari, Loraine îl lăsă apoi pe Wade s-o conducă la locul ei de la masă și s-o sărute ușor pe colțul gurii. După ce se așeză, îl observă pe Bret în ușa de la intare, stând rezemat, cu mâinile în buzunare, zâmbind cinic spre ea. Simțindu-se deranjată de această intruziune în viața ei personală, Loraine îl ignoră, întorcându-se spre persoanele din jurul ei și conversă cu multă vervă.

Era aproape zece și jumătate când intră Andra, uitându-se distrată înăuntru. Cu inima strânsă de emoție, Loraine o privi cum refuză să ia loc la masă, plimbându-se, în schimb, de colo până colo cu dezinvoltură, uitându-se după cineva. Imediat, însă, Bret o zări și se repezi spre ea, complimentând-o. După un schimb de replici plin de zâmbete și de amabilități, Andra se îndreptă spre Loraine.

– Bună ziua, spuse ea, toată numai miere. Poți să vii puțin până în camera mea? E ceva important.

– Da, dar mai întâi trebuie să-l anunț pe Wade.

– Nu e necesar. Bret mi-a promis că îi va spune el unde ești. De altfel, nu te voi reține prea mult.

Camera în care fusese cazată Andra era, cu siguranță, tot ce se putea găsi mai bun în acele locuri. Mobilată în stil rustic, asemenea tuturor camerelor din hotelurile localităților mici de acolo, emana totuși un aer exotic încântător, datorită accesoriilor indiene, așezate cu artă, pe masă, pe pat, pe pereți, sau pe jos. În momentul în care Andra o invită să ia loc, Loraine se așeză pe unul din șezlongurile de lângă fereastră. Cumnata sa rămase în picioare și domnișoara Farnley trebui să recunoască faptul că avea în față una dintre cele mai frumoase și mai sofisticate femei pe care le văzuse vreodată.

– Cred că ești foarte surprinsă că am rămas aici, spuse ea, aprinzându-și țigara, după ce, în prealabil, îi oferise una Lorainei, care însă o refuză politicos. La prima noastră întâlnire, mi-ai amintit prea mult de fratele tău, prin modul tău de a fi, așa că, recunosc, vroiam să nu te mai văd niciodată. Discuția avută cu

Bret, însă, m-a făcut să-mi schimb ideile. Ți-a spus, probabil, că mi-aș dori foarte mult să accepți să-ți cumpăr o casă în Canada.

– Da, mi-a spus, răspunse Loraine, frământându-și mâinile cu nervozitate. Ideea asta ți-a venit pentru a-l face pe Bret să se gândească ce persoană interesantă și generoasă ești tu?

Fumul țigării fine ieși ca o perdea vaporoasă din nările senzuale și mici...

– Nu ți se pare că ești puțin cam nepoliticoasă? Sau, probabil, acesta este felul tău de a mulțumi cuiva pentru intențiile bune.

– Mă tem că n-am de ce să cred în tine, Andra. Nu pari capabilă de nicio intenție bună. Cum ai fost în stare să-i spui lui Bret toate acele lucruri oribile despre Patrick? Patrick era de o onestitate extraordinară. Cât despre tine... Mi-ai mărturisit chiar tu, la prima noastră întâlnire, că n-ai avut niciun chef să ai vreo legătură cu noi.

– Ai fost atât de vehementă și în momentul în care ai făcut toate aceste comentarii în fața lui Bret?

– N-am avut de ce să-i vorbesc despre toate aceste lucruri. Nu e problema lui.

– Asta e adevărat. Totuși, din cele ce am discutat cu el, reiese că i-ai spus o serie întreagă de baliverne de soiul ăsta. V-ați întâlnit desigur de multe ori, dacă ai abordat astfel de subiecte cu el. E adevărat? Loraine făcu o pauză, după care întrebă, cu o voce joasă, ca un avertisment.

– De ce m-ai invitat aici, Andra?

– Pentru că am vrut să-ți spun și ție ceea ce i-am spus lui Bret. Da, fratele tău mi-a interzis să păstrez legătura cu voi, dar, ca să nu te rănesc, am luat toată vina asupra mea.

– Ăsta-i cel mai rău lucru pe care-l puteai face: să torni toate aceste minciuni, spuse Loraine, albindu-se la față.

Dinții Andrei scrâșniră cu putere.

– Acesta e adevărul. Și-l voi repeta oriunde și ori de câte ori va fi nevoie.

Zicând acestea, Andra își stinse apăsat țigara în scrumieră și se apropie de fereastră, privind departe, în gol.

– De fapt, te-am chemat să-ți spun că nu vreau să-l întâlnești pe fiul meu. Poți, deci, să-ți faci bagajele și să te întorci în Anglia.

Loraine simți că se prăbușește de durere.

– De ce să mă refuzi? Ce rău s-ar putea întâmpla? Nu voi sta mai mult de o jumătate de oră, dacă asta e regula.

– Voi fi sinceră cu tine. Tot ce mai vreau de la tine e să dispari din viața mea. Nu mai vreau să avem nicio legătură. Pentru mine, fratele tău e o istorie trecută și atât. În ultimii trei ani am călătorit foarte mult, iar micul Patrick a fost îngrijit de o fostă secretară a fratelui meu, singura în care m-am încrezut. Adevărul e însă că o suport cu mare greutate și aștept momentul în care mă voi putea debarasa de ea. Această femeie e singurul lucru din trecut pe care-l mai tolerez în viața mea.

– Nu crezi că micul Patrick e o legătură foarte mare cu trecutul tău?

– O, doamne, te rog, răspunse Andra, ca și cum ar fi auzit cea mai infantilă idee din viața ei. Patrick avea doar un an când a murit tatăl său. Nu-și amintește nimic.

Eu sunt totul pentru el și el e totul pentru mine. E tot ceea ce mă poate face cu adevărat fericită.

Nu vorbea ca o mamă care își iubea copilul; tonul ei era mândru și cinic.

Loraine își aminti de moștenirea pe care Andra o primise cu puțin timp înainte de moartea lui Patrick, dar nu mai avu niciun chef să abordeze și acest subiect, așa că se ridică în picioare.

– Sper că te vei răzgândi și îmi vei permite să-mi văd nepoțelul, spuse Loraine cu greutate. E foarte important pentru mine.

– Îți repet ce ți-am spus. Nu mai vreau să-mi amintesc de tine. Mă voi căsători în curând, și băiatul meu va prelua numele viitorului meu soț. Patrick Farnley nu va mai exista.

– Ești... ești logodită acum? întrebă Loraine, surprinsă.

– Nu încă, răspunse Andra cu un zâmbet pervers. Dar de când am venit aici, am hotărât că fiul meu se va numi Winthrop.

Loraine înmărmuri.

– Ești foarte sigură pe tine, spuse ea.

– Numai astfel poți avea în viață ceea ce îți dorești. Apropo... Dacă vei spune cuiva ceva din ceea ce ai auzit acum, voi nega totul.

– Sunt sigură de asta, spuse Loraine și se îndreptă spre ușă. Andra, nu vreau să-ți stau în cale în niciun fel și voi părăsi Canada cât de curând. Te rog, însă, lasă-mă să îmi văd nepoțelul. Îți promit că vizita mea nu va fi mai lungă de o jumătate de oră.

– Nu voi fi de acord cu asta nici acum și nici altădată. S-a terminat.

Loraine părăsi camera în tăcere, închise ușa după ea, gânditoare, după care traversă, anevoie coridorul.

Se întoarse în sala în care se ținea petrecerea, căutând-o din priviri pe Mollie. Trebuia neapărat să-i vorbească.

Mollie, însă, nu era nicăieri.

Auzi o voce tânără și veselă în spatele ei:

– Pe mine mă cauți?... Hai să dansăm, atunci, spuse tânărul și Lorena se lăsă purtată pe ringul de dans, recunoscătoare acestui necunoscut, care o făcea să mai uite puțin de durerea din piept.

***

În acel moment, Mollie era în camera lui Wade, cu doctorul Carland. Se întâmplase foarte simplu. Mollie ieșise să i o gură de aer și chiar atunci văzuse mașina doctorului apropiindu-se.

– Iartă-mă că am întârzia, spuse el coborând din automobil, dar am fost chemat la o urgență.

– E-n regulă. Sunt surprinsă că ai venit.

– Crede-mă, chiar a fost ceva urgent: doamna Lupovski a adus pe lume doi gemeni.

– Dumnezeule, exclamă Mollie, dacă o ține tot așa, nu vom mai avea locuri în școală. Am spus de mult că e cazul să ne gândim la o școală nouă. Haide să stăm puțin de vorbă în camera lui Wade, schimbă Mollie tonul, conducându-l.

– Wade știe că m-ai invitat în seara asta? întrebă doctorul în timp ce Mollie aprinse lumina.

– Da, l-am lăsat să creadă că ești invitatul Lorainei. Bănuiești de ce am insistat să vii, nu-i așa? Wade încearcă să mă facă să cred că se simte extraordinar, dar eu văd că nu e chiar așa.

Înoată, călărește, dar...

– Dacă face toate astea și încă se mai ține pe picioare, înseamnă că n-ai pentru ce să te temi.

– Am văzut că mai are grimase de durere, din când în când.

– Da, părerea mea e că nu era cazul să înoate încă, având în vedere faptul că temperatura apei e încă foarte scăzută. Dar spune-mi... De ce ai trimis-o pe Loraine la mine și n-ai venit chiar tu?

– Eu sunt foarte ocupată cu școala, John.

– Pentru a mă invita aici și pentru a-mi spune ce mi-a transmis Loraine, puteai să-mi dai un telefon.

Mollie luă un scaun și se așeză la masă în fața lui, frecându-și gânditoare mâinile.

– Uite ce e, John. Am vrut să știu părerea ta, pentru că, din punct de vedere medical, te apreciez ca pe nimeni altul.

– Ah, da, din punct de vedere medical, doar... Asta ai vrut să spui, nu-i așa?

Îmi spui exact ce mi-ai spus cu optsprezece luni în urmă, când te-am avertizat că fata aceea nu se va mai putea căsători aici, niciodată.

– Wade n-a fost vinovat cu nimic, atunci. Fata aia, pur și simplu îl curta cu insistență, pentru că bănuia că logodnicul ei n-o mai vroia și când, într-adevăr, acesta a rupt logodna cu ea, tot orașul a sărit în capul lui Wade.

– Nu-i adevărat, Mollie, și cred că dacă oamenilor ăstora atât de inimoși nu le-ar fi părut atât de rău că Wade a avut un accident atât de grav, în seara asta nu erau aici. Și mai vreau să-ți spun că dacă

toată acea măgărie nu s-ar fi întâmplat, noi doi eram acum căsătoriți.

– Nu poți să-mi spui asta, John, ne cunoaștem de foarte mulți ani și am fost întotdeauna doar foarte buni prieteni.

– O femeie și un bărbat care sunt într-o relație de bună prietenie se pot căsători foarte ușor, cum se și întâmplă adeseori, dar noi doi nu ne-am gândit la asta.

– Da, nu ne-am gândit, spuse Mollie cu răceală. Tu pari să nu te gândești niciodată că e important pentru tine să ai și o viață personală.

– Îmi plac oamenii ăștia și mă plac și ei pe mine, dar nu există o punte adevărată între noi. Pentru ei am rămas un străin.

Mollie rămase tăcută, așa că doctorul spuse brusc:

– Îmi voi lua liber o lună și voi pleca în Anglia. N-am mai fost pe-acolo nici măcar în vacanță, de când m-am stabilit aici.

– Sunt sigură că te vei simți bine, spuse Mollie și ieși în aerul nopții.

Doctorul stinse lumina și închise ușa. Fusese, probabil, cel mai apăsător sunet de ușă închisă, pe care Mollie îl auzise în viața ei.

Pe Loraine o întâlniră pe terasa restaurantului. Era cu Wade și cu încă vreo cinci persoane, distrându-se de minune, la o privire mai puțin atentă, dar Mollie observă încă de la început paloarea accentuată a prietenei sale, însă puse totul pe seama oboselii. Observând privirea răutăcioasă pe care Wade o aruncă doctorului, Mollie se grăbi să-i îndemne pe toți, plină de vervă:

– E timpul să mai dansați puțin, ce ziceți? Loraine, vrei să-l inviți pe John în ring?

Doctorul o prinse însă pe Loraine de mână și o invită, tacit, într-un loc mai retras.

După ce schimbară câteva amabilități, John Carland o întrebă cu o seriozitate foarte profesională în glas:

– S-a întâmplat ceva? Ești îngrozitor de palidă și de tensionată.

– Mă bucur mult că ați venit, răspunse Loraine, ca și cum n-ar fi auzit ce o întrebase, dar aș fi fost și mai mulțumită dacă ați fi ajuns la cină. Mâncarea a fost absolut delicioasă.

– Ești foarte drăguță, spuse doctorul, formal.

O privi apoi lung, adăugând:

– Ai văzut-o pe cumnata ta în seara asta?

– Da, am vorbit cu ea. Nu avem prea multe în comun.

Doctorul o trase tăcut de mână, pentru a se retrage înr-un loc mai liniștit, unde se puteau auzi mai bine. Bret veni și el, la un moment dat, dar pentru Loraine totul decursese ca într-un vis. Nu se mai putea concentra asupra discuției, niciun moment. Era conștientă de privirile lui Bret, care o analizau cu insistență, dar rămase rigidă. După un timp, îl auzi spunând:

– Trebuie să plec. Mâine avem o zi grea la "Râurile gemene". Mai rămâi, John?

– Merg și eu. Am avut o seară obositoare. Am ținut să fac act de prezență dacă am fost invitat, dar acum trebuie într-adevăr să plec.

Bret se întoarse foarte hotărât spre Loraine:

– Cred că e mai bine să te retragi și tu. Poate Mollie va fi deranjată de această situație, dar eu te duc acasă.

– Nu, nu e posibil să plec așa, răspunse Loraine, după care doctorul decretă:

– Faceți cum credeți, eu chiar trebuie să plec. Noapte bună.

– Unde ți-e pardesiul, Loraine? întrebă Bret, grăbit.

– Nu plec, Mollie are nevoie de mine aici.

– De ce trebuie să te comporți ca o servitoare? o întrebă Bret cu fulgere în ochi.

– Oh, te rog, mi-e prea destul pentru seara asta.

– Ah, vrei să spui că te-am plictisit? Am văzut că ai dansat cu Wade cu foarte multă plăcere. Poți să îmi acorzi și mie acest dans? Și, fără a mai aștepta vreun răspuns, o prinse de mână și o târî spre ringul de dans.

Tremurând, cu ochii închiși, Loraine se supuse.

– Wade te-a sărutat cu adevărat, nu-i așa? Nu cred că a fost o simplă impresie a mea, spuse Bret, în timp ce își împreunară mâinile pentru a începe dansul.

– Nu te interesează dacă a făcut-o sau nu și nici relația mea cu Andra nu e cazul să te intereseze atât de mult. Te rog n-o mai forța să-mi vorbească.

– Draga mea, spuse el, nu-mi place să forțez niciodată, pe nimeni, la nimic. Ea a fost cea care a venit la mine, spunându-mi că e foarte important să-ți vorbească și atunci am sfătuit-o să vină în această seară, aici. Dacă ai avut vreun conflict cu ea, e desigur doar vina ta. Andra nu poate fi acuzată de nimic. A încercat tot posibilul pentru a se împrieteni cu tine.

– Eu mă acuz pe mine însămi. Dacă nu aveam conștiință, n-aș fi fost acum, aici.

– Tu ești cea care creează întotdeauna probleme. Nu vreau s-o vorbești de rău pe Andra, pentru că nu merită asta. E o femeie

excepțională. Fratele tău a ales-o și ea, dacă a acceptat, s-a comportat întotdeauna foarte frumos cu el. A făcut tot ceea ce i-a stat în putință ca să-l vadă fericit, deși nu l-a iubit niciodată.

Loraine nu mai putu suporta, așa că ieși în aerul răcoros al nopții și Bret o urmă, nervos.

– Deci, a recunoscut în fața dumitale că nu l-a iubit niciodată pe Patrick. Ți-a spus, atunci, de ce s-a măritat cu el?

– Foarte mulți oameni se căsătoresc pentru că se simt singuri. Sentimentele fierbinți la care te gândești tu când e vorba de căsătorie, nu sunt cu adevărat necesare. Foarte multe perechi au ajuns să aibă o legătură fără probleme, chiar dacă între ei n-a fost niciodată nimic foarte aprins.

– Asta e părerea ei, probabil.

Loraine se întoarse, vrând să se îndepărteze de el cu orice preț, dar Bret o prinse de braț ca într-un clește.

Loraine îl privi cu ochii scânteind.

– Există probabil vreo înțelegere între dumneata și Andra. Cu o oră înainte vroiam să-ți cer o favoare, dar acum îmi dau seama că nu mai vreau nimic de la un astfel de om. Și dă-mi drumul, mi-ai făcut urme, deja.

– Bret slăbi strânsoarea, dar n-o eliberă.

– Răutăcioasă mică ce ești. Cred că îți face plăcere să intri cu toată lumea în conflict, fără niciun motiv. Nu te întreb ce ai vrut să-mi ceri, pentru că în mod sigur nu mi-ai spune.

Îi lăsă mâna și Loraine îi simți răsuflarea nervoasă în față.

– Mă obosești foarte mult, adăugă el. Mai bine plec, până nu se întâmplă ceva ce vom regreta amândoi.

Loraine se sprijini de perete. Îi vuia capul.

Auzi mașina lui Bret îndepărtându-se cu viteză și după câteva minute, vocea prietenei sale, care o chema.

Următoarele ore trecură foarte greu pentru Loraine.

Stând culcată în patul ei, încercă să adoarmă, pentru a uita comportamentul lui Bret, dar imaginea a ceea ce se întâmplase în acea seară o obseda ca un coșmar. Fețele roșii flirtând, muzica veselă, cuplurile îmbrățișate în întuneric, surâsul ironic al Andrei și, mai ales, buzele lui Bret, acuzând-o. Totul avea o aură de fantastic. Ceea ce o rănea cel mai mult și n-o lăsa să se odihnească, era faptul că Bret intrase în conflict cu ea din cauza Andrei.

Capitolul 6

Zilele care se scurseseră după petrecere, fuseseră destul de liniștite.

Într-una dintre seri, doctorul Carland o căutase pe Mollie la telefon pentru a-i spune că fratele ei părea a se fi vindecat complet, Mollie și Loraine își văzură de treburile lor, Wade păru că uitase de ele, iar Bret și Andra nu mai dăduseră niciun semn.

Capabilă de a rezolva un sac de probleme fără niciun efort evident, Mollie aștepta aceeași eficiență și din partea altora, de aceea o rănea atitudinea doctorului.

– E prea ocupat pentru a se mai gândi și la problemele mele, spuse Mollie, după ce vorbi cu John Carland. Îmi pare rău că i-am cerut sfatul.

Nu vorbiseră prea mult despre petrecerea de sâmbătă, dar Loraine îi povesti totuși câte ceva din cele discutate cu Andra și că aceasta refuzase să-i permită să-și viziteze nepotul.

– Femeia asta va rămâne permanent un mister pentru mine, comentă Mollie.

– Cred că au schimbat-o foarte mult banii, răspunse Loraine, îngăduitoare. Se pare că era mult mai dulce când a cerut-o Patrick de nevastă.

– Nu o subestima. Pare să spună întotdeauna doar ceea ce e în avantajul ei.

Abandonară acest subiect apoi, dar Loraine continuă să se gândească la toate aceste probleme mai mult ca niciodată. De ce s-a măritat Andra cu Patrick, dacă nu l-a iubit niciodată? O mulțime de alți bărbați din jurul ei ar fi fost fericiți să le acorde atenție și, cu siguranță, măcar unul dintre ei ar fi luat-o bucuros de soție.

De ce a trebuit să aleagă un străin închis în el, să-și părăsească orașul și să se închidă într-un loc uitat de lume, în care nimeni nu o simpatiza și în care nici ea nu simpatiza pe nimeni.

Loraine nu-și putea explica în niciun fel atitudinea Andrei.

Wade le vizită sâmbătă dimineață, la o săptămână de la petrecere. Nu mică fu mirarea și durerea surorii sale când îl văzu cu o mână în ghips.

– Lasă, n-ai de ce să te îngrijorezi așa, spuse el, în curând o să treacă.

– Ai fost la John să te examineze?

– Doamne Dumnezeule, Mollie, dar față de ceea ce am avut, asta e o nimica toată.

– Dar cum s-a întâmplat una ca asta, Wade?

– La călărie. Pete, calul pe care l-am primit, e foarte nărăvaș, ajunge să-l enervezi puțin că s-a zis cu tine.

– Dar ce i-ai făcut?

– Am vrut să mă iau la întrecere cu Andra, care călărea o mândrețe de iapă. Mi-a spus că nu sunt în stare să le ajung vreodată, așa că i-am dat pinteni calului cât am putut de tare, până l-am scos din minți. Asta e Andra... O femeie rece, dar care știe să te incite.

– Sper că nu te-ai îndrăgostit de ea, spuse Mollie.

– Nu, nu mă îndrăgostesc până nu mă simt stăpân pe situație.

Apoi, întorcându-se brusc spre Loraine:

– Adevărul e că tu mi-ai lipsit îngrozitor de mult. Ce-ai zice dacă am da câteva ture cu mașina?

– Oh, dar cum aș putea accepta, în situația în care ești?

– Văd că pe mine mă excluzi din aceste planuri ale tale, dar nu face nimic, pentru că eu sunt deja prinsă într-o serie de alte proiecte care nu suferă amânare, așa că vă puteți continua discuția liniștiți, spuse Mollie, cu stilul ei caracteristic, plin de umor și de îngăduință.

– Mâine e duminică, așa că mă vei vedea aici, în timpul zilei, răspunse Wade.

Apoi, întorcându-se spre Loraine, adăugă:

– Luni o putem șterge la Tipicua. Avem un văr cu o fermă acolo. Sunt sigur că te vei simți foarte bine.

– Vom vedea, răspunse Loraine. Dacă mâna nu-ți va face probleme, sunt dispusă să accept.

– S-a făcut!... Atunci, în seara asta mergem să vedem un film? Se face mult tam-tam în jurul lui și sunt curios. Mergem toți trei.

– Duceți-vă voi, spuse Mollie, eu am ceva de lucru.

Loraine fu fericită că nimeni nu pomenise de o petrecere pe malul lacului, sau așa ceva... Cu doar puțin timp în urmă primise o scrisoare de la Bret, prin care îi spunea că va fi fericit să-i îndeplinească orice favoare i-ar cere. Uitase modul în care plecase de la petrecerea de sâmbătă."Sună-mă când vrei, aici sau la stație", încheiase el, fără nicio vorbă despre cele întâmplate între ei.

Îl văzuse însă mai repede decât se așteptase. În timp ce stătea liniștită alături de Wade la cinematograf, Bret, Andra, familia Mackenzies și încă două persoane, intrară în sală plini de voie-bună. Loraine îi observă imediat, dar nu dădu niciun semn, așa că, în timp ce privea cu insistență în altă parte, îl auzi pe Wade exclamând:

– Ia te uită pe cine avem aici... Dacă anul trecut cineva m-ar fi întrebat dacă poate exista vreodată în viața lui Bret vreo femeie, aș fi spus categoric, nu. Și-acum, uite ce bucățică are lângă el. Da' femeia asta trage spuza pe turta ei, tot timpu'.

Din fericire, după film, Wade o conduse direct acasă și plecă imediat la hotel.

De când murise mama ei, Loraine nu se mai simțise atât de singură ca în acea seară, după ce-l văzuse pe Bret ochi în ochi cu Andra, râzând și complimentând-o permanent.

Pe Mollie o găsi încă la masa de lucru, aplecată asupra hârtiilor ei, dar nu avură timp să schimbe nici două vorbe, că se auzi o bătaie în ușă. Loraine se grăbi să deschidă și nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de Bret.

– Intră, Bret, spuse Mollie cu amabilitate, deși era evident, la fel de surprinsă. Ești singur?

– Ceilalți mă așteaptă în mașină, răspunse el, cu ochii pe Loraine. Am trecut să vă invit mâine la prânz, la mine.

– Ah, mulțumim, Bret, spuse Mollie, dar Loraine o întrerupse imediat.

– Wade vine mâine aici, în timpul zilei. E deja aranjat.

– Vă invit pe toți trei.

– Am gătit deja pentru weekend, răspunse cu răceală Loraine.

– Atunci, înțeleg că nu mai e nimic de făcut, pentru a accepta invitația mea.

– Exact, replică Loraine.

– De ce ești mereu în conflict cu mine? E foarte straniu, nu crezi? Nu mi s-a întâmplat asta niciodată, înainte.

– Nu vei mai avea, astfel, prilejul să-mi spui că te obosesc de moarte. Și, de altfel, vreau să -ți mai spun că n-am nevoie de generozitatea dumitale.

– Mai ai încă multe de învățat, iubito, spuse Bret, strângând din dinți.

– Când voi fi mult mai învățată, sper că nu voi fi la fel de lipsită de sensibilitate, ca dumneata.

Bret ridică din umeri în sensul că își dădea seama că nu poate exista pace între ei doi și ieși trântind ușa.

Mollie scoase un șuierat de surpriză.

– Ce se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri? întrebă ea.

– Vrea să fiu drăguță cu Andra. Va fi și ea acolo. Probabil e deja amanta lui și eu refuz s-o întâlnesc într-o astfel de postură. Ea îl presează cu toate astea, sunt sigură, dar crede-mă, am ajuns la capătul răbdării.

– S-ar putea să nu fie cum crezi tu. Poate el este cel care o influențează pe Andra.

Loraine întoarse spre Mollie o față tristă și extrem de îndurerată.

– Îi mai dau Andrei câteva zile... Noapte bună, Mollie...

***

Luni se dovedi o zi nu tocmai ideală pentru o călătorie cu mașina. Cerul era acoperit de nori, peste cele două lacuri întâlnite în drum spre Tipicua se așternu un vânt biciuitor, iar munții din apropiere se învăluiră, în totalitate, într-o ceață densă.

– Plouă acolo, spuse Wade, privind spre cerul din ce în ce mai întunecat.

Cum îți place Canada, dulceață?

– E îngrozitor de întinsă, răspunse Loraine, care stătuse cuminte pe locul ei, privind cu atenție mărită în jur. Tu ai fost în Anglia?

– Nu. Tatăl meu obișnuia să se mai întoarcă în Scoția când era tânăr, dar mama făcea parte dintr-o familie de canadieni care a renunțat la Scoția după două sute de ani. Când eram mai tânăr, îmi propusesem să merg pe mare până acolo, dar am renunțat la idee.

– Da, se pare că ai îmbătrânit, dacă nu mai visezi.

Wade încuviință...

– Asta înseamnă să trăiești singur, alături de un unchi așa de bătrân. Mai înainte de a mă retrage la fermă, am visat să găsesc o fată cu care să pot călători. Dar tot ce-i pot oferi unei femei acum, e o casă mare și veche de fermă, unde unchiul meu stă mereu de o parte a focului și eu de alta.

– Dar Wade, adevărul e că tu ai avut întotdeauna atât de multe fete încâ nu te poți opri doar la una. Experiența e fatală, uneori.

– Da, ai dreptate. Ai auzit multe despre viața mea dinainte de a mă retrage la fermă, nu-i așa?

– Da, mi-au trecut niște povești pe la ureche, dar n-am fost interesată să aflu amănunte.

– Ultima poveste a fost o nebunie și vina nu-mi aparține în totalitate, pentru cele întâmplate cu Nesta.

– Da, de obicei, vina aparține ambelor părți.

– Totuși, eu am pierdut mai mult, căci toate oalele s-au spart în capul meu. Mi-am pierdut slujba, pe când ea a pierdut doar o căsătorie care ar fi fost, cu siguranță, un dezastru. Dacă ar fi fost atât de interesată de acel bărbat nu s-ar fi ținut așa de capul meu.

– Ce s-a întâmplat cu ea, după asta?

– Stă acasă, bine mersi, cu părinții ei, care-i fac toate mofturile. Mă acuzi și tu?...

– Nu. Cum ți-am spus, vina e a ambelor părți.

– Ești înțeleaptă. Chiar aș vrea să-mi dai o șansă.

– Asta e ceea ce tocmai am făcut. Conduci de câteva mile bune cu o singură mână, și eu m-am încrezut în tine.

– Nu schimba subiectul, te rog. Eu sunt în stare să mă căsătoresc cu tine chiar acum.

– Când e vorba de o căsătorie, nu trebuie să te pripești niciodată. Nu ești îndrăgostit de mine, Wade. Pur și simplu urăști să te întorci la fermă de unul singur. O femeie ar face ca timpul acolo să treacă mai ușor.

– M-am gândit să chem niște prieteni acolo, sau să-mi angajez o asistentă, dar până la tine, nu m-am gândit niciodată să mă căsătoresc.

Loraine schimbă subiectul, cu delicatețe:

– Cum se numește râul ăsta?

– Tipicua, râse Wade cu umor, observând cum se furișează ea spre alt subiect. Ajungem curând.

După toate astea, Wade nu mai spuse nimic, iar Loraine privi pe fereastră, încântată de priveliștea ce se revărsa în vale.

Tot drumul până la fermă, le luase, cu totul, puțin peste două ore.

Casa la care ajunseră era o locuință modestă, de țară. Nici nu coborâră bine, că fură întâmpinați de un bărbat mic de statură, cu o mină foarte veselă:

– Deci nu au reușit să te omoare la spital, spuse el, recunoscându-l pe Wade și părând să fie la curent cu toată povestea. Vărul tău mi-a spus tot. Nu e acum acasă, spre nenorocul tău, dar mi-a dat ordin să vă tratez cu cafea și prăjituri. Voi trimite vorbă că ați sosit.

Wade o prezentă pe Loraine într-un mod foarte original, spunând că e englezoaică și, prin urmare, era mai bine dacă era tratată cu ceai.

Pe la ora șase, omul în casă îi invită să vadă animalele.

Loraine se entuziasmă de cele văzute, dar Wade păru extrem de plictisit și se retrase sub un copac, să fumeze.

Când reveniră în casă, cerul păru să se întunece și mai mult, așa că Loraine spuse cu teamă:

– Wade, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem chiar acum la Sainte Beauve.

– Mollie m-a pus să-i promit că te duc să urci până la Birdeye Peak. E mai mult de o oră până se va lăsa întunericul, așa că avem încă destul timp pentru asta. Se urcară în mașină și porniră, așadar, spre poalele muntelui. După o jumătate de oră, ajunseră.

– Asta e cea mai abruptă pantă, spuse Wade.

În lumina zilei care se stingea, măreția piscului era, într-adevăr, de-a dreptul înfricoșătoare. Wade porni din nou și după puțin timp se opri. În fața lor se întindea o stâncă foarte înaltă, în vârful căreia se zărea o cruce, pierdută în linia orizontului.

– E o capelă, acolo, spuse Loraine, surprinsă.

– Da, a fost construită în memoria unor oameni care au murit în bătălia cu acest munte.

– Mollie mi-a vorbit, la un moment dat, despre asta, dar nu pare atât de spectaculos încât să merite efortul de a urca până acolo, în situația în care ești tu acum.

Wade deschise portiera dinspre el și coborî.

– Mollie a avut dreptate. Chiar trebuie să vezi asta. Poate nu vei mai veni niciodată prin aceste locuri.

Loraine se dădu jos din mașină, la rândul ei.

– Mi-ar plăcea să urc până acolo, dar tu arăți ca și cum te-ai fi drogat. Nu vreau să pățești ceva.

Rămâi aici, mă duc de una singură.

– Nu te pot lăsa să urci până acolo, de una singură.

– Atunci, nu voi merge nici eu.

– E-n regulă. Mergi doar tu. Te voi urmări din mașină. Te pot vedea pe tot parcursul drumului.

Loraine își închise mai bine jacheta și începu să urce poteca. Drumul nu era foarte dificil de străbătut, pentru că fusese bătătorit înainte de alții, așa că Loraine se cățăra cu ușurință, ținându-se, din când în când, de firele de iarbă înaltă.

Capela pe care o descoperise fusese construită din piatra muntelui și avea o ușă care dădea spre partea din care se vedea râul. Ușa era însă închisă în acel moment și Loraine regretă că făcuse drumul până acolo, dar când dădu să plece, zări o tăblie de piatră, fixată în peretele de lângă ea. Loraine se apropie și citi cu atenție. Se povestea întâmplarea pe care o auzise atât de la Mollie cât și de la Wade, pomenindu-se două nume cu rezonanță franceză. Apoi, cu litere ceva mai mici, dar, evident, mult mai noi, stătea scris:"Și-a pierdut, de asemenea viața, încercând să învingă acest pisc, Patrick Farnley din Sainte Beauve."

După primele tresăriri provocate de șoc, Loraine înlemni. De aceea ținuse Mollie să ajungă până aici... Loraine nu se gândise niciodată că va găsi o dovadă atât de palpabilă, despre moartea lui Patrick, iar acum era extrem de surprinsă. Se dădu câțiva pași înapoi pe cărare și privi în sus, spre vârful înalt. Era încă înzăpezit când îl escaladase fratele său, ceea ce îl făcuse încă și mai periculos, din cauza avalanșelor. Patrick fusese foarte curajos, se gândi Loraine și lacrimile care-i împăienjeniră privirea începură să

curgă râuri-râuri pe obrajii care-și pierduseră culoarea, odată cu descoperirea numelui fratelui său, într-un loc atât de neașteptat. Nu înțelesese niciodată de ce Patrick, un om atât de rezervat și de puțin comunicativ, escaladase muntele de unul singur, în primele zile ale primăverii, când se știa că muntele era periculos. Acum însă, începu să înțeleagă necesitatea lui interioară. Loraine ar fi dat oricât acum ca mama sa să știe de această capelă, de acolo de unde era, pentru ca sufletul ei să se liniștească măcar puțin. De ce nu le spusese nimeni, nimic, despre toate acestea?...

Se făcuse întuneric și coborârea devenise mult mai anevoioasă, dar farurile mașinii îndreptate spre ea o ajutară să străbată poteca. În sfârșit, ajunse și deschise portiera. Wade zăcea pe scaunul de lângă locul șoferului, rigid și palid, ca un mort.

– Wade, Wade, strigă înspăimântată Lorena, ce s-a întâmplat?

Cu un oftat prelung, Wade se întoarse spre ea, extrem de încet:

– De ce nu mi-ai spus că te simți atât de rău?

– Mă simt foarte rău, da' nu-ți face probleme. Am încercat azi-dimineață să sar peste niște obstacole cu Pete. El nu e făcut pentru așa ceva, dar m-a incitat Andra...

Andra... Din nou Andra... Nu era însă timp acum pentru astfel de gânduri.

– Trebuie să te vadă un doctor. Trebuie să găsesc urgent o casă, de unde să sun.

– Nu-i nicio casă pe-aici. Loraine, trebuie să conduci tu.

– Să conduc? întrebă ea stupefiată. Nimeni n-ar putea conduce pe drumurile astea după o singură lecție.

– E absolut necesar să faci asta, nu mai pot.

E mai ușor decât dacă ar fi trafic. Amintește-ți ce ți-am spus cu o zi înainte și dă-i drumul.

Tremurând din cap până-n picioare, Loraine se așeză la volan și încercă să execute ceea ce o învățase Wade cu o zi înainte. Când mașina se puse în mișcare, Loraine simți că se sfârșește de emoție. Conduse așa, încet-încet, câteva minute, dar avea impresia că trecuseră patru ore. Deodată, în mijlocul drumului, chiar în fața mașinii, se opri o căprioară, uitându-se speriată spre luminile care o învăluiră. Loraine încercă să frâneze, dar pierdu controlul volanului, iar mașina intră într-o zonă nisipoasă, afundându-se în terenul fragil. Loraine opri motorul. Nu se auzea nimic în preajmă, în afară de țipătul plângăreț al unei păsări de noapte.

Disperată, Loraine porni pe jos, cale de vreo jumătate de oră, în speranța că va găsi un ajutor. Nu era însă nicio casă, nicio așezare omenească, de orice tip ar fi fost, și nicio mașină nu se zări trecând. Doar întunericul nopții tot mai adânc și mai înfricoșător.

Se întoarse și privi sfârșită roțile mașinii, ascunse aproape în întregime în nisipul încă umed după aversele din acea dimineață. Era nevoie de o putere supraomenească pentru a le putea urni.

Intră în mașină și-l chemă în șoaptă pe Wade. Îi luă pulsul și se gândi la cât de îngrijorată trebuia să fie Mollie că nu ajunseseră la cină. După un timp, se auzi o mașină și Loraine, cu inima bătându-i nebunește de speranță, se îndreptă spre șosea, postându-se apoi în lumina farurilor care rupseră întunericul adânc. Înăuntrul mașinii care oprise brusc se vedea doar șoferul, care însă rămase locului, nemișcat. Părea un european din est, după înfățișare și atitudine.

Loraine îi explică în engleză situația ei și el dădu din cap, în semn că înțelege, apoi răspunse cu greutate:

– Voi trimite un doctor.

După care porni din nou motorul și se pierdu în noapte.

Puțin mai liniștită, Loraine se întoarse la volanul mașinii, încercând din răsputeri să pornească. Își puse apoi urechea în dreptul inimii lui Wade. Din fericire, bătea regulat, în ciuda rigidității corpului.

Apoi, văzând că nu se mai aude nimic prin preajmă, dar sperând încă în promisiunea străinului, Loraine ieși din nou la drum și se așeză în iarba înaltă, lăsând vântul rece să-i biciuiască obrajii. Deși îngrozitor de îndurerată, Loraine își aminti că se îmbrăcase în cel mai elegant costum al său și inima i se strânse de părere de rău când se gândi că va trece încă multă vreme până să-și poată cumpăra altul de aceeași calitate.

***

Mollie își aștepta fratele pentru cină până târziu. După toate calculele ei, trebuia să se fi întors cel mai târziu la ora nouă. Wade îi promisese că vor cina împreună în seara aceea. La ora zece renunțase să mai aștepte cu cina caldă și se întoarse în sufragerie.

– Nu trebuie să mă îngrijorez, spuse ea cu voce tare. E și Loraine cu el și păreau să fie într-o relație foarte frumoasă.

Ridică, totuși receptorul și sună la hotel.

– Nu, domnul Blain nu s-a întors încă.

Mollie își aprinse o țigară și ieși în stradă. Trebuia să admită că de când cu povestea cu fata aceea, încrederea în fratele său se diminuase considerabil. Simțea însă că n-avea de ce să își facă probleme în legătură cu relația lui cu Loraine.

Mollie se întoarse la telefon, chemă din nou hotelul de la marginea lacului și ceru să i se facă legătura cu domnul Mackenzies. Când acesta se auzi la capătul celălalt al firului, Mollie îi explică totul.

– Un moment, spuse el, e și Bret aici, și vrea să-ți vorbească.

– Loraine e cu el? interveni brusc Bret.

– Da, și de-asta cred că li s-a întâmplat ceva, pentru că ea mi-ar fi trimis, cu siguranță, un mesaj, dacă avea această posibilitate.

– Rămâi acolo, spuse Bret, voi fi la tine în cinci minute.

Mașina lui se auzi într-adevăr foarte curând, venind cu o asemenea viteză încât Mollie avu un moment impresia că va dărâma școala.

– Ai spus că au plecat la Tipicua? întrebă Bret, intrând ca o furtună.

– Mergem să îi căutăm, dar mai întâi trebuie să-l anunțăm pe doctorul Carland.

– Pe John? De ce?

– Poate va fi nevoie de el.

– Nu, lasă, dacă a avut nevoie de un doctor, până acum l-au găsit, nu e nevoie să-l deranjezi pe John. Dacă au avut un accident...

– Ce te face să crezi că au avut un accident?

Nu e trafic lunea, în munți.

– Mașina nu e tocmai nouă și... Sau poate au rămas pe undeva, fără mâncare și în frig.

– La asta mă gândeam și eu, așa că am luat, la repezeală, niște lapte cald în termos și o sticlă de whisky. Tu ia un pardesiu pentru Loraine. Lui Wade îi voi da trenciul meu. Și să mergem, odată, Mollie, pentru numele lui Dumnezeu.

Mollie se retrase o clipă să caute pardesiul Lorainei și reveni în cea mai mare grabă, urmându-l pe Bret, care o zbughi deja pe ușă afară și sări apoi la volan, cu o viteză uimitoare.

Mergeau de ceva timp, când Mollie își jură că nu se va mai urca în mașină cu Bret, în viața ei.

– Nu prea îți place Wade, nu-i așa, Bret? întrebă Mollie, în timp ce urcau drumul spre munte.

– N-are acum nicio importanță dacă îmi place Wade sau nu, Mollie. E un băiat bun, în general, dar...

– Ești încă împotriva lui, după cele întâmplate cu optsprezece luni în urmă, e adevărat? Totuși, ai fost foarte drăguț că ne-ai ajutat, după ce a ieșit din spital.

– Eu n-am făcut nimic. Totul a depins de Mackenzies.

– Dar Bret, orice om poate fi iertat după prima abatere.

– Oricum, cred că întâmplarea aia l-a vindecat. Acum, umblă să se însoare.

– Dar nu are nicio legătură, în momentul de față.

– O vânează și pe Loraine și pe Andra. Doar că Andra caută un bărbat mai puternic. Cu Loraine, poate fi mai ușor. Dacă ea va mai rămâne puțin aici, sunt sigur că o poate cuceri.

– Nu e adevărat, spuse Mollie. I-am cerut în mod special s-o lase în pace pe Loraine.

Discuția aceasta o reduse pe Mollie la tăcere. Observase întotdeauna la Wade o pornire instinctivă de a o proteja pe Loraine. Era totuși adevărat?... Simțea nevoia să o protejeze? Mollie își strânse mai bine pardesiul pe lângă corp. Spera că avea dreptate.

Capitolul 7

Loraine rămase în iarba înaltă până simți că îngheață de-a binelea. După o jumătate de oră de când se așezase acolo așteptând, intră într-o ușoară amorțire. Rămase așa până într-un târziu, când îl auzi pe Wade chemând-o. Atunci, ridicându-se cu picioarele ca de lemn, se apropie de geamul dinspre el.

– Te simți mai bine, Wade? întrebă ea repede.

– Oh, Doamne, spuse el, îmi pare atât de rău. Ce oră e?

– E aproape miezul nopții. Mollie cred că e foarte îngrijorată. Ai văzut că roțile mașinii s-au înfundat în nisip?

– Da, cred că am realizat asta chiar atunci, dar n-am fost în stare să reacționez. Nu avem nicio șansă să fim ajutați la ora asta. Va trebui să facem ceva, totuși.

– Dar te poți mișca?

– Ajută-mă să trec la volan.

– Nu se poate face nimic, am încercat totul.

– Ți-am spus că trebuie să ieșim de-aici.

– Hai, uită-te la roți și spune-mi exact cât de adânc s-au înfundat, spuse el, încă gemând de durere, după ce Loraine îl puse cu mare greutate la volan.

Apoi, în timp ce ea era afară, cercetând situația, îl auzi strigând:

– Ïnlătură nisipul cu mâinile, Loraine. Îmi pare rău că îți cer asta, dar e singura soluție.

Loraine îl ascultă, gândindu-se doar la posibilitatea ieșirii de acolo. Din timp în timp, Wade apăsa pe accelerator... Când văzu mașina urnindu-se, tânăra își plesni fruntea cu palmele, apoi, cu toate puterile, împinse mașina până când o văzu ieșind pe șoseaua de țară, după care sări înăuntru.

Wade conduse încet, cu o singură mână, aproape o oră, când în fața lor se zări un autovehicul venind în viteză.

– Dumnezeule, e Bret, exclamă plină de surpriză Loraine. E și Mollie cu el... Semnalizează, Wade!...

Următoarele minute se scurseseră într-o confuzie totală, pentru Loraine.

Ea fusese mutată în mașina lui Bret, iar Wade fusese așezat pe scaunul de lângă volanul mașinii sale. Băuseră whisky și lapte cald, fuseseră înveliți cu atenție.

-Sper că n-ai mari probleme cu condusul acestei mașini, Mollie, spuse Bret, în timp ce aceasta se așeză pe scaunul șoferului.

– Nu, Bret, înainte de a-i aparține lui Wade, această mașină a fost a familiei mele, așa încât am condus-o de nenumărate ori.

– Foarte bine, Mollie. Grăbește-te, atunci. Eu voi opri undeva în drum pentru a-l anunța pe doctorul Carland să vă aștepte.

Pe Loraine o iau la mine. în noaptea asta.

– De ce? răspunse Mollie cu ochii cât cepele.

– Wade va avea nevoie de tine, așa că trebuie să-l iei la tine. Poți conduce, Mollie?

– Da, înainte, această mașină a aparținut familiei și am condus-o de multe ori.

– Bret îl potrivi pe Wade mai bine pe scaun, îi turnă niște whisky pe gât, îi dădu niște lapte cald, îl înveli cu trenciul lui. Hai, grăbește-te, spuse el, punând prietenește o mână pe umărul lui Mollie. Îi voi telefona lui Carland să te aștepte. Îi privi apoi cum se îndepărtează și sări în mașina lui, alături de Loraine.

– Peste puțin vei fi în pat, îi spuse el.

– Te rog du-mă la școală. Voi dormi în sufragerie. Cum se face că ne-ați găsit?

– Mollie a sunat la hotel și eu eram acolo.

Nu mai vorbiră nimic și Loraine se cufundă amorțită în scaunul ei, refăcând în minte filmul zilei trecute.

Wincona Lodge era cufundată în întuneric când ajunseră. Bret deschise singur ușa.

– Gabi nu e niciodată pe-aproape, când am nevoie de ea. Spune-mi, când ai mâncat ultima oară?

– Am băut niște ceai și am mâncat niște prăjituri la Tipicua.

Pe masa din sufragerie se afla o tavă. Bret ridică grăbit capacul.

– Cafeaua e încă fierbinte, dar aș vrea să încerci mai întâi un sandviș. În alte circumstanțe, se gândi Loraine, i-ar fi plăcut nespus aceste momente de singurătate cu Bret, la o oră în care cei mai mulți dormeau.

– Trebuie să-ți aduc ceva cu care să te îmbraci la noapte, spuse el, după care dispăru, pentru a se întoarce cu o pijama.

– Sper să nu-ți faci foarte multe probleme că îți dau pijamaua asta. Gaby are destule în dulapul ei. Am ales ce am considerat că îți vine mai bine. Îți voi arăta baia și dormitorul. Loraine se ridică și-l urmă cu supușenie. În ușa de la baie, Bret îi observă mâinile. Sub unghiile fragile rămăseseră urmele efortului ei de a elibera roțile mașinii lui Wade.

– Ce ai făcut? De ce nu mi-ai spus că ești în halul ăsta?

Loraine îi făcu apoi un scurt istoric al zilei care tocmai trecuse.

– E cea mai stranie poveste pe care am auzit-o vreodată, exclamă Bret, după care luă din dulăpiorul de pe peretele băii un pansament și niște spirt și-i tamponă degetele rănite.

– Dar nu m-am spălat pe față, încă, spuse Loraine.

– Te spăl eu, spuse Bret și începu s-o săpunească cu un burete. Parcă ai avea zece ani, așa.

– Nu vreau să am zece ani.

Mă simt, de fapt, foarte bătrână.

– Asta nu mă surprinde... Îți plac canadienii?

– Bineînțeles.

Chiar și dumneata, în aceste momente.

Bret ridică ușor dintr-o sprânceană:

– Ce vrei să spui? Mă tachinezi tu, dacă nu te tachinez eu, nu-i așa? Oricum, nu-mi place să supăr fetele înainte ca ele să meargă la culcare. Vise plăcute, iubito, spuse el închizând ușa. Loraine simți că ar fi vrut să mai stea cu Bret, să-i simtă prezența aproape, aproape...

După câteva minute, când se afla deja în pat, Loraine îl auzi pe Bret vorbind la telefon, după care se apropie de ușa ei, spunându-i cu voce tare, fără să deschidă:

– Loraine, Mollie și Wade vor rămâne peste noapte la doctorul Carland. Mâine, Wade va fi transportat la clinica stației, unde i se vor face niște raze.

– Mulțumesc, șopti ea. Noapte bună.

Se scursese ceva timp de când Loraine intrase în pat. Emoțiile ei erau acum o adevărată mixtură de entuziasm și de disperare. Putea să-i fie recunoscătoare lui Wade pentru momentele pe care le trăia acum, pentru că s-ar fi putut foarte bine să nu știe niciodată că, sub același acoperiș cu Bret, putea simți și încântare.

Dinspre munte venea o briză atât de proaspătă, încât Loraine savură clipe în șir această plăcere. Dar muntele îi amintea, inevitabil, de Birdeye Peak și de capela cu o cruce în vârf și de numele lui Patrick pe tăblia de piatră. Nu-i vorbise lui Bret de toate acestea, dar acum își imagină reacția de simpatie din ochii lui, dacă ar fi făcut-o. Gândurile astea în legătură cu Bret o nelinișteau... În nicio altă împrejurare nu le-ar fi avut. Căzu într-o stare de semi-trezie, cu toate aceste idei în mintea sa înfierbântată de tot ce trăise în acea zi și chiar avu impresia că îl simte pe Bret intrând și că-i simte brațele cuprinzând-o cu căldură, în timp ce buzele lui apăsară prelung buzele ei.

***

A doua zi dimineață, Loraine se trezi foarte târziu. Soarele era deja sus, păsările ciripeau cu voioșie zburând de colo-colo. Loraine se întinse în așternut, căscând relaxată. Privi camera încăpătoare, mobila cu încrustații aurii, pernele fotoliilor cu broderiile lor indiene... O cameră perfectă pentru ca cineva să se simtă foarte bine primit, își spuse Loraine.

În timp ce se desfăta, cu imaginile acestea îmbietoare, ușa se deschise de două degete, se auzi o bătaie discretă, după care Gaby se îndreptă spre masă cu o tavă în mâini.

– Micul dejun, spuse ea. Bună dimineața.

– Bună dimineața, doamnă Muraille. Nu trebuia să vă deranjați pentru mine.

– Ești oaspetele nostru. Deși unul mai puțin obișnuit. E pentru prima dată când o femeie necăsătorită rămâne peste noapte aici.

– Dar domnul Winthrop nu v-a explicat ce s-a întâmplat?

– Nu e treaba mea să mă amestec în toate astea.

– Tonul dumneavoastră îmi spune că nu sunteți foarte încântată de faptul că am fost cazată aici. Mă tem că nu m-ați agreat niciodată.

– Poate am greșit... De fapt, se pare că nu ești ca cealaltă doamnă Farnley, să încerci să obții avantaje din tot ceea ce se întâmplă.

– Cumnata mea vine des pe-aici?

– Mai bine s-ar muta aici, pentru că stă atât de mult încât nu știu de ce și-a mai rezervat cameră la hotel. E în fiecare zi aici. Și dacă nu stă ea până după miezul nopții, atunci rămâne Bret la ea, până aproape de zorii zilei. E foarte periculoasă, femeia asta. E

foarte dulce și tandră cu el la suprafață, dar rece ca un aisberg în inimă.

– Dar domnul Winthrop este prea inteligent ca să cadă în plasă.

– Se comportă ca orice bărbat care și-a pierdut mințile după o femeie. Nu știi nimic despre toate astea, fetițo, așa că...

Nu mai continuă și ieși valvârtej.

Loraine se strânse în așternut, aducându-și genunchii la piept și sprijinindu-și de ei bărbia.

Petrecu astfel câteva minute, gândindu-se, foarte concentrată, la enigmatica soție a fratelui ei, când Gaby intră din nou, purtând pe braț o rochie albastră.

– Bret a adus-o azi dimineață de la școală, spuse ea, lăsând rochia pe marginea patului. Dacă vrei, îți voi repara bluza cu care ai fost îmbrăcată.

– Nu, mulțumesc, mă descurc și singură. Domnul Winthrop e aici?

– Da, așteaptă să te vadă.

– Voi coborî imediat.

– Nici nu te-ai atins de mâncare.

– Aș vrea să-mi puneți niște cafea în ceașcă și voi încerca și să mănânc puțin în timp ce mă îmbrac.

– Îmi pare rău, că n-ai mâncat și cred că a fost din cauza mea.

– Din cauza dumitale? Nu, nici vorbă.

– Ba da, ți-am văzut ochii în timp ce vorbeam despre doamna Farnley. Și tu abia aștepți s-o vezi plecând de-aici.

– Mă tem că da.

– Să nu te temi niciodată de lucrurile bune, spuse Gaby. Mă poți ajuta să scăpăm de ea. Spune-mi, însă, e adevărat că vrei să pleci din Canada?

– Da, voi pleca foarte curând, sper.

– Asta-i foarte bine. Trebuie să văd ce putem face până atunci. Bea-ți cafeaua și coboară, atunci, cât poți de repede, pentru că domnul Winthrop a întârziat deja foarte mult la serviciu din cauza ta, spuse Gaby pe un ton de reproș evident, apoi părăsi încăperea.

În mai puțin de cincisprezece minute, Loraine coborî în sufragerie. Bret era ocupat cu scrierea unei scrisori, dar își ridică repede capul la apariția ei.

– Bună dimineața. Ce-ți mai fac mâinile?

– Sunt mai bine, mulțumesc. Sunt, de asemenea, foarte recunoscătoare că mi-ai adus această rochie. Îmi pare foarte rău că te-am reținut de la treburile dumitale în dimineața asta.

– Cine ți-a spus asta? Gaby? Nu luaa prea mult în seamă ce spune ea. Ar vrea să fie, mereu, singura femeie din casa asta. Ia loc.

Loraine se așeză, dar nu în locul indicat de el, ci pe un scaun de lângă ușa. Bret îi întinse o țigară, îi oferi un foc, după care aprinse una pentru el însuși. Nu părea deloc grăbit.

– Am niște vești pentru tine. Mollie m-a sunat și mi-a spus că Wade va fi dus la fermă, în curând. L-a rugat pe unchiul său să vină până aici, pentru a conduce el în locul lui Wade. N-o să-ți vină să crezi, dar Wade abia așteaptă să plece.

– Nu mă surprinde. Oricum, port și eu o parte din vină, că e acum în situația asta. Dar vina cea mai mare o poartă Andra. Ea l-a întărâtat la toate acele întreceri.

– Wade are douăzeci și șapte de ani, nu mai e un copil. Știa ce poate și ce nu poate Pete. Ea a făcut doar ceea ce ar fi făcut orice tânără amazoană, iar Wade a fost destul de prost pentru a se supune.

– A, ești la curent, atunci, cu această întâmplare.

– Da, am văzut-o azi-noapte pe Andra și mi-a spus totul, cu lux de amănunte.

– Niciun bărbat n-ar fi dat înapoi, în fața unei astfel de femei.

Bret o privi cu luare-aminte.

– De ce o urăști atât de mult? Ea nu-ți poartă pică pentru nimic.

Îi urăște doar pe cei care îi pot dejuca planurile și eu nu fac parte din această categorie, ar fi vrut ea să răspundă ¸dar își stinse apăsat țigara, după care replică hotărâtă:

– Mie îmi displace orice persoană care terfelește numele lui Patrick.

– Când a făcut, asta? aproape că urlă Bret.

– Nu a făcut-o explicit. Mă rog, nu mă mai afectează asta acum, dar nu-mi poți cere să uit.

Loraine făcu o pauză, apoi spuse:

– Îți amintești că am vrut să-ți cer o favoare?

– Da. N-am mai adus vorba despre asta, pentru că am fost sigur că dacă voi ignora acest subiect, îl vei aduce tu în discuție. S-auzim, deci.

– Ești cel mai apropiat prieten al Andrei, aici. Ți-a răspuns la scrisoare pentru că a simțit că ești o persoană specială și te admiră foarte mult.

– Ceea ce nu s-ar putea spune despre tine, nu-i așa?

Eu te iubesc, ar fi vrut să răspundă Loraine, conform sentimentelor din acel moment, dar se controlă cu hotărâre și spuse:

– Am venit în Canada pentru a o întâlni pe Andra și pentru a-mi vedea nepoțelul, dar ea refuză să-mi dea această permisiune.

Bret aruncă impacientat țigara.

– Dar n-ai de gând să încetezi odată cu tot circul ăsta despre datoria ta? La ce te ajută toate astea?

Era mult mai nervos decât ar fi fost normal într-o astfel de situație, iar Loraine se gândi cu inima strânsă la motivul real al acestei reacții. Își amintise, probabil, că Andra avea deja un fiu, dar atâta timp cât ea nu vorbea despre asta și o putea ține departe de băiatul ei, această realitate nu era atât de deranjantă. Acum însă problema devenea spinoasă, poate, din punctul lui de vedere. Dacă se căsătoreau și aveau alt copil...

Loraine își aruncă țigara pe fereastră, în grădină, apoi se grăbi să răspundă.

– Am cunoscut-o pe Andra și am fost dezamăgită. Poate mă va dezamăgi și copilul, dar după ce-l voi vedea, voi fi liberă să...

– Liberă să te întorci? o întrebă el.

– Să-mi văd de viața mea.

– Nu cred că Andra va ține cont de părerea mea, dar voi încerca să-i spun să te lase să-ți vezi nepotul.

– Te rog foarte mult și promit că nu-ți voi cere nimic altceva, niciodată.

Bret își aruncă ochii pe fereastră și spuse cu o nervozitate abia reținută.

– Îi voi spune Andrei ce m-ai rugat.

– Îți rămân îndatorată.

– Las-o moartă!

Intenționase să mai spună ceva, dar Gaby intră în cameră.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, în culmea irascibilității.

– Vroiam doar să știu dacă rămâneți la prânz, domnule Winthrop.

– Ce dracu', te-a apucat?

– De ce?

– Eu sunt domnul Winthrop pentru tine doar când ai ceva de împărțit cu mine.

– Vroiam doar să vă întreb despre prânz, răspunse ea, afectată.

– Nu rămân la prânz, dar domnișoara Farnley, da. Mă întorc diseară, s-o duc la școală. Fără niciun alt cuvânt, Bret ieși nervos și-l auziră pe urmă intrând în garaj.

– Am reușit să-l enervăm, spuse Gaby.

– Se enervează prea ușor, iar de data asta chiar nu a avut niciun motiv.

– Nu se enervează ușor, acum cred că a bănuit că m-a surprins faptul că te-am găsit aici azi-dimineață.

– Chiar v-ar deranja atât de mult dacă domnul Winthrop s-ar căsători?

– Nu m-ar deranja deloc, dacă ar găsi pe cineva la înălțimea lui. Din păcate, o astfel de femeie e foarte greu de întâlnit.

– Ah, să nu exagerăm, nu-i decât un bărbat ca toți bărbații.

– În orice caz, e prea bun pentru această femeie care ți-a fost cumnată. Când ea va veni aici, eu voi pleca.

"Când", nu "dacă", observă Loraine, și simți o durere care-i aduse lacrimi în ochi.

Gaby băgă de seamă, probabil, schimbarea Lorainei, pentru că renunță să mai vorbească despre asta.

– Vrei friptură la prânz? întrebă ea, brusc.

– Nu, mulțumesc. Voi pleca la școală.

– Ted nu cred că te va duce, dacă Bret a zis să rămâi aici la prânz.

– Atunci voi merge pe jos până la hotel, iar acolo voi găsi eu ceva.

– Voi, englezii, nu vă schimbați niciodată stilul, spuse Gaby, ofensată. Dar copiii voștri vor fi canadieni...

– Nu sunt emigrantă, răspunse Loraine. Acum, aș vrea să plec.

– Stai, îl chem pe Ted să te conducă la școală.

Loraine se retrase în camera în care dormise, își împături hainele cu care fusese îmbrăcată cu o zi în urmă și le puse într-o sacoșă; nu trecuseră nici zece minute că motocicleta cu ataș a lui Ted se auzi în fața casei.

Loraine coborî în grabă și în mai puțin de cinci minute erau deja în drum spre școală. Ted nu avu niciun chef de vorbă, iar Loraine cu atât mai puțin. Totuși, când o lăsă în fața școlii, el o salută prietenește:

– Pe curând, domnișoară.

În școală nu se simțea nicio mișcare și Loraine intră s-o caute pe Mollie în dormitor. Nu era însă nimeni pe nicăieri și Loraine se retrase în bucătărie, unde își prepară un prânz simplu, cu pâine prăjită și niște fructe.

Nu după mult timp însă apăru și Mollie, care ridică surprinsă din sprâncene văzând-o.

– Dar te așteptam abia diseară.

– Am venit mai devreme. Vrei niște pâine prăjită?

– Te rog.

Mollie luă între timp un corn, îl unse cu unt și presără deasupra sare și piper.

– Am dormit cu Wade la John, știi deja de la Bret, nu-i așa?

– Da.Ți-a spus Wade ce s-a întâmplat cu noi?

– Nu prea multe. Pot vorbi foarte deschis cu tine?

– Bineînțeles.

– Spune-mi, atunci, s-a întâmplat ceva între tine și Wade, acolo?

– Nu, Mollie.

– Ah, slavă Domnului. Știu că Wade ar vrea să vă căsătoriți, dar n-ai fi fericită cu el. Noi, cei din familia Blain, suntem foarte dificili.

Restul zilei fu caldă ca o zi frumoasă de vară.

Loraine făcu cumpărături, găti, citi puțin fără însă a putea reține ceva, și făcu o plimbare pe sub copacii de pe aleile de lângă școală.

Târziu, în pat, Loraine se gândi că misiunea ei în canada se apropia de sfârșit. Îl va vedea, poate, în curând, pe micul Patrick, după care se va întoarce acasă. Rostul călătoriei ei, astfel, se va fi împlinit.

Capitolul 8

A doua zi, Bret le timise un mesaj, prin care le invita sâmbătă la o petrecere la hotelul de pe lac. Puțin surprinsă de această invitație, Mollie acceptă totuși bucuroasă, în numele amândurora.

Loraine era în aceste zile când veselă, când visătoare, dar oricum, destul de calmă, dată fiind natura ei englezească.

Ceea ce se întâmplase, totuși, vineri, o luase prin surprindere.

Era la bucătărie, pregătind ceva de mâncare, când auzi o bătaie scurtă în ușă. Crezând că e unul dintre băieții pe care-i chemase s-o ajute la niște treburi gospodărești, strigă un "intră" foarte vesel, fără însă a-și întoarce privirea.

În locul obișnuitului "'Neața, don"șoară", Loraine auzi însă un fâșâit mătăsos și simți un parfum pătrunzător.

Se răsuci încet, curioasă să vadă cine a intrat și nu mică îi fu surpriza s-o vadă pe Andra rezemată de ușa pe care o închise scurt în urma ei.

– Ai fi putut da un telefon înainte să vii aici, spuse Loraine tăios.

– A, da? Mă rog, era prea important ceea ce trebuia să-ți spun, pentru a mai pierde vremea cu telefoanele. Am putea vorbi aici fără să fim deranjate?

– Mă tem că îmi ceri prea mult, în acest caz.

– Presupun că bănuiești de ce am venit, spuse Andra, fără a lua în seamă îndemnul Lorainei de a se așeza. Azi-noapte, Bret mi-a cerut să te las să-l vezi pe fiul meu. Am fost atât de nervoasă, încât n-am putut să răspund nimic și e posibil ca el să fi luat asta ca pe o capitulare.

– A, și ai venit să-mi spui că, de fapt, nu ai făcut-o.

– Am venit să-ți spun să-ți vezi de treburile tale, pentru că m-ai adus la exasperare.

Dacă ai fi avut bunul-simț să nu-l amesteci și pe Bret în această poveste, poate aș mai fi putut tolera comportamentul tău. Așa, însă, trebuie să se sfârșească aici cu toate astea. În plus, tot târgul știe deja că ai dormit noaptea trecută la Wincona Lodge. Nu cred că poți nega asta. Gaby a avut grijă să răspândească vestea, încă de la primele ore ale dimineții.

– Cum aș putea nega? Dar n-a fost nimic din ceea ce insinuezi tu.

– A, știu, îl cunosc prea bine pe Bret pentru a-mi închipui că s-a încurcat cu una ca tine. Știu că această Gaby Muraille a înflorit foarte mult povestea, pentru a-mi face rău. Știu că nu mă suportă, dar după această noapte, am un motiv în plus să te văd plecată de aici, cred că înțelegi asta.

– Nu mă interesează ce se bârfește pe seama mea, dar dacă ești atât de dornică să mă vezi plecând, de ce nu-mi permiți mai repede să-mi văd nepoțelul? După asta, nu va mai fi nimic, aici, care să mă rețină.

– Nu vei avea niciodată această permisiune, așa că poți să-ți faci bagajele.

– Nu-mi vei permite să merg la fermă, pentru o jumătate de oră, nici de dragul lui Bret?

– Nu voi face asta nici la insistențele lui. Ai o idee foarte falsă despre loialitate, fetițo, exact ca fratele tău.

– Apropo, ai fost vreodată la capela de la Birdeye Peak?

– Nu mă uit niciodată înapoi și, de altfel, nu pentru a vorbi despre fratele tău am venit azi aici. Vreau să te avertizez să nu mai stai între mine și Bret.

– Nimic nu poate sta între tine și ambițiile tale deșănțate. Mă întreb câtă lume ai tras pe sfoară. Mă rog, sper că va veni o zi în care te va mustra conștiința.

– Uită-te mai bine la tine...Și, dacă ești atât de avidă de adevăr, ți-l voi spune fără alte menajamente. Știi deja că nu l-am iubit niciodată, pe fratele tău. Ești curioasă să afli de ce m-am măritat cu el. Ei bine, când l-am cunoscut pe Patrick, eram, de fapt, foarte săracă. Trăiam într-un palat, puteam să frecventez cele mai înalte cercuri, să am hainele pe care mi le doream, dar nu aveam niciun cent pe mâna mea. Tatăl meu vitreg nu avusese niciodată copiii lui proprii și-mi promisese că îmi va da o mare parte din averea lui, după ce voi avea primul copil.

– Dar erau o mulțime de alți bărbați care îți acordau atenție.

– Fratele tău mă iubea pentru mine. Ceilalți mă vroiau pentru perspectivele pe care le aveam.

– Nu mă miră acum comportamentul lui Patrick. L-ai lăsat să înțeleagă faptul că doar te-ai folosit de el, nu-i așa?

– Ah, nu-ți bate capul cu asta. Era tipic pentru Patrick să sufere în tăcere.

– Poți să-mi spui tot adevărul, acum... Sunt sigură că mai ai încă multe de ascuns.

– Ceea ce ți-am spus, le-ai fi aflat cu siguranță la fermă. Femeia de acolo știe foarte bine această situație și nu e chiar persoana cea mai potrivită pentru a păstra un secret. Alte lucruri le știam doar eu și Patrick și nimeni nu le va mai putea afla, niciodată.

Loraine o privi pe Andra cu ochii măriți. Ce femeie diabolică! Era în stare să sacrifice pe oricine și orice, pentru interesele ei meschine.

– Nu mai ai niciun chef să-l vezi pe micul Patrick, nu-i așa? întrebă Andra cu o satisfacție răutăcioasă pe față.

– Doamne, cât de milă mi-e și de el și de tine.

– Vezi-ți, mai bine, de tine... Fiul meu va avea un viitor strălucit. Și eu, de asemenea.

– Îi voi spune lui Bret tot ce am auzit azi de la tine.

– Da, dar n-o vei face. Ești îndrăgostită de el.

Loraine simți că-i fuge pământul de sub picioare.

– Cum ai ajuns la această concluzie atât de năstrușnică? întrebă ea, palidă de-a binelea.

– Voi, cei din familia Farnley, nu vă puteți ascunde sentimentele, iar eu nu sunt o novice în problemele astea. Așadar,

vei prinde primul tren spre sud, nu-i așa? Cred că e duminică noaptea.

Fără a mai saluta și încercând să iasă fără a fi observată de alte, persoane din școală, Andra se îndepărtă, satisfăcută.

Loraine își prinse obrajii în palme și se foi neliniștită în scaun. După un minut, însă, se ridică, pentru că Mollie trebuia să vină pentru prânz.

Următoarele ore, Loraine nu mai avu timp să se gândească la Andra.

Mollie dăduse o mică petrecere la școală pentru părinții elevilor, așa că, până la ora șase, când începură să sosească oaspeții, amândouă fuseseră foarte ocupate. Mollie era foarte schimbată, față de perioada când sosise Loraine aici. Se îmbrăca mult mai vesel, iar fața îi întinerise cu fiecare zi.

La sfârșitul petrecerii, Mollie se declară mulțumită de rezultat și propuse să se retragă amândouă la culcare. Meritau.

***

A doua zi dimineață, Loraine se trezi odată cu primele raze de soare. Se îndreptă gânditoare spre fereastră, trăgând în piept aerul proaspăt și răcoros.

Își aminti că era ziua în care Bret le invitase la picnic și inima îi tresăltă de bucurie că-l va vedea din nou, deși va fi, desigur, în compania Andrei.

Se întoarse în cameră și își cercetă în amănunt hainele din dulap. Nu-i plăcea cum se îmbrăcau de obicei femeile acolo pentru picnic, i se părea mult prea pretențios, așa că alesese o fustă verde, mai veche, un tricou alb și o jachetă din dril, pe care o cumpărase în Canada, dar nu o îmbrăcase până atunci.

Pe la zece și jumătate, veni Wade.

– Mă simt foarte bine, spuse el în loc de salut, intrând în sufragerie cu mersul lui nonșalant. Sunt câteva asistente foarte drăguțe la clinica aia de la "Râurile gemene", așa că a trecut repede săptămâna.

– Dacă ar fi fost cu adevărat foarte drăguțe, cred că nu mai vroiai să pleci de acolo, răspunse Mollie cu umorul ei caracteristic.

– Eh, știi cum e... După câteva zile, nu mai ai ce să descoperi în plus la ele și devine totul atât de plicticos... Nu aceeași ar fi fost desigur situația, dacă eram cu Loraine.

– Asta pentru că Loraine nu ți-ar fi spus niciodată totul despre ea. Hai, grăbește-te, unchiul te așteaptă azi la fermă. A fost foarte bucuros că poți conduce mașina și nu a trebuit să se mai deplaseze el până aici. Se îndreptară cu toții spre mașina lui Wade, când Loraine îl întrebă:

– Spune-mi, te rog, ai văzut, întâmplător, unde e ferma la care Andra îl ține pe fiul ei?

– Da, am văzut adresa pe o scrisoare care i-a sosit la hotel din Alberta. Leigh-Colton, Cherrington.

– Nu știu dacă voi merge, dar vreau să-i scriu acelei femei.

Nu mai avură timp să vorbească nimic despre asta, pentru că mașina lui Bret opri în fața școlii, în fața celei a lui Wade.

– Ai sosit exact la timp, Bret, spuse Wade.

– Cum te simți, tinere? întrebă Bret cu veșnicul lui ton ironic.

– Ca și cum tocmai am pierdut o mie de dolari în schimbul a doisprezece. La revedere, Mollie. Loraine, aștept să-mi trimiți prima scrisoare, spuse el, sărutând-o pe frunte... Mmmm, ce gust bun ai... La revedere, Bret, adăugă, întinzându-i acestuia din urmă o mână foarte fermă.

Ca și cum n-ar fi observat mâna întinsă de Wade, Bret deschise portiera mașinii și Wade sări înăuntru cu vioiciune. Bret trânti portiera, închizând-o cu un zâmbet satisfăcut și Wade se îndepărtă fluturând din mână, fără a mai privi înapoi.

– Dacă sunteți gata pentru picnic, plecăm chiar acum, spuse Bret, puțin cam crispat.

Petrecerea începu pe o terasă de lângă Wincona Lodge, cu prăjituri, bomboane, cafea, alcool și țigări la discreție.

Canoele erau pregătite la mal, toată lumea era veselă și se distra de minune. Mai puțin Andra, care fuma tăcută, parcă pe altă lume.

Loraine și Mollie se urcară într-o canoe pe care se bătuseră mai puțini, alături de două persoane din conducerea stației de la "Râurile gemene" și se înscriseră cu toții în rândul celorlalte, care porniseră deja traversarea lacului, spre insula situată la polul opus. Odată ajunși aici, fripseră carnea, ciupercile, se îngrămădiră la o porție de sos în plus, glumiră, cântară și râseră cu poftă.

– Pare că sărbătorim ceva astăzi, rupse Gaby cu aplomb firul zumzetelor șugubețe. Bret, de ce ne ții așa și nu anunți, în sfârșit, numele alesei tale?

Toată lumea se opri ca la comandă, privind-o pe Gaby, care, cu un pahar de șampanie în mână, îl îndemnă pe Ted la un toast.

– Ce îți mai trece prin cap, acum, Gaby? întrebă Bret, mai în glumă, mai în serios, dar vădit afectat de reacția menajerei sale.

– După noaptea trecută, când Loraine a rămas la tine, tot orașul a vorbit despre asta.

– Ei, da și de ce trebuie să ne amintești această situație chiar la picnic, unde vrem doar să ne distrăm, interveni domnul Mackenzies.

– Dar această petrecere a fost dată exact pentru a se lămuri situația, explică Gaby. Loraine este singură, într-o țară străină și nu e bine pentru reputația ei ca lucrurile să rămână neclarificate.

Loraine se făcuse deja mică în locul în care stătea și ar fi vrut, după aceste cuvinte, să intre în pământ.

– Explică-te tu mai întâi, Gaby... Unde vrei să ajungi?... Vă vine să credeți sau nu, Gaby, fiind pe jumătate franțuzoaică, are un simț al dramei foarte dezvoltat. În plus, a rămas o romantică, încercă Bret să reechilibreze atmosfera.

– Tu ești un vârf în domeniul tău, Bret, și nu se cuvine ca onoarea ta să aibă de suferit, continuă Gaby, trecând peste remarca lui.

– Te rog să nu exagerezi în niciun sens, Gaby...

– În plus, consider că ești un bărbat adevărat și nu vrei ca fata care a rămas peste noapte la tine să fie judecată greșit.

Se făcu o liniște totală, după care Bret întrebă, cu multă seriozitate:

– Și ce anume îmi sugerezi, acum?

– Nu îți sugerez nimic, dar dacă ești logodit cu această fată, e mai bine să faci publică această situație.

Vrând să dreagă lucrurile cu umor, Bret le încurcă și mai rău:

– Nu te-ai gândit că, făcând public faptul că a rămas la mine peste noapte, poate fi în dezavantajul ei?

– Atunci, e adevărat, plesni Gaby din palme. De ce n-ai spus asta de la început? Suntem cu toții foarte, foarte fericiți pentru tine. Vrei să ții un toast? Ted, umple paharele cu șampanie, Bret și-a ales mireasa.

Apoi, fixând-o cu ochi vicleni pe Andra, continuă:

– Doamnă Farnley, cred că trebuie să fiți prima care s-o felicitați pe cumnata dumneavoastră ...

Loraine reuși cu multă greutate să-și simtă picioarele, să le adune sub ea și să se ridice. Își înșfăcă în grabă jacheta și o zbughi printre copaci, fără să mai audă cele spuse de Gaby în continuare:

– Biata copilă, uite cum s-a rușinat. Vom ține un toast mai târziu.

– Care a fost interesul tău în toată această chestiune, Gaby? întrebă Bret roșu de furie, pornind pe urmele Lorainei.

Era foarte greu de ghicit care era culoarea reală a obrajilor Andrei în acel moment, pentru că machiajul gros care-i acoperea fața era ca o mască protectoare, dar răcnetul pe care-l scosese cu câteva momente înainte, pierzându-și cumpătul, fusese destul de edificator.

– Nu mă surprindea nici dacă ne-o serveai gătită la cuptor, mica ta gâscă, replică Andra. Numai că nu ți-au prea ieșit planurile. Bret nu o vrea, iar Loraine este prea britanică pentru a răspunde

cu umor unei astfel de situații. Practic, ești sfârșită. Nu mai ai ce căuta la Wincona Lodge.

– Am încercat tot ce-am putut pentru a-l salva. Dacă s-a întâmplat altfel, voi suporta consecințele. Îmi dai voie? își făcu Gaby cărare, trecând cu mândrie pe lângă superbele picioare întinse cu ostentație de Andra și îndreptându-se spre canoea unde o aștepta Ted.

Capitolul 9

Loraine binecuvântă aerul tare de la poalele pinilor, care o făcu să-și mai revină puțin. Departe de episodul umilitor la care fusese supusă, putea acum, în sfârșit, să respire normal. Nu va mai putea da ochii cu cei care o văzuseră în acea situație, nici măcar cu Mollie.

– Nu e o problemă de viață și de moarte, se auzi în spatele ei vocea lui Bret, surprinzând-o. Vom supraviețui amândoi acestor momente.

– Pentru dumneata va fi ușor, pentru mine, însă, după ce doamna Muraille m-a tratat ca pe cea mai neînsemnată servitoare…

– Sper că îți dai seama că eu nu am nicio vină în toate astea.

– Da, dar puteai s-o oprești.

– Am fost prea surprins de situație. E adevărat că vestea șederii tale la mine peste noapte s-a răspândit ca fulgerul. Gaby a încercat

să salveze, oarecum, lucrurile, punându-le într-o lumină romantică. Și, ca să fiu foarte sincer, am așteptat să văd reacția ta.

– Ai crezut că mă interesează să-i fac să creadă că suntem logodiți?

– Nu m-am gândit, totuși, că vei pune totul la inimă. Oricum, când ne vom întoarce, le voi spune că te-am cerut de nevastă și tu m-ai refuzat. Fața ta va fi, astfel, salvată.

– Sunt într-o poziție falsă, absolut oribilă, replică Loraine.

– Și eu, răspunse el, pe un ton straniu.

– Ce-i vei spune Andrei? întrebă ea, simțind unde bate Bret.

– Tu ce-i vei spune lui Wade?

– De ce m-ar interesa ce spune Wade? Probabil nu-l voi mai vedea niciodată.

– Nu de-asta ai fost atât de ofensată de ceea ce a făcut Gaby?...

– Vreau să rămân singură, acum, răspunse Loraine îndurerată și enervată de cuvintele lui. Voi găsi o cale să mă întorc la Sainte Beauve.

Nu vreau să mă mai întâlnesc cu niciunul dintre invitații dumitale. Nu le mai suport privirile critice.

– A, te vei întoarce chiar acum, cu mine.

– Nu, în niciun caz.

– Loraine, nu vei face o melodramă din toată povestea asta. Oricum, nimeni nu va îndrăzni să-mi critice logodnica. Vom juca acest rol până vei pleca din Sainte Beauve.

– Nu pot să fac asta, strigă Loraine. Nu știu să mint.

– Atunci imaginează-ți că e adevărat. Te vei preface că mă iubești, la fel de bine cum te prefaci că nu-l iubești pe Wade. Pe

mine nu mă vei putea induce în eroare în niciun fel, dar ceilalți nu vor observa adevărul.

– Te interesează atât de puțin cuvintele pe care mi le arunci, încât nu voi înțelege niciodată ce urmărești.

– Ai dreptate, nu vei înțelege niciodată. Dacă te vei gândi mai bine, poate vei fi mulțumită în viitor de situația care s-a creat acum.

– Cum aș putea fi mulțumită de tot acest circ al unei logodne false? Mă simt mizerabil.

– Atunci, n-ai decât să nu te mai gândești că e falsă. Poate, continuă el, e un tip de logodnă mai puțin convențional. Gândește-te că nu prea avem alternativă... Te-ai schimbat foarte mult de când ai venit, Loraine... Am știut întotdeauna că rezerva ta e doar o mască și mă așteptam ca ea să se spargă într-o zi, dar ai întrecut orice așteptare.

– Ești dezamăgit?...

– Vei afla asta altădată.

Loraine privi copacii din jur, ascultă cântecul vesel al păsărelelor, trase în piept aerul înmiresmat. Se logodise cu Bret și era cea mai dezolantă zi din viața ei. Prin acestă logodnă falsă, se gândi Loraine, Bret îi dovedise, de fapt, cât de puțin însemna pentru el.

– Dacă tot e să dăm această bătălie, spuse Loraine brusc, atunci s-o începem chiar acum.

– E doar un joc ca toate jocurile, spuse Bret pe un ton extrem de serios.

– Nu pare că te relaxează prea mult.

– Poate chiar și o logodnă falsă îi poate speria pe bărbați.

– În ce am intrat!... Sunt îngrozită...

– Nu te mai gândi...

Se apropiară de grupul care devenise și mai zgomotos după plecarea lui Bret. Deodată, Lorainei îi trecu prin minte că toate acele persoane își putuseră imagina tot felul de lucruri despre ea și Bret, despre ceea ce putuseră face singuri în pădure și roși până în vârful urechilor, văzându-se nevoită să apară din nou în fața lor.

– E oficial, acum, întrebă o voce din mulțime. Putem să vă felicităm și să vă dăm binecuvântarea noastră?

– A văzut cineva o logodnă oficială fără inel? spuse Bret serios, aprinzându-și o țigară.

– De-asta nu ne-ai spus?... Pentru că n-ai avut timp să dai o fugă până în sud, să cumperi un inel?

– Poate și de-asta, replică Bret.

– Trebuie să vă sărutați măcar, pentru a consfinți public logodna voastră.

– Loraine e prea rușinoasă. S-ar simți prost.

– Nu pare că ați făcut asta nici măcar printre copaci, unde ați fost singuri, replică Andra, cu năduf.

Loraine roși din nou la această remarcă, mai ales că o văzu pe Mollie stând singură, retrasă la rădăcina unui copac și privindu-i gânditoare. Era singura care nu râdea.

– Dacă rămânem aici și după prânz, poate ar trebui să mai facem o plimbare cu canoele, schimbă Bret subiectul.

– Da, și de astă dată cred că e mai bine să fii însoțit de logodnica ta, replică o altă voce din grup.

Porniră cu toții pe lac și Loraine se bucură de briza răcoroasă care-i mai liniștea obrajii încinși.

Bret acceleră puțin vâslirea și se îndreptă spre un loc mai retras, de la marginea lacului.

– Cred că ai simțit și tu nevoia să rămânem singuri puțin. Scoate-ți jacheta și relaxează-te.

Loraine se dezbrăcă și își puse jacheta pe umeri, întinzându-și brațele goale peste genunchi. Ceasul dăruit de Wade la plecare, în locul celui pierdut de ea când încercase să elibereze mașina din nisip, strălucea acum cu putere în razele soarelui care ajungeau până la ei printre copaci.

Bret o privi cu un zâmbet crud.

– A fost ceasul lui Wade, nu-i așa? întrebă el sarcastic, privindu-i încheietura mâinii.

– Da, mi l-a dăruit az-dimineață, pentru că se simțise vinovat că îl pierdusem pe al meu în întâmplările de lunea trecută. N-am vrut să îl primesc, dar a insistat.

Bret o prinse de mână, degetele lui nervoase îi intrară în carne, încercând să desfacă brățara, dar Loraine încă zâmbea.

– Continui să susții că nu v-ați promis nimic unui altuia deși ai acceptat să porți ceasul lui, în semn că reprezintă ceva pentru tine?

– Bret, îi spuse Loraine pentru prima dată pe nume de față cu el… Nu cred că mai vreau să continuăm povestea asta.

– E amuzant, dar și eu simt același lucru.

Degetele lui reușiră să desfacă în sfârșit brățara ceasului și Bret îi flutură, darul lui Wade cu răceală, în față.

– Ar fi foarte rău pentru amândoi, dacă după tot ceea ce am spus despre logodna noastră, cineva ar recunoaște acest ceas pe mâna ta, spuse el și zvârli cu putere ceasul direct în mijlocul lacului.

Cu ochii măriți, Loraine urmări încă surprinsă, vârtejul apei, în locul în care ceasul dispăru în adânc, după care se uită lung la Bret. Acesta continua să privească locul în care aruncase ceasul și ochii lui se întunecară de ură. Loraine se cutremură, pentru că înțelese imediat, cât de mult l-a costat salvarea onoarei ei.

Era aproape cinci când se strânseră cu toții la ceai, după periplul în canoe. După o altă jumătate de oră, se întorceau la Wincona Lodge, fiecare cu cine venise. Mollie schimbase câteva cuvinte cu cei doi colegi ai lui Bret, dar evitase să vorbească ceva cu Loraine.

Ajunși la casa lui Bret, Gaby le ieși în întâmpinare, cu băutura de rigoare.

– Ce-ați zice să cinăm cu toții la hotel? N-ar fi mai comod? sugeră cineva. Ați putea aranja asta pentru mai târziu, doamnă Mackenzies?

– Da, cred că da. Eu și Mac mergem atunci acolo, să încercăm să rezolvăm asta. Câte persoane? Mollie se scuză imediat:

– Regret că eu nu voi rămâne, dar am o întâlnire importantă diseară. Cu o voce scăzută, Loraine anunță și ea:

– Mă tem că va trebui să mă retrag și eu.

– Oh, nu se poate... Bret vine și el cu noi, nu-i așa, Bret? spuse o persoană pe care Loraine o văzuse în acea zi pentru prima dată în viața ei.

– Pregătește cina pentru douăzeci și cinci de persoane, Mac. La opt și jumătate va fi bine?

Urmă o rumoare generală. Andra hotărî să se întoarcă la hotel cu familia Mackenzies, iar alte persoane se deciseră să plece acasă pentru a se îmbrăca pentru cină.

Ted propuse s-o ducă acasă pe Mollie și s-o ia și pe Loraine, în cazul în care vroia să-și schimbe și ea ținuta. O va aștepta pentru a o aduce din nou la hotel.

Bret interveni însă foarte hotărât:

– Loraine e îmbrăcată foarte potrivit și pentru cină. Nu e nicio problemă să-și mai ajusteze puțin machiajul, dacă va considera necesar, chiar aici, la mine.

În această atmosferă tensionată, Mollie îi ceru lui Ted s-o ducă acasă și porniră imediat.

După o jumătate de oră de când se plimba gânditoare prin școală, de una singură, Mollie auzi oprindu-se o mașină. Crezu că e Loraine și deschise repede ușa pentru a o întâmpina. Era însă doctorul Carland.

– Deranjez? spuse el, ezitând puțin la intrare.

– Nu, John, sunt bucuroasă să te văd. Mă tem însă că nu sunt în cea mai bună formă. Ce pot să fac pentru tine, John? Vrei puțină cafea?

– Nu, mulțumesc. Sper că nu-ți faci probleme pentru Wade. N-ai de ce.

– Știu. Bret Winthrop și Loraine s-au logodit azi, atacă ea brusc subiectul care o frământa.

– Ești sigură? se mișcă el în scaun, neîncrezător.

Mollie îi povesti cu lux de amănunte toată întâmplarea.

– Nu e doar de ochii lumii? întrebă doctorul.

– Nu știu ce să mai zic, răspunse Mollie.

– Știi, cumva, dacă Loraine îl iubește pe Bret?

– S-ar putea. Aș fi vrut să vezi toate cele întâmplate, John.

– Cred că Bret a făcut asta doar pentru a salva onoarea Lorainei. Unde e Loraine acum?

– La cina de la hotel.

– Foarte bine, vom merge și noi acolo. Tu și cu mine.

– Am întâlnire cu comitetul, răspunse ea, șocată. Nu se poate.

– Când ai contramandat ultima dată o ședință?

– N-am făcut-o niciodată. Mă așteaptă să conduc ședința.

– Diseară o va face altcineva.

– John, ce te-a adus în seara asta aici?

– Mai am doar câteva zile până va trebui să iau o decizie clară. Tatăl meu e doctor în Anglia. Vrea să se retragă, acum că a făcut șaptezeci de ani.

– De-asta vrei să pleci?

– Nu sunt încă foarte hotărât. Mi-e greu să mă despart, totuși, de tot ce am făcut aici. Și mai e ceva foarte important care mă reține.

– Ce anume? întrebă Mollie.

– Nu bănuiești de ce am venit azi aici, la o oră la care eram aproape sigur că te găsesc?

Trecuse un car de ani de când Mollie nu se mai înroșise așa...

– Cred că ai înnebunit, John.

– Nu, sunt perfect sănătos.

Am fost pe jumătate terminat, dar acum simt că trăiesc din nou. Vrei să te căsătorești cu mine, Mollie? Te iubesc.

– Nu-i adevărat. Ne cunoaștem de mulți ani și nu te-ai gândit niciodată la asta, înainte.

– Oh, ba da, m-am gândit. Dar m-am mulțumit că te pot vedea uneori, în așteptarea zilei în care ne vom căsători. După întâmplarea cu Wade, am realizat cât de mult îmi lipsește relația noastră dinainte și cât de rău e să fiu în contradicție cu tine. Nici nu știi ce fericit am fost ieri noapte când ai rămas la mine și când am văzut că resentimentele lui Wade aproape că au trecut și că putem din nou fi apropiați.

Știu că e greu să uităm că am avut acel conflict de idei, dar... cred că tu îți dai seama că nu are niciun rost să persistăm în acea greșeală, nu-i așa?

– Da... Nu are niciun rost, John.

– Ești minunată, Mollie. Voi încerca să te fac fericită.

– Nu trebuie să-mi promiți nimic.

Un zgomot abia perceptibil la ușă îi făcu să se întrerupă.

– Deschide tu, John.

O voce foarte tânără răsună imediat, surprinsă, din spatele ușii:

– Oh, doctore Carland. S-a întâmplat ceva cu domnișoara Blain? Stiți, ședința.

– Mă tem că nu va putea fi prezentă astă-seară.

– E bolnavă?

– Doar puțină febră. Se face bine până mâine.

– Oh, înțeleg... Putem să luăm niște broșuri? Vă mulțumesc, noapte bună.

– A fost foarte simplu, Mollie, spuse doctorul întorcându-se spre Mollie. Atunci, vom sta în Sainte Beauve încă o vreme și vom pleca în Anglia doar pentru luna de miere. Pe urmă, poate ne hotărâm să rămânem acolo.

– Oh, te rog, nu mai vreau să vorbim acum despre asta. E prea mult pentru o singură seară.

– Hai să mergem la mine, Mollie...

– E imposibil, John, ce vor zice dacă mă vor vedea cei care au venit pentru ședință?

– Le vom spune că ai nevoie de aer, neapărat. Meritäm o seară doar a noastră, Mollie, fără nimeni în jur...

***

Cina de la hotel fusese mult mai puțin stresantă de cum anticipase Loraine. Nimeni nu-i smulsese zâmbete cu forța, nimeni n-o forțase să mănânce sau să bea. Gaby nu fusese prezentă, așa că nu se mai gândiseră nici măcar să toasteze. Bret se comportase cu decență, făcându-și prietenii să înțeleagă că, deși logodna lor fusese puțin neortodoxă, asta nu însemna că nu era binevenită. Loraine stătuse la masă alături de Bret pe locurile de onoare, dansase cu doi sau trei bărbați necunoscuți ei, apoi cu domnul Mackenzies și, în sfârșit cu Bret. Loraine se simțea ca într-un vis.

– Ești obosită, îi spuse el. Te voi duce acasă.

– Voi pleca în momentul când pleacă toată lumea.

– Nu, nu-ți face probleme. Salută-l doar pe Mackenzies. Hai, ia-ți jacheta.

Ieșiră afară și se îndreptară spre mașina lui Bret. În drum, trecură pe lângă Andra, care dansa cu spatele la ei, dar după privirea fugară pe care Bret o aruncase spre ea aproape inconștient, Loraine știu că se va întoarce la hotel să-i vorbească, după ce o va conduce la școală.

– E o noapte frumoasă, spuse Loraine, privind cerul.

– Da. Mâine vom avea o zi minunată.

Nu își mai spuseră nimic până la școală, copleșiți amândoi de evenimentele prin care trecuseră. Clădirea era cufundată în întuneric. Loraine deschise ușa și se întoarse spre Bret.

– Mollie se pare că a ieșit în oraș. Mulțumesc, mă descurc singură de-acum.

– Aprind eu lumina, spuse Bret.

– Mulțumesc.

Loraine intră și încercă să se simtă confortabil, așa că-și scoase jacheta și se așeză pe un scaun.

– Mă privești ca și cum tocmai am pângărit ceva foarte sacru pentru tine.

– Întotdeauna există ceva în compensație.

Bret înlătură un fir de păr de pe bluza Lorainei.

– În lumina asta, părul tău pare ca de aur. Te-ai temut că te voi săruta?

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu te teme, n-am nicio intenție să sărut buzele pe care le-a atins Wade înainte.

– De ce s-au întâmplat toate astea azi? De vină e doar menajera ta. Dar n-am de gând să mai suport.

Bret îi privi paloarea, remarcă tristețea din vocea ei și se îndreptă spre ușă.

– Ai nevoie să dormi. Noapte bună. Te voi vedea mâine.

După plecarea lui, Loraine rămase tăcută și tristă în scaun. Nu va mai intra niciodată în contact cu lumea lui Bret. Oricum, această logodnă e doar praf aruncat în ochii altora, așa că nu avea de ce să se mai supună tuturor acestor orori.

Auzi o mașină afară și urî brusc această casă, unde trebuia să răspunzi fiecărui ciocănit în ușă. Își puse în grabă jacheta, dar Mollie intră, deja, cu un zâmbet atât de fericit, cum n-o văzuse niciodată.

– Oh, bună. Cum se face că s-a terminat petrecerea atât de devreme?

– Nu s-a terminat. Am plecat eu. A fost o zi grea.

– În mod sigur. Cred că ești surmenată.

– Nu. Doar că mi-e foarte somn. Noapte bună, Mollie, sper că vom avea o duminică frumoasă.

Mollie îi răspunse la repezeală, pentru că mai simțea încă sărutul lui John pe buzele ei. Le atinse fericită cu mâna.

A doua zi dimineață, era vreme rece și ploioasă. Mollie îi dusese micul dejul Lorainei, la pat. Trebuia să-i vorbească și simțea, din instinct, că fata se temea să aducă discuția despre cele petrecute ieri.

– A fost chiar așa un șoc pentru tine, ceea ce a făcut Gaby ieri?

– Ai văzut cu ochii tăi tot circul.

Iartă-mă, Mollie, nu vreau să-mi amintesc de asta.

– Iartă-mă.

– N-am vrut să spun că nu e treaba ta, Mollie, dar a fost o treabă atât de urâtă, încât îmi face rău să mă mai gândesc.

– Vrei să spui că nu ești logodită?

– Bret a vrut să facă un gestt de noblețe, pentru a nu mă pune pe într-o lumină proastă, aici. Așa că a inventat o logodnă fictivă. Asta-i tot.

– Ce idee…

– Nu-mi pare rău că nu sunt logodită cu el, stai liniștită. Oricare femeie ar fi mai potrivită pentru el, decât mine. Nu sunt doar un simplu element chimic, cu reacții previzibile, așa cum crede el. La stilul lui, Andra îl poate manevra foarte ușor.

– Mi-am dat seama acum și eu de ce e în stare Andra. N-aș fi fericită pentru niciun bărbat care ar lua-o de soție.

– Tu ești fericită, nu-i așa? Se observă asta, foarte ușor.

– Nu vreau să-ți vorbesc despre cât de norocoasă mă simt, când tu ești în starea asta.

– Ah, dar mă bucur să aud că ești fericită.

– Mi s-au împlinit întotdeauna visele, Loraine, mai devreme sau mai târziu. Nu pot să cred…

– John Carland! Te-a cerut de nevastă! exclamă Loraine.

– -Cum ai ghicit?

– Era de așteptat.

– Îți mulțumesc, Loraine, ai fost cea mai apropiată prietenă a mea de când am venit aici. Și sunt foarte supărată pentru modul cum te-au tratat Bret și Andra.

– Să nu-l blamăm pe Bret. A făcut ce ar fi făcut orice alt bărbat în locul lui. Spune-mi mai bine când te vei căsători cu John?

– Nu putem să facem nimic până la vacanța mea, și nici John nu poate părăsi acum clinica de la "Râurile gemene". Oricum, te voi ține la curent.

– Ce crezi că va spune Wade despre această căsătorie?

– Nu mă interesează, răspunse prompt Mollie.

– Foarte bine, Mollie. Am pierdut ieri ceasul pe care mi-l făcuse cadou. Cred că nu sunt în stare să am grijă de nimic.

– Oh, păcat, dar era oricum foarte greu să-l porți, pentru că era foarte mare pentru tine.

Cu asta, conversația lor luă sfârșit pentru moment și fiecare își văzu de ceea ce avea de făcut pentru acea zi. Loraine se retrase în bucătărie să pregătească prânzul, iar Mollie corectă niște teme.

La un moment dat, Mollie se auzi vorbind cu cineva, așa că, pentru a nu deranja, Loraine închise ușa bucătăriei.

– Pe tine te caută, strigă Mollie, puțin surprinsă.

Loraine își șterse mâinile și intră în sufragerie, unde o aștepta Andra.

– Aș vrea să rămân singură cu Loraine, spuse Andra, văzând că Mollie nu intenționează să părăsească încăperea.

– Voi rămâne și eu,dacă ea îmi permite.

– Poți vorbi de față cu Mollie, Andra.

– Nu pot să fac asta, dar nu pot nici s-o dau afară din casa ei, așa că te invit în mașina mea.

– Ce mai poți să-mi spui? întrebă Loraine cu ironie.

– Foarte puține. Aici sau în mașina mea?

– Lasă, Loraine, voi ieși eu. Sunt în bucătărie, dacă vei avea nevoie de mine, spuse Mollie și închise ușa cu putere după ea.

– Ai dat un spectacol incredibil, ieri. Nu cred că vreunul din cei prezenți a crezut o iotă despre logodna ta cu Bret, pentru că nu ești destul de deșteaptă pentru a întoarce lucrurile în folosul tău.

– Pentru asta te-ai deplasat până aici?

– Nu. Am vrut doar să-ți amintesc ceea ce ți-am spus data trecută. În seara asta e un tren spre sud și tu vei fi în el.

– Glumești.

– Nu. Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost de fapt îndreptat împotriva mea. Gaby este menajera lui Bret, dar nu suportă să rămână în poziția de simplă menajeră. Femeia nu mă suportă și a încercat să mă înlăture. Pentru mine, totul e foarte clar.

– Mă bucur, spuse Loraine.

– Dacă încerci să mă întărâți, Loraine, vreau să îți spun că nu vei reuși. Știu prea multe despre lumea asta, pentru a mă lăsa la mâna unei fete atât de simple cum ești tu.

– Atunci, nu te amesteca în viața mea. Pot să fac tot ceea ce vreau aici. N-am nevoie de sfaturile tale.

– În concluzie, văd că ești mulțumită de această șansă de a fi fost anunțată logodna ta cu Bret.

– Nu mă interesează concluziile tale. Atunci, nici nu mai aduci vorba despre posibilitatea de a-mi vedea nepotul?

– Nu. Nu i-am vorbit despre nimeni din familia Farnley.

– I-am promis...

– Lămurește-te că îmi țin fiecare cuvânt spus și cară-te.

– Da, m-am lămurit, nu-ți voi mai cere nimic.

– Și nici lui Bret, presupun. Tot ce a făcut ieri, a făcut pentru a mă salva pe mine dintr-o situație neplăcută; știind că tu vei părăsi foarte curând Canada, s-a folosit de prostia menajerei sale, pentru a o putea înlătura, aparent din vina ei. Ai înțeles?

– Poate reacțiile mele seamănă foarte mult cu ale fratelui meu...

– Nu... Nu întotdeauna, văd. El știa să fie înțelegător. Deși era destul de egoist, închipuindu-și că trebuie să fiu proprietatea lui. Timp de doi ani, a fost convins că el e tot ceea ce am eu mai important în viață. Și știi ce s-a întâmplat?

– Nu, nu vreau să mai știu nimic.

– Când mi-a venit primul cec și i-am spus că probabil aceasta va fi renta mea lunară în urma moștenirii, Patrick, uimit de valoarea sumei mi-a spus că nicio persoană normală la cap n-ar fi putut face asta pentru mine, în schimbul a nimic. Atunci am hotărât să divorțez.

Femeia asta s-a folosit de fratele ei și când n-a mai avut nevoie de el, s-a hotărât să-l înlăture. Asta i-a adus moartea. Era insuportabil.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, scrâșni Loraine. Nu vreau să te mai văd.

– În sfârșit, am ajuns la un numitor comun, spuse Andra și trânti ușa în urma ei.

După câteva minute, Mollie intră în sufragerie, cu ochii plini de furie:

– N-am vrut să ascult, dar am auzit fără voia mea fiecare cuvânt. Va dispărea curând din acest district, crede-mă.

– Ah, cred că cel mai mare duşman al ei e chiar ea însăşi. Nu cred că Bret îşi pune mintea cu ea.

– Loraine? De ce nu te lupţi puţin şi pentru viitorul tău?

– Nu vei vorbi nimănui de cele ce ai auzit, nu-i aşa? Nici măcar doctorului.

– Nu pot să îţi promit. Bret m-a ajutat şi mi se pare onest să-i spun ce i-a făcut Andra fratelui tău.

– Dacă o iubeşte, va crede versiunea ei. Eu nu voi mai fi aici, dar…

Mollie explodă:

– Nu-i vei face jocul, aşa că nu te gândi să pleci.

– Voi pleca diseară, Mollie.

– Ai renunţat să-l mai vezi pe băiat?

– Nu. Dar va fi secretul nostru. Voi merge şi la fermă, iar de acolo la Toronto, de unde voi lua avionul spre Anglia.

– Dă-mi voie să vorbesc mai întâi cu John, el e englez ca şi tine. Poate are o alternativă.

– Nu mă mai încred în nimeni, Mollie. Doar în tine. De-asta ţi-am spus că vreau să ajung la fermă. Voi face aşa.

– Imediat după prânz, Loraine începu să împacheteze. Va pleca, va începe o viaţă nouă. Mai avea ceva bani, aşa că se va descurca.

Îl auzi pe John Carland în hol şi se gândi să-l întâmpine cu un zâmbet. Mollie apăru şi ea imediat, cu o invitaţie la ceai.

Vorbiră despre căsătoria lor apropiată, despre cât de fericiţi sunt că au luat această hotărâre, după care se auzi o bătaie în uşă şi doctorul Carland spuse:

– Ah, uitasem. Bret mi-a spus că va fi aici în această seară.

Mollie îl pofti înăuntru pe noul venit, oferindu-i un scaun și un ceai.

– Ai fost azi afară? o întrebă Bret pe Loraine fără nicio altă ceremonie.

– Nu încă.

– Nu arăți prea grozav, ar trebui să ieși.

– Are nevoie de odihnă doar, spuse Mollie.

– Le-ai spus ce s-a întâmplat cu ceasul lui Wade? întrebă Bret, văzând-o pe Loraine masându-și cu nervozitate încheietura mâini..

Degetele Lorainei se crispară pe ceașca înaltă de ceai.

– I-am spus că l-am pierdut.

– Nu-i adevărat. L-am aruncat eu în lac, spuse Bret fără nicio expresie. Voi pleca peste patru sau cinci zile la Winnipeg și-i voi aduce Lorainei o brățară de aur, pe care o va purta în locul acelui ceas.

– Nu are importanță, spuse Mollie, cercetând încheietura mâinii prietenei sale, parcă sperând că a rămas măcar urma. Mai vrea cineva ceai?

Nu mai ceru nimeni și Mollie se declară gata pentru o țigară.

După ce fumară cu toții, Bret îi spuse Lorainei:

– Ia-ți trenciul și vino.

– Nu ies cu tine, spuse Loraine fără să-l privească.

John își privi ceasul cu insistență.

– Trebuie să plec. Te voi suna mai târziu, Mollie.

Mollie încuviință din cap și-l petrecu cu privirea.

– Bret, Loraine e într-adevăr foarte obosită.

– Mollie, n-ai de gând să ne lași singuri? se răsti brusc Bret.

Așteptă să iasă Mollie și când sunetul pașilor ei se stinseră, îi spuse Lorainei:

– Nu te voi mai chema la mine. Vreau doar să facem o plimbare cu mașina.

– Nu ajută la nimic.

– Nici nu știi cât de multe lucruri va putea schimba.

– Nu mai avem ce să ne spunem unul altuia. Absolut nimic, spuse Loraine, pe un ton obosit.

– În foarte puține cuvinte, ai spus extraordinar de mult, răspunse Bret.

– Andra mi-a spus azi că nu se poate vorbi cu tine. Mi-a spus că ți-a propus să te ducă cu mașina la Alberta și tu ai refuzat-o.

– Ah și tu ai crezut-o imediat.

– Am început să te cunosc.

– Andra știe că ai venit să mă vezi azi?

– Nu cred. Nu i-am spus. Mi-a spus însă că nu vrea să te lase să-i întâlnești copilul, pentru că semeni foarte mult cu fratele tău și se teme că băiatul își va transfera afecțiunea spre tine.

– E atât de ingenios, că m-a lăsat fără cuvinte. Tot ce aș mai vrea, e să dispari din calea și din viața mea.

– Da, cred că e cel mai bun lucru pentru amândoi. Cele mai bune urări din partea mea lui Wade, spuse Bret și ieși plin de demnitate.

Soarele se pregătea să apună când Loraine termină de împachetat.

– Nu ne luăm la revedere, pentru că te voi revedea în Anglia.

Nu vreau nici să mă conduci la tren.

– Cum vrei tu. Mă vei suna de la Calgary, după ce-l vei vedea pe băiețel?

– Desigur, dacă va fi posibil. Oricum, îți voi trimite o telegramă. Mollie, sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut.

– Kennedy va fi aici în câteva minute. Nu-i da mai mult de un dolar și jumătate, spuse Mollie, cu noduri în gât.

Taxiul sosi într-adevăr foarte repede. Loraine își puse trenciul, își vârî mănușile în buzunar și sări înăuntru.

Ajunseră la gară fără niciun fel de probleme. Loraine plăti pentru cursă și se retrase pe peron, așteptând.

Trenul sosi în sfârșit și Loraine se urcă într-unul din vagoane. Nu erau foarte mulți călători și se așeză la întâmplare pe un scaun. Când roțile se puseră în mișcare, Loraine rămase cu ochii pironiți pe vârfurile înalte ale pinilor, care se îndepărtau tot mai mult...

Capitolul 10

După ce schimbase două trenuri și dormise o noapte la o gazdă găsită cu mare dificultate, în Cherrington, Loraine găsi în sfârșit o mașină care s-o ducă până la Leigh-Colton. Ferma era foarte cunoscută în zonă și toți cei care auziseră că vrea să ajungă acolo îi propuseseră să dea pur și simplu un telefon acolo, pentru a se trimite o mașină după ea. Loraine ignoră, desigur, astfel de sfaturi și preferă să plătească pe cineva care s-o transporte în locul cu pricina.

Încă de când intrară pe drumul spre fermă, cumnata Andrei Farnley rămase uimită de risipa de bogăție care i se așternu în cale. Loraine îi ceru șoferului să oprească în fața casei mari, de piatră, cu ferestre largi și luminoase și călcă plină de emoție pe dalele de marmură care duceau la intrare.

Apăsă soneria aurită și, după câteva momente, o doamnă scundă și subțirică o privi cu curiozitate.

– Intră, spuse ea. Ce dorești?

– Vreau să vorbesc cu doamna Smitherson. E aici?

– Bineînțeles. E probabil în camera ei. Pe cine să anunț?

– Domnișoara Farnley.

– Îi voi spune, ridică ea dintr-o sprânceană.

– Nu mi-a venit să cred când am auzit că domnișoara Farnley e aici, spuse doamna Smitherson, întinzând o mână caldă și fermă.

Femeia era înaltă, subțire, cu părul lung până la umeri și părea foarte conștientă de faptul că avea o prezență foarte plăcută. Am auzit câte ceva despre tine, dar nu m-am gândit niciodată că te voi întâlni. Ia loc.

Loraine se așeză, dar își propuse să fie cu atenția mărită, pentru că această cordialitate putea fi doar o cursă.

– De unde vii acum?

– De la Wincona Lake.

– Ai făcut cale lungă.

– Da. Aș vrea să îmi văd nepoțelul. Îmi veți permite să-l văd, nu-i așa?

– Ai venit doar pentru asta în Canada?

– Andra nu ne-a scris nimic. La moartea lui Patrick am primit doar o telegramă și mama mea n-a fost niciodată liniștită că n-a știut cum s-a întâmplat că s-a prăpădit atât de repede. Banii pe care mi i-a lăsat au fost pentru a o găsi pe Andra și pe copil.

– Vei rămâne la prânz, nu-i așa? Micul Patrick a fost dus să asiste la nașterea unui ponei.

– Omul care m-a adus până aici mă așteaptă afară.

– Te poți întoarce într-o mașină a fermei.

Dar voi încerca să-l trimit pe Patrick acum, aici.

Femeia se retrase și după câteva minute ușa verandei se deschise și un băiețel brunet, într-un costum de dril, cu o floare la butonieră, intră și privi în jur cu curiozitate.

– Oh, bine te-am găsit, spuse Loraine, cu inima bătându-i.

Micuțul se uită la Loraine cu uimire și-i spuse cu o voce ușor nazală:

– Smitty mi-a zis că ești mătușa mea.

– Da, tatăl tău mi-a fost frate.

Patrick nu păru interesat de aceste probleme și trecu la subiectul lui preferat din ziua aceea.

– Avem un nou ponei.

– Ah, e drăguț?

– E grozav, anul viitor voi învăța să călăresc.

– Va fi foarte bine, spuse Loraine, zâmbind.

Băiatul nu avea nimic de la tatăl său, nici de la familia Farnley. Poate dacă ar fi putut sta mai mult cu el, se gândi Loraine, ar fi putut descoperi, în timp, vreo trăsătură a familiei sale. Acum, însă...

– Eu trebuie să plec acum, Pat, dar sunt foarte, foarte bucuroasă că te-am cunoscut.

– Nu mă mai cheamă Pat, mă numesc Leigh. Pot să plec? O întrebă el pe doamna Smitherson.

Aceasta îl atinse ușor pe umeri.

– Da, du-te, e timpul să-ți bei laptele.

– Mulțumesc foarte mult că mi-ați permis să-l văd. Voi pleca liniștită în Anglia.

– Mi-ar fi plăcut să mai rămâi, să-l cunoști mai bine pe copil. Știi că ești singura rudă care i-a mai rămas?

– Credeți că sunt puțin dezamăgită, nu-i așa?...

– Da, nu e un copil foarte cald, dar e destul de interesant, dacă-l cunoști mai bine.

– Nu m-a dezamăgit deloc. Are doar patru ani. Cum s-ar fi putut comporta în alt mod cu un străin?

– Îi seamănă foarte mult Andrei, nu-i așa? Dar va crește cu alte noțiuni ale valorii, îți promit asta.

– Sper că nu-i veți spune Andrei nimic despre vizita mea.

– Bineînțeles că nu. Îmi pare rău că n-ai mai rămas.

– Și mie.

Mașina o lăsă la gară și Loraine se așeză pe o băncuță în așteptarea trenului, alături de bagajul ei minuscul și de sacoșa cu sandvișuri primită dimineață din partea familiei la care dormise peste noapte.

Misiunea ei aici se sfârșise. Era grăbită să se întoarcă în Anglia.

Cineva veni s-o anunțe că trenul va avea întârziere și Loraine se gândi că avea timp să bea, undeva, un ceai. Își abandonase sandvișurile, după ce îmbucă de câteva ori și acum mai avea doar mica ei valiză. Ieși în strada principală, uitându-se atentă în jur, când o mașină opri foarte brusc lângă ea.

Loraine vru să se îndepărteze, după primul șoc, când se oprise și ea, brusc, dar omul pe care-l avea în față o surprinsese cu totul. Îi recunoștea rictusul gurii, furia din ochi, dar nu putea crede că dăduse de ea, acolo și în acel mod. Da, trebuia să fie Bret.

– Străbătând Alberta.pe jos. Exact cum mi te închipuiam.

– Ai făcut cale lungă până aici. Ești în drum spre fermă?

– Nu, te căutam pe tine. E tot ce m-a interesat.

– Pe mine? spuse ea, și mai surprinsă.

– Da. Să ne așezăm. Vreau să știi că nu i-am spus Andrei că m-am logodit cu tine doar pentru că mi-a fost milă de tine, așa cum mi-a reproșat azi Mollie, când am vrut să te invit la cină și am aflat toată povestea cu plecarea ta.

– Mă bucur că nu i-ai spus așa, replică Loraine. Nu trebuia să mă cauți, Bret. N-ai nicio datorie față de mine.

– Poate am față de mine. De ce nu mi-ai spus că vrei să pleci?

– M-ai fi oprit.

– Știi asta și totuși ai plecat?

– Bret, noi doi nu putem fi împreună.

– Ba da. Ne vom căsători curând, spuse el, foarte hotărât.

Loraine se ridică în picioare.

– Ai întrecut măsura, spuse ea.

Bret o strânse în brațe:

– Nu vorbi, iubito, din cauza asta avem noi probleme. Sau... mai bine, vorbește...

Loraine îi simți buzele sărutându-i pleoapele, buzele, coborând încet până la gât. Ziua era pe sfârșite și păreau să-și promită, astfel, minute și mai dulci, la întoarcere. Buzele lor se întâlniră, fierbinți și flămânde.

– Ești mai mult decât tot ce-mi imaginasem. Nu m-ai fi putut săruta niciodată așa, dacă nu m-ai fi iubit.

– Nici tu, șopti ea.

– Hai să urcăm în mașină, spuse el. Vrei să mergi direct acasă?

– Nu, trebuie să te odihnești.

– Da, vom merge până la Nauwaskee. Am prieteni acolo și cineva se va ocupa și de mașină. O voi suna de acolo pe Gaby. Să știi că-i ești foarte dragă.

Loraine îl privi drăgăstoasă:

– Îmi pare atât de rău că ți-am făcut probleme…

– Bine că au trecut. Așadar, ți-ai văzut nepotul… I-ai și vorbit?

Loraine îi vorbi puțin despre micul Pat.

– Seamănă cu tine, spuse el.

– Mi-ar plăcea.

– Spune-mi, Loraine, vrei să locuim în Canada?

– Oriunde e bine cu tine. Nu voi înțelege niciodată cum ai putut să te îndrăgostești de mine.

– Îmi voi petrece tot restul vieții explicându-ți.

Sfârșit